DRAGOSTEA MAI PRESUS DE TOATE

HENRY KANE

VIAȚĂ INTIMĂ

„Arthur Upton se îndreptă spre magnetofon. Îl porni din nou, apăsă pe butonul ŞTERGERE şi privi cum aparatul ştergea motivul unui eventual dezastru. Era vizibil şocat de tot ceea ce auzise: complicitate, înşelătorie, mită, falsitate, adulter, jaf armat şi crimă multiplă.

Editor: NINA PITIŞ
Consilier editorial: GHERASIM ȚIC
Coperta: GEORGE CRISTEA

Titlul original „Lust of Power".
Copyright – Henry Kane, 1974, New York

Toate drepturile sunt rezervate Editurii MONDIAL

HENRY KANE

VIAȚĂ INTIMĂ

Corupție, sex, aberații sexuale, adulter, crime

Traducere de
ROXANA DUMITRESCU

EDITURA **MONDIAL**
BUCUREȘTI, 1994

ISBN 973-96258-5-1

Cupido dominandi cunctis adfectibus flagrantior est: *Setea de putere e mai mistuitoare decât toate pasiunile laolaltă.*

TACITUS, *Annals*

Capitolul 1

În noaptea aceea toridă de iulie, într-o vineri, Joshua Fitts Kearney stătea întins pe patul unui hotel din Londra, incognito, gândindu-se la Arthur Upton. Ăsta da bărbat, Arthur Upton. Bătrân, dar verde. Şaptezeci şi unu de ani, dar sprinten, agil, veşnic tânăr. Cu siguranţă cel mai bun avocat constituţional din Statele Unite, Arthur Upton, dar nu mai lucra în branşă, avea planuri mult mai mari. Un vrăjitor în domeniul politicii – într-o legislaţie anterioară fusese ambasador la Naţiunile Unite – acum era (de opt ani) creierul formaţiunii politice care avea să-l prezinte anul următor pe tânărul senator al New York-ului drept candidat prezidenţial.

Joshua Fitts Kearney era tânărul senator al statului New York.

Congresman de doi ani, senator al Statelor Unite de şase ani, era acum în etapa a doua. Listele publice de alegători (şi cele particulare) arătau că tânărul şi dinamicul senator de New York nu era numai candidatul la preşedinţie al partidului său, ci de departe favoritul numărul unu, indiferent de reacţia opoziţiei. Da, desigur. Opt ani de ascensiune. Cu minunatul Arthur Upton la conducerea partidului său şi cu fondurile lui nelimitate întotdeauna la îndemână. Partidul său. Un număr imens de angajaţi, un conglomerat al celor mai buni oameni de

afaceri. Cei mai buni tacticieni politici. Cei mai buni autori de discursuri. Cei mai buni consilieri în relații publice. Cei mai buni politicieni federali, municipali. Şi cele mai dotate personalități ale mass-mediei. Organizația avea totul, tot ceea ce banii pot cumpăra, dar nucleul era format doar din patru persoane. Barney i-a numit „Cei patru giganți" şi numele acesta a rezistat. Cei patru erau: senatorul J.F. Kearney, soția sa Kathryn Braxton Kearney şi creierul Arthur Upton. Al patrulea era pragmaticul executant politic, minunatul Barnabas F.X. Wilson. Ei constituiau nucleul.

Dar acum, aici, în pat, la Londra, în hotelul liniştit, admirația senatorului era specială şi indirectă. Admira dibăcia lui Arthur Upton ca proxenet. Dumnezeule, acest gând era monstruos, bizar şi aberant – distinsul Arthur Upton – proxenet. Dar proxenet în acest caz, nu avea o nuanță peiorativă. *Din contră,* Doamne! Reprezenta o ființă introspectivă, plină de compasiune, un om care înțelegea slăbiciunile şi zbuciumul unei ființe semene. Numai el ştia unele dintre secretele sale, ştia că are nevoie de „sex murdar" pentru stimularea şi satisfacerea libidoului său pervers. Şi când avea astfel de nevoi – fie că erau în Franța, Germania, Italia sau chiar în Statele Unite – Arthur Upton îi servea drept paravan. El era cel care asigura paza apartamentului său de la hotel, făcea rost de prostituate, întotdeauna cele mai bune şi mai costisitoare şi, întotdeauna, două. Josh Kearney avea nevoie de două deodată. Dar nu erau niciodată aceleaşi; de fiecare dată era o pereche nouă. (trebuie să înțelegeți: Noi – eu – trebuie să fim prevăzători). Sunt tânărul senator de New York, modelul vostru, băiatul vostru cu părul alb, alesul partidului meu pentru candidatură şi cel al poporului pentru funcția de preşedinte. Preşedinții nu trebuie să întrețină relații sexuale decât cu soțiile lor.

Preşedinţii, spre deosebire de voi, nu trebuie să aibă dorinţe fanteziste, n-au păcate sexuale. Aşadar, vicleanul şi milosul Arthur Upton este paravanul meu. Şi în această seară, el s-a întrecut pe sine. Christoase, Dumnezeule! Priveşte-le, acolo, goale, şi eu gol în patul meu anonim. Bronzate, strălucitoare, splendide, indience proaspăt sosite în Anglia. Priveşte-le cum le privesc şi eu, distrându-se împreună pentru că aşa le-am cerut eu. Pentru că în clipa aceasta sunt un voyeur. Pentru că, acum, gândindu-mă indirect la Arthur Upton, îmi place să fiu voyeur. Dar nu pentru mult timp; n-o să mă mai gândesc mult la el. Curând îi voi cere altceva acestui duo grațios, costisitor şi strălucitor. Curând le voi spune să înceteze şi să înceapă cu mine. Dar nu încă. Pentru că acum îmi place să stau pasiv. Joshua Fitts Kearney, pasionatul voyeur.

În aceeaşi noapte toridă de vineri, în conacul Kearney din Sussex, Arthur Upton stătea singur în salon şi bea vin alb. Se scurseseră trei săptămâni fructuoase, lipsite de vicisitudini; itinerariul fusese conform planului. Partidul senatorului avusese întâlniri cu conducători de state. O săptămână în Rusia, alta în China, alta în Japonia şi ziarele de acasă (cum anunțase Norman Eden) asiguraseră călătoriei o acoperire excelentă. Distinsul, prezentabilul, tânărul senator de New York nu era numai reprezentantul populației din Washington, ci şi o personalitate aclamată, de renume internațional. Şi continua să fie aşa, pentru că, spre deosebire de ceilalți senatori din Statele Unite, el, în mod deosebit, avea situația materială necesară care îi putea susține acest renume. Era ultimul Kearney, un vlăstar cu sute de milioane de dolari moştenire. Ce alt senator îşi putea permite să zboare spre locuri îndepărtate într-un avion cu reacție personal, o călătorie de zeci de milioane de dolari?

Şi lucrul cel mai pozitiv dintre toate: bogăţia duce la o politică curată în zilele noastre. Sindromul „Coliba Lui Abraham Lincoln" era o poveste depăşită; bogăţia fascina şi oamenilor le plăcea. Dar era mai mult decât fascinaţie, era un zid de protecţie pentru binele tuturor; cei bogaţi nu trebuie să fure. Poporul trăise sub o administraţie coruptă de jos şi până sus; era epuizat de delapidări, abuzuri de putere, infracţiuni, duplicitate continuă, oameni cu două feţe, pacte secrete, complicitate. Marea avere a lui J.F. Kearney a pus poporul la adăpost de toate acestea. N-a avut nevoie de escrocherii, fraudă şi minciună – averea lui a înlăturat orice fel de idee de furt; nu avea nevoie să câştige nimic. În plus, era deja o personalitate, frumosul, rigurosul, valorosul J. F. Kearney era un adevărat cavaler. Timp de zece ani – doi în Camera Reprezentanţilor şi opt în Senat – se formase ca om politic. Iniţiase proiecte de legi pentru binele poporului, pledase constant şi continuu pentru cauza acestuia.

Nu era un prefăcut. Era cinstit. Cauza poporului era şi cauza lui. Poate că această pornire nobilă se datora unei vinovăţii inconştiente, a unui complex de născut cu lingura de argint în gură, care poate influenţa în două moduri: ori eşti un risipitor de înaltă clasă, ori apuci cealaltă cale şi devii filantrop. Filantropia lui J.F. Kearney se manifesta în politică. Era un cavaler războinic, luptând pentru popor, şi poporul îl iubea.

Poporul poate fi înşelat, dar nu-ţi poţi înşela oamenii din propriul partid. J.F. Kearney era om de stat, o personalitate publică devotată. Sigur că era ambiţios. Aşa se născuse. Avea tot ce banul poate aduce, cu excepţia puterii supreme şi puterea supremă era preşedinţia.

Din fluxul şi harababura politicii, în tulburările luptei pentru putere, rareori – extrem de rar – se naşte un om mare. Joshua Fitts Kearney era OMUL.

La început Arthur Upton nu crezuse şi rezistase insistenţelor lui Josh Kearney de a se alătura cauzei. Rămăsese avocatul pledant, membru supraveghetor al firmei Kearney & Upton 350 Fifth Avenue, New York. Acel Kearney, partenerul în vârstă al firmei Kearney & Upton, fusese Earl Kearney, tatăl lui Josh Kearney, mort de inimă cu nouă ani în urmă. Când tânărul Kearney participase la Congres, Arthur Upton, în ciuda insistenţelor acestuia rămăsese neînduplecat, un observator lipsit de pasiune, din afară. La 39 de ani Josh Kearney fusese ales congresman şi timp de doi ani cât îndeplinise această funcţie, Upton îl urmărise şi se convinsese de calităţile lui. Tânărul milionar Josh Kearney nu era un diletant ipocrit în lupta pentru putere; era animat şi devotat; nu un politician bombastic, autoimpus, ţinând discursuri narcisiste, ci un om de stat devotat trup şi suflet. Şi astfel, când partidul îl alesese pe dinamicul Josh Kearney ca reprezentant în Senat, Arthur Upton devenise director de campanie electorală şi fusese alături de el mereu.

Cu opt ani în urmă, Arthur Upton avea 63 de ani şi era destul de bogat pentru a se retrage din avocatură. Venise ca şef de personal al lui Josh Kearney pentru că avea un vis în legătură cu acesta şi visul acela, de acum opt ani, era pe cale să se realizeze. Arthur Upton, văduv, cu copii mari, la casele lor, îşi dedica restul vieţii sale cauzei şi acea cauză atingea acum punctul culminant. Joshua Fitts Kearney, produs al unei averi uriaşe, era candidatul desemnat de partidul său şi odată nominalizat urma să fie ales anul viitor în noiembrie. Arthur Upton îşi închinase opt ani din viaţă acestui scop. Tânărul va fi preşedinte. Upton credea sincer că Josh va evolua în aşa fel, încât să fie un mare preşedinte.

Bogăţia lui. De la început fusese o mare problemă. Cât trebuie să ştie lumea că are? Era bine ca ea să ştie că

era bogat, chiar foarte bogat, atât de bogat încât sigur nu se va preta vreodată la luare de mită, jecmăneală, tertipuri şi escrocherii. Dar cât de bogat este? Dacă mergi până la capăt poţi deveni subiectul unei reacţii adverse a poporului: mândrie, gelozie, furia proletariatului. Totuşi, Arthur Upton, şeful personalului luase exemplu de la cei din campania politică a lui Rockefeller şi aşa îşi pregătise oamenii din serviciul de relaţii publice. Vorbeşte despre bogăţii, dar nu despre *toate.* Doamne, bogăţiile lui!...

Avea un conac în Sussex, Anglia, o casă în Sutton Place la New York şi un palat în Chevy Chase, nu departe de biroul senatorial din Capitoliu. Alt palat în Southampton, Long Island, unul în Key Biscayne, Florida. Şi apartamente la Paris, Roma, Copenhaga, München şi Tel Aviv. Averea tânărului senator atingea un bilion de dolari. Ar trebui să ştie lumea? Cei patru agenţi ştiau (J.F. Kearney, Arthur Upton, Kathy Kearney, Barney Wilson) – dar trebuia să ştie şi lumea? Ar trebui să ştie despre marile proprietăţi, companii de petrol, compania de calculatoare, vapoare, imensa reţea de corporaţii asociate; ar trebui să ştie că patru etaje dintr-o clădire din Madison Avenue erau pline cu contabili, avocaţi, funcţionari şi experţi în finanţe care administrau vastul complex Kearney? Nu, nu ar trebui. Hotărârea fusese luată: să procedeze ca şi Rockefeller „lasă aura să strălucească, dar limitează amănuntele". Ori de câte ori era necesar, adevărul absolut avea să apară, deoarece nu trebuia să existe nici o umbră de îndoială a credibilităţii, niciodată între J.F. Kearney şi lume.

Upton se uită la ceas: douăsprezece fără cinci. La douăsprezece fix va primi raportul zilnic al lui Norman Eden, şeful personalului de la biroul senatorial, omul lor permanent din Washington. Eden suna în fiecare zi, inclusiv sâmbăta şi duminica, fix la miezul nopţii, ora *lor,*

indiferent în ce țară se aflau. Privindu-şi ceasul, făcu un calcul rapid. Unde în estul coastelor Statelor Unite ar putea fi acum opt fără cinci? Dădu din umeri, se aşeză şi sorbi din vin. Telefonul sună şi vorbi cu Norman Eden probleme politice de rutină. Apoi Eden spuse:

– Era un mesaj înregistrat de Harrison Quealy.

– *De la cine?*

– De la preşedintele Consiliului de eliberare condiționată din New York.

– Da, Quealy. De ce a fost înregistrat?

– N-am fost în birou. Nici secretara mea n-a fost. Quealy a sunat şi a lăsat mesajul. Am toată înregistrarea, cuvânt cu cuvânt pentru tine.

– Nu era nimeni în birou? Ce-a fost asta? Vacanță pentru toată lumea?

Eden râse.

– Bine, vreau s-o aud, zise Upton.

– Urmează înregistrarea. Mesajul „Re Dwyer. Consiliul va aproba. Va fi eliberat pe opt noiembrie".

– Bine. Altceva?

– Atât pentru astăzi, domnule Upton.

– Mulțumesc, Norman.

Upton închise. Se uită la telefon, ezită. Ar trebui să-l sune imediat? Ştia că Josh era interesat să obțină eliberarea lui Simon Dwyer; îşi folosise influența politică în pistonarea subtilă a lui Harrison Quealy, deşi lui Upton nu îi spusese niciodată motivul. Josh Kearney, deşi părea uşor de intuit, era de fapt un om subtil, cu secrete la fel de subtile. Upton presupuse că era vorba de o nuanță de culpabilitate. Înainte de a fi fost ales în Congres, Kearney îl reprezentase pe Simon Dwyer într-un proces penal. Fusese găsit vinovat şi condamnat la închisoare pe o perioadă între 15–40 de ani. De fapt, el ca avocat, se făcuse vinovat de trimitere la închisoare a clientului său şi

de aici nuanța de vinovăție şi presiunea pentru eliberarea condiționată. Dar Dwyer fusese doar un pion lipsit de importanță în afacerea respectivă; vinovatul fusese Vito Arminito.

Upton se ridică şi începu să se plimbe încoace şi încolo. *„Este trecut de miezul nopții. Să-l sun?"* Îl cunoştea pe Josh Kearney mai bine ca pe oricine, dar îl cunoştea cineva cu adevărat pe Josh Kearney? Era un mesaj pe care trebuia să-l transmită imediat, dar, având în vedere împrejurările de ordin sexual, putea să-l amâne pentru dimineață? Josh era în stare să-l pedepsească aspru. De ce să rişte să fie ținta atacului său? Pe de altă parte, aceasta era o problemă a dracului de importantă pentru Joshua Fitts Kearney – o sarcină cu bătaie lungă – îşi pierduse ani întregi îndemnându-l pe piosul Harrison Quealy să cedeze; şi iată că cedase în sfârşit! Desigur, ar dori să afle vestea pe cât de repede posibil şi, pentru el, asta însemna chiar acum, imediat, pe loc.

Era cald şi plăcut în dormitorul din hotelul liniştit, cu cele două prostituate pricepute şi aventuriere. Capul senatorului era vârât între sânii enormi ai uneia dintre ele; capul celeilalte era adâncit între coapsele lui. Cu ambele mâini apucă un sân tare, bronzat şi strălucitor şi începu să-i sugă sfârcul. Jos, cealaltă, ca la un semn îşi începu programul; o gură umedă şi fierbinte îi apucă umflătura şi o limbă dibace începu să-l excite.

Sună telefonul. Sună lung.

Senatorul dădu drumul sfârcului întărit.

Jos, cealaltă îi eliberă penisul.

– Nu-mi vine să cred spuse el.

Continuă să sune. Numai Arthur ştia că este aici. Dar poate e o greşeală. Îi făcu semn uneia dintre fete să ridice receptorul.

– Ai grijă, zise.

Fata râse, făcu cu ochiul şi ridică receptorul.

– Palatul Buckingham, spuse ea.

– Spune-i prințului Philip că îl caută Arthur.

Acoperi receptorul.

– Zice că e Arthur.

– Mulțumesc. Kearney luă receptorul. Alo?

– A sunat Norman. Un mesaj de la Harrison Quealy. Îl repet cuvânt cu cuvânt: „Re Dwyer. Eliberarea condiționată va fi aprobată. Va fi eliberat pe opt noiembrie".

– Bine. Foarte bine.

– Am crezut că ai vrut să afli imediat. Sper că nu te-ai supărat. Eu...

– Când trebuie să plecăm spre casă?

– De luni într-o săptămână.

– Sună-i, te rog. Chiar acum. Pe Barney şi pe Kathy. Trebuie să contramandeze totul. Să amâne totul. Să ne aştepte la aeroport. Conferință la Chevy Chase. Sună-i chiar acum. Caută-i până-i găseşti. Vreau să aibă suficient timp să-şi amâne toate angajamentele. Nu vreau să se facă nici o greşeală. Trebuie neapărat să ne vedem la întoarcere. Prioritate specială. Conferință la Chevy. Clar? Asta-i tot?

– Tot.

– Bine. Îți mulțumesc că m-ai deranjat.

– M-am luptat puțin cu mine până să te sun.

– Când iei o hotărâre corectă, se cuvine să fii răsplătit. Ne vedem dimineață.

Îi dădu receptorul fetei de sus. Ea îl puse în furcă. El zâmbi. Se întinse pe spate. Fata îl încălecă, cu genunchii de o parte şi de alta a pieptului; pieptul ei îi atingea fața. Îi apucă minunații sâni, îi strânse într-o mână şi supse din ambele sfârcuri. Jos, cealaltă îşi reluă felația întreruptă.

Arthur Upton se duse în dormitor. Îşi deschise servieta şi scoase un jurnal legat în piele; îl deschise şi întoarse filele la luni, paisprezece iulie. În ziua aceea Kathryn Kearney prezida un cocktail pentru Comitetul de binefacere al doamnelor din înalta societate şi Barnabas F.X. Wilson avea în program un discurs către Legiunea Americană, la San Francisco.

Închise jurnalul, scuturâ din cap; îl admira pe J.F. Kearney. N-are importanţă că umblă după senzualitate, şeful, ca de obicei, era acolo, la datorie. Sună-i în seara asta, poruncise; avertizează-i imediat. Chiar dacă ar fi ocupaţi în ziua aceea de luni, trebuia să-şi facă timp suficient pentru a-şi decomanda activităţile, după toate rigorile impuse de politeţe. Da, domnule Kearney. Absolut corect. Soţia dumitale va trebui să-şi amâne întâlnirea cu doamnele care luptă pentru emancipare şi în mai puţin de o săptămână ar putea izbucni un scandal monstru şi la fel s-ar putea întâmpla cu Barney Wilson şi cu domnii cei sensibili de la Legiunea Americană. La naiba, misiunea noastră este de a câştiga prieteni şi de a influenţa lumea din jurul nostru şi nu invers.

Se aşeză din nou lângă telefon, îl sună pe Barney Wilson, în Georgetown. Nu răspunse nimeni. Îl sună la New York. Tot nimeni. O căută pe Kathy în Sutton Place. Nimeni. Trânti receptorul. Se duse jos la barul din salon – îşi turnă vin alb – şi deodată îi veni ideea. Pentru prima dată înţelese chicotitul transatlantic al lui Norman Eden. Acesta îi spusese că nu era nimeni în birou şi el întrebase politicos:

– Ce se întâmplă? Toată lumea e în vacanţă? Norman râsese scurt, politicos.

Desigur! Azi era patru iulie, zi care nu se sărbătoreşte şi în Anglia. Numai în Statele Unite. Nici o celebrare în bătrâna şi vesela Anglie, dar o atenţie deosebită în

colonii. Vineri 4 Iulie. Aceasta însemna o vacanță de trei zile, şi într-o vacanță de trei zile se face plajă şi surfing. Aşa că ştia unde s-o găsească. Un singur telefon va fi suficient pentru amândoi.

În această vineri toridă de iulie, în casa Kearney de pe plajă în Southampton, doamna cea blondă stătea întinsă cu iubitul ei pe patul circular din dormitorul principal. Stăteau tolăniți, goi, bucurându-se de adierea caldă şi uşoară a oceanului.

– Doamne, spuse ea, eşti nebun de legat în seara asta.

– Sunt beat.

– Şi eu. Am cam depăşit măsura.

– Mai mult ca oricând.

– Cum ți-ai dat seama?

– Pentru că vorbeşti din adâncul sufletului. După toți aceşti ani îți deschizi poarta sufletului, scoți la iveală tot ce mi-a fost ascuns până acum.

– Te iubesc.

– Nu te abate de la subiect. Să ne întoarcem de unde am pornit.

– De unde am pornit?

– Viața sexuală cu soțul tău, prietenul meu.

Ea închise ochii, bucurându-se de briza uşoară a oceanului. Fusese o zi minunată. Dimineața înot; după-amiază cu barca în largul mării la pescuit şi seara, sub lumina lunii, în grădina spațioasă, mâncaseră peşte pe care el îl pregătise cu multă măiestrie. Un bucătar excelent. Doamne, se pricepe la toate. Deschise ochii. Îi sărută îndoitura cotului.

– Sporadică. Facem dragoste rareori. O dată, dar numai o dată – într-un moment de slăbiciune – mi s-a confesat. Un libido nereuşit. Îşi satisface instinctele cu

prostituate, cu două deodată într-un pat oarecare. Chiar şi asta nu prea des. De fapt, nu este bun la pat.

– Dar când era mai tânăr?

– Foarte slab şi atunci.

– Ce ar fi putut face soţia lui în acest caz?

– Să fugă. Să se culce cu alţii. Să caute mereu. Până la tine.

– Aveai douăzeci şi unu de ani.

– M-am măritat la douăzeci şi unu de ani. El avea treizeci şi unu. Căsătoriţi de optsprezece ani şi nici un copil. Râse. Nu-l pot acuza pe el. Şi-a făcut teste. Eu sunt de vină. Sunt sterilă.

– Pare a fi o căsătorie nereuşită.

– Am o căsătorie fericită, spuse ea pe un ton aspru.

– Oh!

El sări din pat; ochii ei îl devorau. Era frumos, un irlandez brunet, cu ochii negri, o bărbie ca de granit. Înalt, lat în spate, fără burtă, solid, musculos. În colegiu fusese fotbalist şi acum, la treizeci şi şapte de ani încă părea a fi. Fundaş la Notre Dame, dar şi pe lista celor mai buni mereu. Creier şi muşchi; îl adora. Un om complicat, bivalent, dar în chintesenţă plin de virtute. Credea în steag, mamă, ţară şi în destinul lui J.F. Kearney. Pe de altă parte era beţiv, scandalagiu, burlac convins, zdrobitor de inimi. Îl adora. Şi Josh la fel. Barney Wilson, în stilul lui personal îi servea pe amândoi, cu credinţă.

Desfăcu o sticlă de pe o masă din fundul camerei. Turnă whisky într-un pahar, mult whisky şi-l sorbi dintr-o înghiţitură, fără nici un efort. Deschise apoi o cutie de ţigări, din argint (un dar de la ea), scoase o havană subţire, o aprinse cu o brichetă de aur (un alt dar de la ea) şi se întoarse în patul circular.

– La dracu, dacă tot suntem relaxaţi, hai să stăm de vorbă! Crezi că ştie de noi?

– Wilson naivul. Iubitul meu superb şi beat.

– Ştie?

– Sigur că ştie. Şi-i place.

– Îi place – ca alt bărbat să se culce cu soția lui?

– Dacă acel bărbat eşti tu. Numai tu, nu oricine. Aşa nu există nici o posibilitate de scandal. Sigur că ştie şi nu numai el, ci şi regele Arthur.

– Nenorociții!

– Rezonabil şi discret, Barney, puiule. Politica, de fapt arena politică. Nu mai juca teatru, nu mai face pe beţivul naiv. L-am înşelat tot timpul. Vrei să-ți spun ceva?

– Ce?

– Până la tine n-a mai fost nimeni.

– Vrei să-ți spun şi eu ceva?

– Ce?

– Până la tine – nimeni.

– Până la tine, Barney, am tot căutat.

– Putea trece viața pe lângă tine tot căutând.

– Ți s-a întâmplat şi ție? Doamne, Dumnezeule, mie mi s-a întâmplat.

– Mi s-a întâmplat, da, într-adevăr. Râse.

– M-ai înşelat vreodată? Îi puse un picior pe şold. Un pic aşa?

– Cristoase, cine ar avea puterea s-o facă?

– Nu, Barn, te rog, vorbesc serios.

– Niciodată. Draga mea, mi-am găsit femeia visurilor. Nu mă interesează altcineva. Şi uite pe cine naiba mi-am găsit să iubesc. Pe soția viitorului preşedinte al Statelor Unite. Doamne, ce prost am fost! Tocmai pe tine! Cu oricine altcineva m-aş fi descurcat. I-aş fi spus să divorțeze de nemernic şi să se căsătorească cu mine. La dracu, şi viitorului preşedinte i-aş spune-o! Dar cine se poate lupta cu milioanele lui?

– Nici tu n-o duci prea rău cu banii.

Evident îl tachina, dar el îi spuse direct:

– Cu şaptezeci şi cinci de mii de dolari pe an nu mă plâng.

– Plus un cont nelimitat pentru cheltuieli curente. Plus eu.

N-o luă în seamă.

– De fapt, în acest moment al carierei mele sunt realizat – poziție socială, experiență, muncă. Vreau să spun, dacă ar fi să mă despart vreodată de el – există unii care m-ar plăti chiar şi dublu. Dar chiar şi un astfel de venit – este doar un mărunțiş pentru nevoile tale. Pufăi din țigară. Dacă aş avea câteva milioane puse deoparte...

– Nu tu. Nu cu soția lui Josh Kearney. Eşti credincios în felul tău, OMULUI.

– Dar mă culc cu soția lui. Asta-i credință?

– Este, pentru că tu ştii că nu dă două parale pe asta. Doamne, într-un fel îi faci un serviciu. Ai preluat tu această sarcină a lui.

– Doar parțial.

– Îi place asta şi tu o ştii. În loc de o soție care să umble în stânga şi în dreapta, are una care are un amant stabil. Şi cu tine ca amantul meu, el huzureşte. O afacere serioasă – fără posibilitate de scandal. Scandal. Oaia neagră a oricărui politician ambițios. Până să apari tu eu eram o pacoste. Punctul lui slab. Se lipi de el. Să presupunem că ți-aş propune să fugi cu mine. Te-aş implora. Ai accepta?

– Nu.

– Aşa te vreau.

– El a fost cinstit sută la sută cu mine. Nu l-aş putea trăda. Niciodată, în sufletul meu.

– Ce frumos din partea ta!

Sună telefonul de pe noptieră. Cel personal.

– Să fie Josh?

– Cine altcineva? Ridică receptorul. Alo?

– Kathy? Arthur Upton.

– Ah, Arthur – îi făcu cu ochiul lui Barney. Ce mai faci, Arthur? Ce face OMUL?

– Este într-una din misiunile sale diplomatice.

– Cărui fapt datorez această plăcere?

– Schimbă-ți programul, draga mea. De luni 14 iulie. Ai o petrecere în cinstea doamnelor luptătoare pentru emancipare. Anuleaz-o.

– De ce?

– Fă-o cât mai repede posibil. Desigur, discret. Vorbeşte cu cine trebuie. Amân-o pentru o săptămână, sau aşa ceva. Sunt sigur că poți să te descurci.

– Sigur că da. Pot să întreb de ce?

– L-am căutat pe Barney, dar nu l-am găsit nicăieri. Ştii cumva unde este?

– Habar n-am.

– Este foarte important.

– Poate să aştepte până mâine?

– Cred că da.

– Va veni aici mâine. Pentru sâmbătă şi duminică, la plajă.

– Bine. Transmite-i acest mesaj. În paisprezece iulie trebuia să-ținã un discurs la San Francisco pentru Legiunea Americană. Să ia legătura cu ei cât de curând posibil şi să-l anuleze. Va trebui să găsească un motiv foarte plauzibil. Casa Albă sau ceva de genul ăsta. Să i-l transmiți neapărat.

– Nu.

– Poftim?

– Te-am întrebat despre ce dracu e vorba.

– În acea zi noi ne întoarcem acasă. Tu şi cu Barney veniți la aeroport, la Dulles. Luni paisprezece. Vom merge la Chevy pentru o conferință. Asta-i tot.

– Aceeaşi întrebare, Arthur. Despre ce este vorba?

O pauză, apoi Arthur:

– Este vorba de o persoană pe nume Simon Dwyer.

– Cine dracu mai e şi ăsta?

– Este important pentru Josh. Este tot ce pot face pentru moment, draga mea. Eu doar transmit ordine de la OMUL. Ne vedem în paisprezece. Salutări lui Barney.

– La revedere.

El închise. Şi ea.

– Regele Arthur – spuse ea. Ordine de la OMUL. Un mesaj pentru tine când vii aici, mâine.

– O.K.! Sunt aici. Acum e mâine.

– Amână-ți discursul către Legiunea Americană. Găseşte-ți o scuză plauzibilă. Casa Albă sau aşa ceva. Eu îmi voi amâna întâlnirea cu femeile. În paisprezece îi întâlnim la Dulles. Pentru o conferință importantă la Chevy Chase.

– În legătură cu ce?

– Simon Dwyer. Se uită chiorâş la el. Acum, cine dracu...

– Ai mai auzit de el.

– Am mai auzit? Clătină din cap. Cred că nu-mi aduc aminte. Poate pentru că sunt amețită. Dar poate-ți aminteşti tu, domnule Wilson.

– Simon Dwyer – condamantul.

– Eu sunt amețită, dar văd că şi tu eşti. Poți să-mi spui mai mult?

– Nu ştiu nici eu prea mult. Acum şi atunci, Arthur mi-a spus ceva şi ştiu ce ştii şi tu. Când Josh era avocat, i-a reprezentat interesele într-un proces penal. Crimă. A fost condamnat între cincisprezece şi patruzeci de ani. Potrivit legii poți ieşi condiționat după ce ai ispăşit două treimi din cincisprezece.

– Da, au fost câteva zvonuri stupide.

– OMUL a acționat multă vreme discret pentru eliberarea lui condiționată.

– Asta mă depășește. Se încruntă. E normal ca un avocat să încerce să facă ceva pentru clientul său; să-l scoată de la închisoare, cât de repede posibil. Este în regulă, asta pot înțelege. Dar de ce tocmai acum vrea acest avocat s-o facă? Asta nu pot pricepe. Acest avocat care vrea să ajungă în vârful piramidei. Discursul tău în fața Legiunii Americane este la fel de important ca și petrecerea mea dată în cinstea doamnelor care luptă pentru emancipare. De ce să le amânăm din cauza unei poveşti vechi? Din cauza unui oarecare condamnat tâmpit şi lipsit de importanță, pe nume Simon Dwyer?

Barney ridică din umeri.

– De ce, întrebă ea, este atât de important? De ce l-a pus Josh pe Arthur să sune tocmai din Anglia?

– Politica este foarte complicată.

– Aşa este. Să-l ia naiba pe J.F. Kearney.

– Ai spus-o din suflet, iubito.

– Da, să-l ia.

– Da, doamnă.

– Şi pe Arthur Upton.

– Da, doamnă.

– Chiar şi pe Simon Dwyer.

– Da, doamnă.

Se îndreptă spre el, îi luă havana din mână, o puse într-o scrumieră. Își frecă trupul gol de-al lui. Îl sărută și zâmbi:

– Să-i ia naiba pe toți. Hai să facem dragoste, acum.

– Sigur că da, doamnă.

O vreme nu mai ziseră nimic.

În aceeaşi noapte, de iulie, la ora unsprezece şi trei sferturi Ronald Seely se întorcea acasă, în apartamentul

lui din West Street 82 din New York. Încuie uşa, îşi scoase jacheta. Se uită în oglindă. Arăta groaznic. Dădu din cap posac. Doamne, Dumnezeule, ce poate fi mai oribil decât să fii un homosexual bătrân, lipsit de farmec? Nu fusese niciodată prea arătos şi îmbătrânirea îi accentua urâţenia; avea cincizeci şi trei de ani.

Se cufundă într-un fotoliu şi sorbi o înghiţitură de whisky. Fusese o noapte lungă şi plictisitoare; umblase din cârciumă în cârciumă, purtase conversaţii anoste, în rest nimic. Nimic neobişnuit, doar aceste frustrări de la moartea lui Bob Wright.

Au fost împreună şapte ani, o relaţie plăcută bazată pe sentimente, şi, apoi, anul trecut, fără nici un semn de depresiune prealabilă, Bob şi-a tăiat venele şi a murit. Groaznic, iar cel care a supravieţuit a avut mult de suferit. Pentru Bob nu mai conta nimic; terminase cu necazurile, dar Ron Seely, rămăsese singur, suferind şi îmbătrânind. Aşa că se întorsese la petrecerile date de cei ca şi el, încercând să lege prietenii noi, dar când ai peste cincizeci de ani, de cele mai multe ori, trebuie să plăteşti. La dracu, îşi putea permite, însă în seara asta nu reuşise nici măcar să *cumpere* un iubit. Noapte de vacanţă; oraş pustiu.

Se ridică, se uită din nou în oglindă şi zâmbi jalnic. La naiba, să vedem şi latura pozitivă a lucrurilor şi aceea era Carleton Armin.

Îşi împrospătă băutura gândindu-se la Armin, preşedintele lui Carleton Armin Ltd Investment Bankers. Ron Seely era secretarul lui executiv şi îşi iubea şeful. Cu unsprezece ani în urmă avusese o şansă: secretara lui Armin se căsătorise şi demisionase, iar Armin se hotărâse să angajeze un secretar. Atunci Seely era secretar cu probleme de personal al primarului New York-ului. O slujbă sigură, unde talentele sale se iroseau. (Un

homosexual este întotdeauna pus sub semnul întrebării şi serviciul public reprezenta o certitudine pentru el).

Carleton Armin, figură marcantă în politica municipală era prieten cu primarul şi la cererea acestuia se făcuse o trecere în revistă a personalului, iar Ron Seely fusese cel ales. Se prezentase la biroul lui Armin, trecuse cu brio toate testele şi fusese angajat. Armin fusese impresionat de abilitatea, educația şi personalitatea lui, dar ceea ce îl impresionase cel mai mult fusese că acesta dorea să se retragă din viața publică. Seely îi explicase, apoi adăugase:

– Trebuie să vă spun sincer, eu sunt homosexual.

Armin îl întrebase: „Şi ce dacă?" Asta fusese totul.

Se scurseseră unsprezece ani şi nimeni nu regretase. Câştiga bani mulți şi bonificațiile de Crăciun erau deosebite. Dar era ceva mai mult decât atât. Era stima, poziția. Era ceva mai mult decât un simplu secretar executiv: era secretarul personal şi confidentul lui. Sigur că nu-i ştia toate secretele. Ştia, de pildă, că Armin îşi înşela soția şi ştia şi cu cine. Şi ce dacă? Aşa cum Armin spusese despre homosexualitatea lui: *„Şi ce dacă?"*. Tipul era un soț bun şi un tată bun, deşi avea legături amoroase în stânga şi în dreapta. La naiba, cum să nu aibă? Toate femeile erau moarte după el. Înalt şi frumos, suplu, drept şi brunet. Patruzeci şi opt de ani. Mi-ar fi plăcut dacă ar fi fost cel puțin bisexual. Nu, el nu, domnule. Era un bărbat născut în exclusivitate pentru sexul frumos, strict heterosexual.

Mai sorbi o înghițitură de whisky şi-l alungă din minte pe Armin, pentru moment, şi începu să se gândească la posibilitățile de a-şi înveseli week-end-ul. Băieții din bar constituiau o posibilitate, dar îşi făcuse *câțiva* prieteni noi de la moartea lui Bob – poate măcar unul sunase în seara asta. Se duse la telefon şi sună centrala. Era un singur mesaj.

– Un domn Thayne, îi spuse operatoarea, a lăsat vorbă să-i telefonați.

– Mulțumesc.

Bernie Thayne era tot homosexual, dar nu pentru Ron Seely. Era căsătorit cu un bărbat minunat şi era fericit. Telefonul era în probleme de afaceri, pentru Armin, şi deoarece venise pe patru iulie, se întâmplase ceva, şi orice s-ar fi întâmplat era în legătură cu Simon Dwyer.

Acest Dwyer avea o valoare deosebită pentru Carleton Armin şi el ştia asta. Armin se luptase să obțină eliberarea condiționată a unui condamnat de la Sing Sing pe nume Simon Dwyer. Seely nu avea idee cine era respectivul, dar părea a avea o legătură foarte strânsă cu Harrison Quealy, preşedintele Consiliului pentru eliberare condiționată. Legătura era Bernie Thayne, un simplu om bun la toate în biroul lui Quealy. Cu mulți ani în urmă vorbise la telefon cu Bernie şi acesta îi spusese să-i transmită şefului lui să stea liniştit pentru că era implicată o persoană mai importantă decât Armin: Joshua Fitts Kearney. Acest fapt îl scosese pe Armin din joc; Kearney făcuse totul în locul lui. De-a lungul anilor, Ron păstrase legătura cu Bernie – şi acum telefonul lui de pe 4 iulie.

Se uită la ceas. Era târziu, dar la dracu! Căută numărul lui Bernie, îl formă şi după trei apeluri acesta răspunse:

– Alo?

– Ron Seely la telefon.

– Bună, amice.

– Ştiu că e târziu.

– Nu-i niciodată prea târziu. Ha! Ha! Nu, vorbesc serios. Nu-i târziu deloc. Ascultă! Am noutăți. O să ai de câştigat şi tu ceva bani. Simon Dwyer e al nostru, dar condiționat. Prima lovitură. Strict confidențial până se anunță în mod oficial. Iese pe opt noiembrie. Trebuie să-i ceri prietenului tău un premiu. Eşti îndreptățit să-l

primeşti, puişor. Tu eşti primul care-l anunți. Asta este, Ronnie. Succes.

– Mulțumesc, Bern.

Domnul Armin ar fi dorit să afle această veste imediat şi domnul Seely unde-l poate găsi. Nu la duplexul din 67 East. Nu, acolo nu e nimeni. Soția lui, Marion, era plecată la ferma lor din Adirondacks; fiul, student la Yale, era în vacanță în sudul Franței; fiica, studentă la Welleslay, era în vacanță în Newfoundland. Domnul Armin, era aici la New York, pentru că Suzy Buford era aici. Domnişoara Buford era stewardesă pe linia Los Angeles – New York şi acesta era weekend-ul ei liber.

În aceeaşi noapte toridă de iulie, în pat, în somptuosul apartament din Central Park West bărbatul suplu se desfăta între picioarele unei roşcate. Față în față, de data asta fata dedesubt, bărbatul deasupra: poziția clasică. Un amant priceput, gemea adânc, fără încetare, iar fata ofta şi țipa în timpul orgasmului; în final el termină exploziv, capitulând. Rămaseră nemişcați, încolăciți, gâfâind ca nişte animale, legați până când picioarele ei îl eliberară.

– Doamne! şopti ea, eşti grozav.

El se întoarse spre noptieră şi bău şampania caldă dintr-un pahar înalt cu picior. Îşi luă o țigară din pachet; îi oferi şi ei una.

– Nu, mulțumesc, nu încă. Închise ochii.

El îşi aprinse țigara şi-i aranjă perna sub cap. Îi plăcea s-o facă, îi plăcea totul, deşi fata de lângă el nu-l atrăgea în mod deosebit. Sexul reprezenta pentru el o plăcere, un hobby, o diversiune nemaipomenită. Era un joc deosebit şi el fusese un bun jucător, un soț care înşelase pe tot timpul căsătoriei sale. La început existaseră oarecare resentimente din partea lui Marion – gelozie de tânără căsătorită – dar în timp, acestea se diminuaseră, ea învățase să accepte această frivolitate a caracterului său. Nu-i

păsa atâta timp cât el era discret. La cincizeci şi unu de ani, cu trei ani mai în vârstă decât el, nu mai avea astfel de pretenţii. Dorinţele ei sexuale, niciodată exagerate, scăzuseră. Avea alt fel de dorinţe. Marion Armin, veselă, plină de viaţă, încântătoare, figură marcantă a societăţii din New York, era o femeie activă din mai multe puncte de vedere.

Era acum în pat cu Suzy Buford care avea douăzeci şi şase de ani. O *iubise,* dar el când iubea cerea exclusivitate. O ironică inconsecvenţă de vârstă: un om care înşală cere credinţă de la persoana pe care o iubeşte. Trebuie să captiveze, să fie numai a lui. Carleton Armin avea o experienţă bogată. Prefera tinerele şi ştia să le abordeze. La început, desigur, trebuie să existe atracţia mutuală. Ele îşi ofereau farmecele, iar el le oferea în schimb bani şi cadouri, ceea ce ele nu-şi puteau permite. Şi, luând de la el, reuşea să le înrobească. Dacă eşti însurat, le oferi alternativa divorţului tău şi pe aceea de a te putea recăsători cu ea.

O capturase pe Suzy, dar acum era preocupat de înlăturarea ei. Pentru că la orizont, apăruse o alta; una adevărată. Erau rare cele adevărate; nu cele frumoase şi obişnuite. Suzy fusese una adevărată. Acum era Dolores Warren care-i înfierbântase imaginaţia: fascinantă, ispititoare, tânără, doar douăzeci şi doi de ani – o actriţă care dorea să se lanseze. Era din Huston, Texas; un manechin ocazional şi locuia pe Perry Street – în Village. O întâlnise la o petrecere dată de prietenii lui Marion, o afacere caritabilă, şi se născuse acea atracţie mutuală, de moment. Superbă, şi ce coincidenţă, roşcată ca şi Suzy. Doamne, ce efect! Era pentru prima oară în doi ani când Carleton Armin complota să-şi schimbe amanta şi asta era al naibii de greu de făcut, când eşti încurcat cu una ca Suzy Buford.

Își luă o țigară. Fusese o zi bună; cina luată devreme, o piesă de teatru și, apoi, aici cu șampanie. Se uită la ea. Ochii ei erau închiși.

– Dormi?

– Nu, mă gândesc.

– Am să-ți spun o vorbă.

– Spune-o.

– Dau un penny să-ți aflu gândurile.

– Oh! Ai fi surprins.

– Spune-mi.

– Niciodată. Ochii ei rămaseră închiși.

Se gândea la Arnold Quentin, un avocat de pe Coasta de est, tânăr, bogat, proaspăt divorțat. Pe Coasta de est nu-l înșelase; i-ar plăcea să-l înșele și pe Coasta de est. Pe coasta de est era posesivul Carleton Armin care-i cumpărase haine, blănuri, bijuterii și îi deschisese conturi la cele mai mari magazine. Îi dădea tot ce-și putea dori vreodată. La dracu și cu apartamentul ăsta! El făcuse rost de mobilă – chiria era de șapte sute de dolari pe lună. Nu și-o putea permite din salariul ei de stewardesă.

Fusese o vreme când crezuse că se va căsători cu ea. El pusese problema cu abilitate și ea crezuse, ca o proastă. Chiar acum, în acest moment s-ar căsători cu el. Bogat, frumos, vesel, amant neîntrecut – și atât de norocos. Doi ani iubita lui. Știa. Era cel mai minunat nemernic din lume. Dar cum să renunțe la el? Se purtase al dracului de bine cu ea. Un mare artist, al dracului de mare, făcea tot ce poftea. *Vei căpăta ce meriți nemernicule!* Știa deja că el n-ar renunța niciodată la Marion și la înalta societate. Și știa că atunci când ea era pe Coasta de vest el o înșela pe cea de est. Dar, știa el, că se întâmpla și invers? Puneți pariu. Eu pariez invers.

Îl înșela. Sigur că-l înșela, chiar cu furie. L-ar fi înșelat mereu, să-l egaleze pe nemernicul ăsta, dar nu se

întîmplase niciodată până la Amie. Doamne, cât mai semăna cu Carleton – era uluitor. Dulce şi calm. Un amant plin de imaginaţie, dar mai tânăr decât acesta. Arnold Quentin avea treizeci şi patru de ani. Şi emitea pretenţia căsătoriei ca şi Carleton, la început. Dar ea era Buford cea iniţiată de Armin şi nici un tip de pe Coasta de vest nu putea s-o mai păcălească. Fusese deja *păcălită.* Pe Coasta de est. Deci nu accepta nimic de la el. Chiar nimic. Nu se culcase cu el decât ocazional. Şi îl încuraja să vorbească despre căsătorie, dar mai bine i-ar fi rezistat. Trebuia să se căsătorească sau să renunţe definitiv la el. Dar dă-i bărbatului timp de gândire. Supărată pe Carleton, să nu-l piardă pe Amie. Nu înainte de a lua o hotărâre. Răbdare, Suzy dragă. Nimic nu se face cât ai bate din palme!

– Mâine, zicea Carleton, mergem la Westport. Sâmbătă şi duminică, la plajă.

– Sună bine. Îşi deschise ochii, se ridică. Poţi să-mi dai o ţigară acum?

El o aprinse şi i-o dădu. Sună telefonul.

– Aşa târziu? Cine dracu...

– Celălalt amant al meu.

– Ah!

Suzy duse receptorul la ureche.

– Da?

– Cu domnul Armin, vă rog. Îi recunoscu vocea.

– Aşteaptă puţin – îi dădu receptorul lui Armin. Zâna ta cea bună.

– Bună Ron, zise Carleton în microfon.

– Am primit un telefon, domnule Armin. De la Thayne. În legătură cu Dwyer. Nu este încă oficial, dar va ieşi, se pare pe 8 noiembrie.

– Sigur?

– M-a sunat Thayne. A spus că este sigur, foarte sigur, domnule.

– Minunat, mulțumesc. Pauză. Mă pot bizui...?

– Domnule Armin, Bernie mi-a telefonat *special* pentru asta.

– Foarte bine. Da. Îți mulțumesc ție şi lui Bernie al tău. Este o mare favoare. N-o să vă uit pe nici unul. Ştii, Ron, voiam şi eu să te sun să-ți spun unde mă găseşti dacă ai nevoie de mine: sâmbătă şi duminică voi fi la vila de la Westport.

– Dar pot să vă amintesc că luni aveți şedința aceea de comitet la Tower Stadium? Luni dimineață.

Carleton Armin era preşedintele comitetului Corporației Tower Stadium.

– Da, Ron, mulțumesc, ştiu. Voi pleca spre casă duminică seara. Pe luni dimineață!

– Noapte bună, domnule!

– Noapte bună, Ron!

Armin închise, zâmbind. Suzy îl întrebă:

– Cât ai câştigat?

– Bani? – întrebă el dus pe gânduri.

– Este zâmbetul tău atunci când câştigi bani, dragule.

– Nu bani, ci veşti foarte bune.

Îi luă țigara din mână, trase un fum.

– Mâine dimineață să-mi aminteşti să-i telefonez unei doamne.

– Cum să-ți amintesc eu aşa ceva?

– Această doamnă are şaizeci şi doi de ani.

– Atunci îți amintesc. Ca şi cum tu ai avea nevoie să-ți amintească cineva *ceva vreodată*.

– Ştii ceva? Mi-e foame.

– Ştii ceva? Şi mie.

– Ce-ai zice de nişte ouă jumări şi cafea?

– Tu decizi. Îl sărută şi se dădu jos din pat.

El îi admiră silueta strălucitoare şi unduitoare, în timp ce se îndrepta spre debara să se îmbrace.

Capitolul 2

Duminică dimineața soarele îi mângâie pleoapele doamnei Olivia Bono Dwyer şi o trezi. Aşa se întâmpla de zece ani. De când Simon plecase nu mai pusese ceasul deşteptător să sune. Nu avea motiv să se trezească. Nu avea nici unul, nici un scop măcar. Când se lumina, se trezea.

Întorcându-se în pat, începu să geamă. O criză de artrită. Nimic serios. Puțină durere când dormea mai mult, dar când se va scula aceasta va dispărea. Durerea. Când îmbătrâneşti te împrieteneşti cu ea. Gata. Nu te mai văicări! Timp de şaizeci şi doi de ani te-ai ținut bine. Eşti încă o femeie frumoasă, nu te-ai îngrăşat, nu eşti bolnavă. Mulțumesc lui Dumnezeu.

Se dădu jos din pat, îşi scoase cămaşa de noapte, îşi puse o rochie de casă şi ridică transperantele pentru a lăsa soarele dimineții să pătrundă în casă. În baie, se spălă pe dinți, apoi veni si-şi aprinse prima țigară. Era un ritual. Un obicei prost să fumeze înainte de micul dejun, unul de o viață la care nu putea renunța. Se duse la fereastră să se uite la copaci şi la flori, la aspectul lor de început de iulie. Atât îi mai rămăsese – copacii, pajiştile, grădina, casa ei cea frumoasă din Queens. Era o casă cu zece camere care, slavă Domnului şi lui Vito Arminito, era proprietatea incontestabilă a familiei Dwyer. Dar acum era pustie. Simon era plecat şi fata, singurul lor copil, era căsătorită cu un medic

ciudat în Palm Beach, Florida. Vorbea o dată pe săptămână la telefon cu fiica ei şi o dată pe an, de Crăciun, aceasta venea împreună cu soțul s-o viziteze. Nu aveau copii.

Îşi aprinse o altă țigară de la prima, îşi trase un scaun, se aşeză privind pe fereastră la vegetația luxuriantă de iulie. Era tot ce-i mai rămăsese: casă, pajişti, grădină şi ea avea grijă de ele. Era o menajeră meticuloasă, curăța două camere pe zi şi le făcea imaculate. Apoi mai erau şi curățarea şi îngrijirea pajiştilor, a boschetelor, a copacilor şi a florilor din grădină şi, desigur, cumpărăturile curente. Seara se uita la televizor. Uneori, ziua, le făcea vizite prietenilor din împrejurimi, acelora care-i rămăseseră prieteni după ce Simon fusese arestat şi condamnat. Ce trist şi neavenit pentru Simon Dwyer, dragul de el, soț iubitor, intelectual, poet, filozof. Se gândi la începutul căsătoriei lor şi asta o făcu să-şi amintească de vremea când era o tânără din Lower East Side din New York.

Ollie Bono – fiica cea zvăpăiată a lui Salvatore şi a Angelei Bono care aveau un restaurant prosper pe Broome Street între Eldridge şi Allen, ce prosperase fiind restaurantul favorit al respectabilului Don Carmine Arminito – *capul capilor.* Ce clar îşi amintea – cincizeci de ani în urmă – taina, venerația, pompa şi atmosfera deosebită când bătrânul Don venea la cină cu fiul său Vito (care i-a luat locul cu timpul în înalta societate). E mort acum. Salvatore şi Angie Bono sunt şi ei morți şi chiar nemuritorul Don Vito Arminito; numai cel mai vârstnic – Don Carmine – mult timp deportat în Sicilia – trăia încă.

La optsprezece ani, Olivia Bono, proaspăt absolventă a liceului Washington Irving fusese trimisă la Universitatea Northwestern. La întoarcere, acasă, lucrase ca profesoară la P.S. 20 pe Rivington Street. La douăzeci şi cinci de ani îi fusese prezentată lui Simon Dwyer, de aceeaşi vârstă cu ea şi i se spusese că va deveni soțul ei. Aşa se proceda în

timpurile acelea, pe vremuri, un procedeu încă folosit în unele țări europene: părinții aranjau căsătoria. Familia Bono făcuse o alegere bună pentru fiica lor. Simon Dwyer era frumos, suplu şi foarte înalt. Era contabil şi cel mai important lucru: era catolic irlandez.

Irlandezii erau puțini pe Lower East Side. Familia Dwyer locuia pe Forsyth Street care era o stradă de demarcare. La est de Forsyth erau evreii, ruşii, polonezii, ucrainienii şi câțiva irlandezi. La vest de Forsyth, începând cu Chrystie Street, mergând spre vest, erau toți italieni.

Simon Dwyer fusese un tânăr strălucit, contabil la douăzeci de ani. Tatăl lui, polițist, murise la datorie, iar mama lui trăia din pensia de urmaş. Avea şi o soră mai mare cu doi ani, care acum era o văduvă snoabă din Darien, Connecticut. Era doamna Walter Hulett şi nu prea avea relații cu Simon; îl dezaproba, şi motivul acestei dezaprobări era crima organizată.

Crima organizată era reprezentată de Mafia şi mafiotul cel mai mare din Manhattan era Vito Arminito. Şi el începuse de tânăr. Era numai cu unsprezece ani mai mare decât Simon. Dar acolo unde Simon Dwyer era doar strălucitor, Vito Arminito era un adevărat geniu. Lipsit de educație, exmatriculat din liceu, dar un adevărat geniu, învârtindu-se de mic în mijlocul societății respectabile. Când Don Carmine fusese deportat, tânărul Vito, de nouăsprezece ani, preluase conducerea, formal doar, fiind îndrumat de la distanță de tatăl său. Dar Vito devenise în curând *capul* şi promotorul adevărat al crimei organizate. Cartierul său general de atunci era o casă de pe Grand Street.

Don Vito îl ştia pe Simon Dwyer de copil şi când acesta a absolvit şcoala de contabilitate, Vito l-a luat sub aripa lui ocrotitoare şi au crescut împreună (cadoul de nuntă pe care i l-a făcut Vito era casa din Queens). Timp de 32 de ani au fost în frunte, Vito şi Simon, până la nenorocirea petrecută

cu zece ani în urmă. O pereche ciudată, italianul Arminito şi irlandezul Dwyer, dar nedespărțită. Din elegantele birouri de la Rockefeller Piaza, ei au schimbat fața crimei organizate. Dintr-o dată, totul s-a năruit.

Nu înțelegea ce se întâmplase. Erau cei mai buni, cei mai inteligenți, cei mai înțelepți, cu treizeci şi doi de ani de experiență vastă în urma lor, n-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva. Puternicul şi strălucitorul Arminito, minunatul şi chibzuitul Simon Dwyer; în mod normal nu trebuia să se întâmple nimic. Dar *se întâmplase.* Au fost învinuiți de numeroase crime şi găsiți vinovați. Pedeapsa, între cincisprezece şi patruzeci de ani. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu...

– Fie ce-o fi, spusese Don Vito.

– Patruzeci *de ani.*

– Nu patruzeci, Ollie, râsese el. Zece. Nu mai mult de zece. Îți promit. Îl vei avea înapoi în zece ani. Simon avea atunci cincizeci şi doi de ani; Arminito – şaizeci şi trei.

– Don Vito, Dumnezeule, cum mai poți să râzi? Să-l lăsăm pe Simon, dar tu? Chiar şi zece ani; tot restul vieții tale. Vei fi bătrân, vei avea şaptezeci şi trei de ani.

– Tânăr. Şi din nou curajosul bătrân râsese. Pentru mine vârsta de şaptezeci şi trei de ani este tinerețe. În familia mea bărbații sunt longevivi. Bunicii şi străbunicii mei au trecut toți peste nouăzeci de ani. Bunicul a avut un copil la optzeci de ani.

Dar pentru prima dată în viață, Vito se înşelase. Îi duseseră la închisoare împreună – la aceeaşi închisoare cu nume sonor – Sing Sing. Dar după doi ani, nemuritorul Don murise. Căzuse în propria cursă. Murise. Subit. Autopsia a descoperit o hemoragie cerebrală – murise cât ai bate din palme. Şi Simon rămăsese singur. Liniştitul Simon – blând, modest – lipsit de prietenul şi mentorul lui de o viață. Nemuritorul Don era mort şi Simon Dwyer era singur.

Se foi pe scaun tânjind după cafeaua de dimineață. Se ridică, își aranjă rochia, stinse țigara și se duse jos, în bucătăria imensă, strălucitoare și imaculată. Un obicei al ei; în fiecare zi același mic dejun preliminar: o ceașcă de cafea filtru și o felie de pâine prăjită, cu unt și jeleu de coacăze. Mai târziu, dejunul luat devreme era adevăratul mic dejun, și mereu același: două portocale stoarse, două ochiuri, două felii de șuncă, pâine prăjită, cafea.

Măsură apa, cafeaua, le puse la fiert și telefonul sună. Ridică receptorul:

– Alo.

Era Carleton Armin.

– Ollie, ce mai faci?

– Bine, dar tu?

– Foarte bine. Vreau să-ți spun ceva.

– Spune-mi.

– Nu la telefon. Pot să te invit la cină?

– Astăzi? – îl întrebă speriată.

– Nu. Râse. Luni. E bine?

– Când vrei tu, Carlo.

– Carleton.

– Când vrei tu, Carleton.

– Luni. Treci să mă iei de la birou pe la cinci. Te duc în oraș. O să-ți fac o mare surpriză.

– Ce fel de surpriză?

– Îți spun atunci.

– Bine.

– Trebuie să fug acum.

– Bine, luni la cinci. La revedere, Carlo.

– Carleton.

– Carleton, spuse ea închizând.

Stătea la masa din bucătărie cu prima ceașcă de cafea, pâinea prăjită cu unt și jeleul de coacăze în fața ei.

Era un simbol, Carleton Armin. Reprezenta moartea dinastiilor, capătul unui drum, dezintegrarea treptată a societății onorabile. Cu timpul, în America nu va mai exista Mafie; vor exista doar mici gangsteri ineficienți, anonimi şi stupizi care se vor ucide între ei. Aşa va fi, şi bătrânii capi o ştiau şi îşi pregăteau urmaşii în acest sens. Dar Vito Arminito, în culmea gloriei sale, ştia deja că era un anacronism şi îşi îndreptase fiul pe alt drum.

Muşcă din tartină şi sorbi din cafea. Cine ştia – cu excepția celor apropiați – că stimatul Carleton Armin era de fapt Carlo Arminito, singurul urmaş al redutabilului mafiot care a murit în închisoare? Nimeni, decât cei mai apropiați şi Don Vito, ajutat şi sfătuit de Simon Dwyer a făcut tot posibilul în acest sens. Demult, numele fiului său fusese americanizat în Carleton Armin. Fusese trimis la St. Paul's School din Hampshire şi de acolo la Universitatea Harvard. Se ocupa în special de afaceri administrative şi îşi luase doctoratul în psihologie. Când se întorsese acasă, tatăl lui îi dăduse o mulțime de bani şi, discret, îi recomandase clienți pentru investiții bancare. Astăzi era mare bancher, cel mai mare din oraş. Noile lui birouri se aflau într-o clădire din Wall Street, un edificiu cu şaizeci de etaje purtându-i numele: Armin Building. Era căsătorit cu Marion Whitney ai cărei strămoşi se trăgeau din Peter Stuyvesant. Fiul său studia la Yale, fiica sa la Wellesley. Era o figură cunoscută în societatea din New York.

Avea nevoie de putere. Era fiul tatălui său – îi trebuia putere şi dorea s-o obțină prin politică (şi tatăl lui fusese un politician marcant). Nu putea participa direct la această luptă; s-ar fi putut descoperi adevărata sa identitate. Era deci omul din umbră, care putea crea un rege. Ajutase la alegerea primarului oraşului New York, fusese membru al comitetului – fiul lui Don Vito – şi îl desemnase pe comisarul de poliție.

Era un om bun. Avea rădăcini adânci şi o credinţă nestrămutată. Mai erau şi dintre aceia care ştiau cine este, cei mai apropiaţi. Cu zece ani în urmă, când Vito Arminito fusese trimis la închisoare, nimeni din afară nu făcuse legătura dintre Carlo şi Vito. Dar Carleton Armin ştia bine cine este. Ştia şi cine este credinciosul Simon Dwyer şi Olivia Bono Dwyer (era cu paisprezece ani mai mare ca el, profesoară în Rivington Street când el avea opt ani). Chiar în prima lună după ce Simon şi Vito fuseseră băgaţi la închisoare, el îi trimisese un cec de o mie de dolari. Ea i-l returnase şi stătuse mult de vorbă cu el în vechiul şi superbul lui birou din Broad Street. Îi spusese că n-are nevoie de bani. Simon Dwyer nu fusese decât un simplu angajat al lui Vito Arminito, dar că salariul lui fusese de două mii de dolari pe săptămână. Este adevărat că în tinereţe fusese mai cheltuitor, dar desigur îşi plătise taxele la timp. Fără îndoială, avea bani suficienţi. Două sute de mii în acţiuni şi bonuri de valoare. Treizeci de mii de dolari la bancă. Şi casa care valora şaizeci de mii. Dar Carleton insistase. Îi spusese că un capital scade repede dacă nu există un venit fix. Mai adăugase că face ceea ce crede că şi tatăl lui ar fi dorit ca el să facă şi că nu-l putea vizita să se consulte cu el – bătrânul înţelept Don interzisese orice fel de vizită – dar el considera că-i datorează soţiei lui Dwyer aceşti bani, în mod normal şi legal. Mai spusese că îi va scoate din închisoare – pe Simon şi pe Don Vito – după zece ani, cum prezisese tatăl său; îşi va pune în funcţiune toate forţele pentru realizarea acestui scop. Don Vito murise, dar Carleton Armin se lupta încă pentru Simon Dwyer. În fiecare lună, pe întâi, îi venea un cec de o mie de dolari. Era un om bun.

Se ridică de la masă, îşi turnă a doua ceaşcă de cafea şi cu ea fumă a treia ţigară a acelei dimineţi.

Capitolul 3

Luni, şapte iulie, în sala de consiliu a birourilor sale de la etajul patruzeci, Carleton Armin prezida şedinţa directorilor Corporaţiei Tower Stadium. Era o şedinţă restrânsă – mulţi directori erau în vacanţă – dar era statutară. Tower Stadium din Flushing, desăvârşită cu zece ani în urmă, fusese de la început o întreprindere valoroasă: baseball vara, fotbal iarna. Carleton Armin, investitor de bază, fusese preşedintele consiliului încă de la început.

Acum convocase consiliul şi le explica motivul. Prin vasta lui reţea de contacte politice, avea informaţii de la biroul de avocaţi al districtului. O investigaţie discretă a Departamentului Central descoperise că anumite persoane oficiale din departament luaseră mită pentru încheierea unor contracte. Avea şi nume. Una dintre ele era firma de inginerie Thomson, Hartley & Smith. Numele indicat era al tânărului partener – J. Ted Smith.

– Nu pot să cred, spuse cineva.

– Ba poţi, răspunse Carleton Armin.

J. Ted Smith era membru al consiliului, director al Corporaţiei Tower Stadium. Nu fusese chemat la această şedinţă.

– Va fi dat în judecată, fără îndoială, zise Armin. Dar mai este până atunci. Nu până anul viitor. Sursele mele spun – nu înainte de ianuarie. De aceea ne aflăm aici,

acum, domnilor, cu atâta timp înainte. Trebuie exclus din consiliu. Trebuie obligat să-şi dea demisia.

– Un proces e doar un proces, rosti cineva. Nu înseamnă neapărat că va fi condamnat. Poate să se dovedească complet nevinovăția la sfârşitul procesului. Asta-i legea țării. Prezumția de nevinovăție. La dracu cu drepturile omului şi cu inițiatorii ei!

– Domnilor, continuă Armin, sunt prietenul intim al lui Teddy şi dacă acesta ar fi o corporație particulară, desigur că aş ține cu el. Dar Tower Stadium nu este o corporație tocmai particulară. Mai degrabă una semiparticulară. Idoli ai baseball-ului, ai fotbalului. Copiii care-i divinizează. O întreagă generație tânără a crescut împreună cu Tower Stadium. Nu le putem tăia craca de sub picioare. Nu putem, nu trebuie s-o facem şi nu putem risca să scape nici măcar o scânteie de scandal în legătură cu această corporație. Ăsta-i necazul, domnilor. Societate pe acțiuni. Suntem deschişi dialogului.

Discuțiile fură însuflețite, nu zgomotoase, dar adesea incriminante. În orice caz, după o oră, votul secret fu unanim. J. Ted Smith va fi dat afară din consiliu. Fu ales un comitet care urma să obțină demisia lui, şedința se încheie. Carleton Armin se întoarse la birou. Interfonul sună:

– La douăsprezece şi jumătate, zise Ron Seely, luați dejunul cu P. Byron Falk. La clubul dumneavoastră. Am documentația la mine.

– Documentația? Şedința de la Tower Stadium îl făcuse să uite de toate. Oh, da, desigur, documentația. Dar am studiat-o.

– O am aici, pentru dumneavoastră... pentru el.

– Da, dă-mi-o în maşină, pe drum.

Ron Seely conduse maşina până la clubul Harvard. Îi predase dosarul şi Armin îl ținea pe genunchi. Şeful, de

data asta, era rezervat, retras, iar Seely înțelese situația. De aceea şeful nu oferi nimic, nu-i spuse nimic, liniştea era perfectă; astăzi pe drum nu îi vorbi, nu-l tachină, nu îi spuse nici o bârfă de la birou. Nimic. Liniște doar.

Gândindu-se la întâlnirea cu Olivia Dwyer, Carleton Armin se gândea la tatăl său. Bătrânul, după tradiția italiană, avea înclinație către aforisme. Cu mult timp în urmă afirmase:

– Fiecare mare escroc pe care l-am cunoscut avea o inițială pentru numele de familie. Acum, gândeşte-te la asta Carlo. Cum adică? De ce? De ce le este ruşine escrocilor de amărâtele lor nume de familie? De ce să-l transforme în inițială? Fii atent. Fii întotdeauna atent cu un tip care n-are nume de familie... doar o inițială.

Silogism. Faptul că toți marii escroci ai bătrânului aveau o inițială pentru numele de familie nu înseamnă că toate persoanele într-o situație identică, erau escroci. De exemplu J. Ted Smith era un escroc, dar P. Byron Falk era curat ca lacrima. P. Byron era preşedinte la Lyon Mutual Funds, avea probleme şi era îndreptățit să fie îngrijorat. Armin Building era una dintre problemele sale, acesta fiind şi motivul dejunului de astăzi de la club. Lyon Mutual era principalul investitor în Armin Building din Wall Street şi Armin Building nu renta. De fapt, renta al dracului de puțin. Din această cauză Carleton Armin avea pe genunchi un dosar gros cu documentație. Maşina se opri la o curbă şi Selly spuse:

– Voi parca în Keeny şi voi aştepta acolo. Când terminați, sunați-mă şi vin să vă iau. Succes, domnule Armin.

– Mulțumesc Ronald.

Dejunul, fireşte fu excelent, apoi la cafea Byron spuse:

– Avem probleme. Ai vreo sugestie?

– Sugestia mea este să avem răbdare.

– Ne prăbuşim repede. Am fost alături de tine, fiule. Eşti un om de afaceri strălucit, dar consiliul face presiuni asupra mea. Afacerea aceea a fost un dezastru. Consiliul crede că putem face nişte modificări la structura generală de rentabilitate. S-o reducem...

– Nu, spuse Armin, cu curaj.

– Ai aplomb. Dar este o diferenţă între aplomb şi pură intransigenţă. Carleton, tu *eşti* cel mai mare investitor individual, dar consiliul meu nu te reprezintă pe tine. El reprezintă mii de investitori mici.

– Pentru că sunt mici, ei să nu primească nimic în schimbul investiţiei lor?

Luă dosarul de pe scaunul de lângă el şi i-l dădu.

– Ia uită-te aici!

– Ce-i ăsta?

– O prezentare dramatică a celor din consiliul tău. Săptămâni de cercetări făcute de departamentul meu specializat în acest sens. Afacerile şi cifrele originale ale lui Empire State Building.

– Empire *State* Building?

– Când a fost terminat a dat faliment. N-au putut *renunţa* la spaţiu. Ca şi aici banii erau număraţi. Dar n-au renunţat. Apoi a început să meargă. Când a început să meargă şi-a luat avânt. Acum e o afacere minunată, nu crezi?

Falk deschise dosarul. Îşi puse ochelarii şi îl studie.

– Inteligent, murmură el.

– O prezentare dramatică. Nu cer decât un an. Acordă-mi un an cu aceeaşi structură de rentabilitate. Dacă n-o să reuşesc într-un an poţi face ce vrei. Consiliul tău poate face o reevaluare; pot face tot ce vor.

Falk îşi scoase ochelarii şi zâmbi.

– A dracului de inteligentă prezentare făcută de chinezii ăştia. Dădu din cap, îndreptă foile. Cred că voi aranja totul. Aminteşte-ți că am fost de partea ta tot timpul, dar când este vorba de fonduri comune, trebuie să lupți cu un consiliu conservator. Cred că voi obține de la ei un an amânare, pentru tine. *Noi* nu dorim decât să găsim o soluție bună pentru a ne recăpăta banii.

– Mie-mi spui? zise Armin.

La două şi jumătate la etajul patruzeci în Armin Building, Ron Seely îi conduse pe directori şi pe jurişti la conferința finală a zilei. Armin îi salută şi îi invită să ia loc; îi căutase, îi găsise, îi convocase, giganți ai finanțelor care aveau mare nevoie unul de celălalt. Aranjase fuzionarea pentru un imens comision şi aceasta era penultima şedință. Fu o şedință lungă, dar cu rezultate bune. La patru şi douăzeci plecară, iar Carleton Armin se aşeză obosit în fotoliul rotativ din piele. Apăsă pe interfon.

– Ron?

– Da, domnule.

– Sunt aici doar pentru doamna Dwyer.

– Da, domnule.

– La ce oră am rezervarea la Lafayette?

– La şase şi jumătate.

– Mulțumesc.

Se ridică, deschise uşa din fund a biroului şi intră într-un apartament intim şi elegant compus din: living, bucătărie, dormitor şi baie. Se dezbrăcă, făcu duş, se bărbieri. Se îmbrăcă. În living bău o votcă.

Se întoarse în cabinetul său cu scaun rotativ şi se uită la ceasul de pe birou. Era devreme. Aprinse o țigară, zâmbi şi se gândi la Ollie Dwyer. La Simon şi Vito, la Kearney & Upton, avocații din 350 Fifth Avenue. Ei fuseseră dintotdeauna avocații lui Vito Arminito – încă de

pe când era el mic. Dar păstraseră distanța. Carleton Armin era pe picioarele lui, bancher, gentleman, crescut la Harvard.

Kearney & Upton fuseseră avocații civili ai lui Vito Arminito, avocați ai finanțelor, nu penali, pentru că Vito nu fusese niciodată implicat într-un proces penal. Kearney & Upton, de exemplu, îi reprezentaseră în achiziționarea terenului (împreună cu alți investitori) pe care fusese construit Tower Stadium în urmă cu zece ani. Dar numele lui Don Vito nu apăruse pe nici un act; Carleton Armin fusese cel care semnase şi devenise – şi încă mai este – preşedintele consiliului.

Cu zece ani în urmă se produsese dezastrul pentru prima dată: o crimă. Vito Arminito şi Simon Dwyer au fost arestați şi închişi, apoi eliberați pe cauțiune. Au urmat o serie de consultări la birourile Kearney & Upton. I-a apărat tânărul Kearney, fiul lui Earl Kearney, Joshua Fitts Kearney – astăzi senator, candidat la preşedinție. Dar cu zece ani în urmă nu era nici măcar congresman. Era Josh Kearney de treizeci şi nouă de ani, cu un an mai mare decât el, de pe atunci un purtător de cuvânt promițător, un avocat pledant renumit, plin de elocință, o figură marcantă a tribunalului.

Îşi stinse țigara; îşi aminti şedința de pe 350 Fifth Avenue, o şedință cu toți membrii prezenți: Vito Arminito, Simon Dwyer, Carleton Armin, Earl Kearney, Arthur Upton şi Joshua Fitts Kearney, avocatul acelui proces.

– Josh, spusese urâciosul şi bătrânul Earl, nu-l privi aşa! Nu strâmba din nas şi nu încerca să-l priveşti de sus! Eşti fiul meu şi el este fiul *său.* Arătase spre Vito. Să-ți spun ceva. Eu, cu ajutorul lui Dumnezeu, sunt de partea lui. El este Vito Arminito şi controlează ceea ce eufemistic se numeşte – familie – o face cu adevărat. Omul este un administrator strălucit şi felul său de a conduce este în

esență fără victime. Nu-ți cer decât puțină compasiune. Şi-a crescul fiul la fel ca şi mine, şi a făcut-o singur, pentru că soția lui a murit demult. Dar, la dracu, domnul Arminito nu face afaceri cu droguri, prostituție, sau împrumuturi cu dobânzi uriaşe. Se ocupă de jocurile de noroc. Îl are ca asociat pe Simon Dwyer cel isteț. Domnul Arminito este numărul unu; el controlează toate jocurile de noroc, legale din Manhathan. Şi ce-i cu asta? – Organizația l-a urmărit şi l-a declarat criminal – dar eu nu sunt de acord. Controlul asupra jocurilor de noroc nu te face criminal, cu excepția unor litere de lege îngrădite. Dar, filozofic vorbind, las-o baltă. Prostituția este cea mai veche meserie din lume, jocurile de noroc cel mai vechi viciu, dar societatea noastră ipocrită le-a scos în afara legii. Nu *toată* societatea. Există state chiar în uniunea noastră care le-a legalizat pe amândouă şi acelaşi lucru se întâmplă în statele suverane din lume. Eu unul nu-l pot condamna pe Don Vito Arminito. Într-o zi, jocurile de noroc vor fi o activitate perfect legală, ca în Las Vegas, şi când asemenea zi va veni, toți cei ca Don Vito vor fi stimați la fel ca şi preşedinții consiliilor din IBM şi General Motors. Dar până va veni ziua aceea, toți cei ca el sunt în afara legii şi trebuie să acționeze ca atare şi să-şi impună forma lor de dreptate în manieră proprie. Josh, ceea ce-ți cer în legătură cu domnul Arminito într-un cuvânt este: compasiune.

La etajul patruzeci al lui Armin Building, preşedintele lui Carleton Armin Ltd. se foia în scaunul din spatele biroului. Christoase, Dumnezeule! Un elogiu! El însuşi, n-ar fi putut face mai mult pentru scumpul lui tată. După un an, celălalt tată, minunatul Earl, murise subit de infarct. După încă un an, dragul lui Don murise în închisoare, în urma unei hemoragii cerebrale. În acelaşi an, Arthur Upton desființase Kearney & Upton şi se dedicase

carierei politice a tânărului cel blond, iar Carleton Armin angajase o altă firmă de avocați.

Dar a trebuit să te descurci cu tânărul cel blond de viță nobilă, cu simandicosul senator patrician J.F. Kearney. Tipul a stat în umbră la pândă. Dar ce dracu pândea? Pe Simon Dwyer. Un nimic într-adevăr, un adjunct. O anexă a pulberăriei volatile care a fost odată Don Vito Arminito. Aşa că de ce îl pândea? La dracu, pe undeva trebuie să fie un băiat de treabă. *Nu face parte din partidul meu, dar am să-l votez în mod sigur. Mi-ar plăcea unul ca el, dar mă depăşeşte. Cine poate oare ajunge la el?*

Auzi interfonul. Ron Seely spuse:

– Doamna Dwyer.

Armin se uită la ceasul de pe birou: cinci şi douăzeci.

– Mulțumesc.

Îi ieşi în întâmpinare în sala de aşteptare. O sărută pe obraz.

– Ce mai faci, Ollie?

– Îmi pare rău c-am întârziat. Afurisitul ăsta de trafic e de vină.

– Avem timp berechet. O conduse prin cabinet în apartamentul din fund. Bei ceva?

– Un strop de sherry, te rog.

Îi turnă sherry, i-l dădu, el îşi făcu o vodcă martini şi ridică paharul:

– Bea, draga mea. Sărbătorim.

– Oh! Ce sărbătorim? întrebă calmă.

– Pe Simon – iese pe opt noiembrie.

– Oh, Doamne! Se aşeză pe scaun. Doamne, Dumnezeule!

Mâna în care ținea paharul îi tremura. Sorbi să nu-i verse conținutul. Îl privi.

– Eşti sigur?

– Nu este încă oficial, dar este sigur. Vom fi anunțați la timp. Iese condiționat. Când te duci la el?

– Joi.

– Informează-l, dar spune-i să nu se dea de gol că ştie. Nu ştie nimic până nu va fi înştiințat în mod oficial.

– Doamne, cât m-am rugat!

– La dracu, dacă Dumnezeu nu ți-ar fi răspuns la rugăciuni...

– Nu blasfemia, Carlo!

– Iartă-mă. Se uită la ceas. Mergem în oraş să luăm o cină franțuzească. Italiană îți poți face singură şi mai bine decât oricine. Trebuie să sărbătorim. Cum te simți, iubito?

– Minunat.

– Ți-am spus că-l voi scoate de acolo cu prima ocazie.

– Îți mulțumesc, Carlo.

– Carleton.

– Dumnezeu să te binecuvânteze.

Capitolul 4

Cufundată până la gât în baie, Kathryn Braxton Kearney se gândea la casa ei şi-i făcea plăcere. Cincisprezece ani. Doamne cum zboară timpul! Acum cincisprezece ani îl sfătuise pe Josh să cumpere această casă din Sutton Place. Înainte, reşedinţa lor fusese într-un triplex pe Fifth Avenue 812. Dar când apăruse Sutton Place spre vânzarea ei insistase foarte mult şi Josh cedase. Vânduseră triplexul, o cumpăraseră şi nici măcar o dată în toţi aceşti ani nu regretaseră această decizie.

O iubea, era o casă minunată din piatră albă, cu şase etaje chiar la nord de cel mai estic punct, East 57th Street. La cele trei etaje de jos erau saloanele, sufrageriile, bucătăriile, livingurile, camerele de recreere, biblioteca, camera de muzică, sala de biliard şi biroul. La etajul patru erau dormitoarele, la al cincilea camerele de oaspeţi şi la ultimul apartamentul unei perechi de îngrijitori în vârstă, Carl şi Rita Hoffman. Intrarea era prin Sutton Place South, cu şapte trepte de granit care duceau la o uşă încrustată adusă de la un castel din Veneţia. Exista şi o a doua intrare, rar folosită, străjuită de o poartă acoperită cu o plasă cu ochiuri mari, de oţel. Intrarea la subsol era sub scările de granit. Casa era a ei, numai a ei. Josh o cumpărase pe numele ei – cel mai costisitor dar de căsătorie din partea lui.

Acum, la ora două, marți, după patru iulie, stând în baie, încetă să-şi adore casa şi se gândi din nou la Barney. Unde dracu *era?* Ieri dimineață, la Southampton, discutaseră despre Arthur Upton şi apoi, pe drumul de întoarcere, îl întrebase plictisită:

– Cine dracu mai este şi Simon Dwyer *ăsta?*

– Dorința ta este lege pentru mine, draga mea.

– Poftim?

– Doreşti să afli? Vei afla. Până mâine vei şti tot ce vrei să ştii despre domnul Simon Dwyer.

O lăsase acasă şi asta fusese totul. Clipoci în apa parfumată. Îi lipsea aproape la fel cât îi lipsise şi lui Hubbel Jackson. La naiba, ea era tot timpul cu el; pentru Hubbel era o încântare. Hub îl pisa cu întrebări, iar Barney îl răsplătea cu poveşti.

– Poveşti de la CIA, îi răspunse Barney, rânjind răutăcios, odată.

– Este permis? Vreau să spun nu încalci legea?

– Cine o încalcă? Toate sunt minciuni.

– *Minciuni!*

– Ici şi colo câte un strop de adevăr. Dracu să-l ia de producător! Îi plac poveştile, aşa că i le spun. Şi el le crede, pentru că le fac să pară autentice.

– Poate că ar fi mai bine să te duci acolo şi să te faci scenarist.

– Tu eşti aici şi prefer să fiu cu tine.

Primise vizita surorii lui Josh, a soțului ei şi a mamei lui Josh. Neașteptată, dar obişnuită. În drum spre Europa stăteau la Sutton Place, indiferent dacă ei erau sau nu acasă. Hubbel Jackson era producător de film, locuia în Beverly Hills. Mama lui Josh la fel. După moartea soțului ei se mutase în West Coast; prefera clima californiană. Sosiseră ieri la patru şi astăzi dimineață îi luase limuzina; se duceau în vacanță la Copenhaga.

Ieşi din cadă. Îşi prinse părul în sus şi îmbrăcă un halat roz. Cu picioarele goale, se urcă în liftul mic, rotund, cu oglinzi de jur-împrejur şi coborî în salon. Îşi turnă un pahar de campari, bău şi auzi soneria. Se duse la uşă şi se uită prin geamul securizat prin care se putea vedea doar din interior. Era Barney Wilson. Îi deschise.

– Ia uite cine a venit!

– Oh, Doamne, spuse el privind-o lacom. Eşti îmbrăcată festiv.

– Unde naiba ai fost?

– Am lucrat pentru tine.

– Intră odată; nu mai sta în prag!

El intră şi ea închise uşa, apoi se aşeză pe un scaun înalt de bar, sorbi din campari şi îşi puse picior peste picior. O parte a halatului se desfăcu, dezvăluind un picior superb.

– Fir-aş al naibii! zise el şi se duse să încuie uşa. Se întoarse la ea o luă în braţe şi o sărută. O ţinu apoi la distanţă şi o privi. Frumoasă. Superbă. Cu părul strâns aşa, scoţând la iveală urechile mici – atât de tânără. N-ai crede că are treizeci şi nouă de ani. Şi formele, faţa asta...

– Dumnezeule, eşti minunată!

– Mulţumesc.

– Îţi vine foarte bine.

– Ce?

– Rochia de casă.

– Nu este rochie de casă, este halat, zise râzând.

– Nu contează ce e.

– Am dat pe el o sută de dolari la Bergdolf's.

– Dar face.

– De ce?

– Te face să arăţi minunat.

– Mă face *să arăt* minunat? Se încruntă.

– Christoase, ce ți-e şi cu femeile astea. Cum o dai tot nu-i bine! Vreau să spun...

Umblă la nasturi şi vaporosul halat căzu la picioarele ei.

Uită-te la ea, Doamne, la trupul ei, la sânii ei, tari, drepți, cu sfârcuri roz ca de virgină. Nu alăptase, nu avusese nici un copil. Priveşte pântecul ei neted şi alb, picioarele lungi, pulpele rotunde, şoldurile unduitoare.

– Cum? îl întrebă.

– Ce-ai spus?

– Din ce parte arăt mai bine?

– Iubito, mă scoți din...

Stătea semeață. Insistă:

– Din ce parte.

– Din partea asta.

– Mulțumesc.

O prinse şi o trase spre el.

– Te iubesc. Doamne, dacă mă părăseşti vreodată, te ucid, zise pătimaş.

– N-o să te părăsesc niciodată.

O lăsă jos, pe covorul gros, se descheie la şliț şi îşi scoase penisul. Îi desfăcu picioarele cu genunchii.

– Violează-mă, zise gâfâind. Dumnezeule, violează-mă. Barney...

Îi acoperi gura cu a lui, reducând-o la tăcere.

Făcură dragoste.

Ea şedea cu picioarele încrucişate, în stil indian, pe covorul din salon, el întins alături, complet îmbrăcat, cu excepția organului genital. Nostim, se gândea ea. Amândoi goi, este grozav. Amândoi îmbrăcați, la fel. Unul dezbrăcat şi celălalt îmbrăcat, dar cu penisul afară, este oarecum obscen.

– Ți se vede penisul.

El zâmbi.

– Te rog îmbracă-te.

– Da, doamnă. Îşi trase fermoarul şi se ridică încet în picioare, apoi se duse la bar. Îşi turnă whisky şi bău. Se aşeză pe un taburet şi o privi.

– Ciudată asemănare, spuse ea.

– Cine, eu?

– Semeni cu tipul ăla Reynolds.

– Care Reynolds?

– Din filme.

– Nu mă duc la filme.

– Unde naiba ai fost?

– Am făcut investigaţii pentru tine, draga mea.

– Am avut musafiri.

– Da?

– Familia Jackson şi bătrâna doamnă. În drum spre Copenhaga. Au venit ieri şi au plecat azi-dimineaţă.

– Sunt încântat că nu i-am întâlnit. Mă plictisesc de moarte.

– Aşa? Ce-ai să-mi spui?

– Erai curioasă în legătură cu Simon Dwyer. Şi eu eram, dacă vrei să ştii.

– Te-am sunat ieri seară şi azi-dimineaţă. Unde ai umblat?

– Am făcut cercetări pentru a-i potoli curiozitatea doamnei mele. Îi duse paharul cu champani.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Îşi pregăti un whisky cu sifon. Simon Dwyer. Un contabil care a avut legături cu Mafia.

– Oh, haide... cu CIA – ex-CIA – este mereu melodramă. Sunt Kathy Kearney nu Hubbel Jackson.

– Simon Dwyer. În închisoare la Ossining. O casă frumoasă în Queens. O soţie frumoasă care a fost profesoară. O fiică măritată cu un doctor în Palm Beach.

– Doamne! De unde *ştii?*

– Asta-i profesia mea. Se înclină. Şi sunt cel mai bun, sau n-ai auzit încă.

Ea se ridică.

– Ba am auzit. Îşi puse paharul pe bar.

– Mai este ceva. Destul de interesant.

– Stai puțin, spuse ea. Îşi luă halatul, îl îmbrăcă, îl încheie. Se duse la uşă şi o descuie, apoi la bar. Se aşeză, îşi turnă campari, adăugă gheață şi apă. Acum poți continua.

– Simon Dwyer, o figură minoră în serviciul uneia majore – unul Vito Arminito, un şef mafiot. Acum zece ani au fost condamnați amândoi. Au primit o pedeapsă grea. Au avut avocați pe Kearney şi Upton. Josh a fost avocat la proces, dar n-a fost nici un proces. Au fost declarați vinovați şi au luat între cincisprezece şi patruzeci de ani. Marele bos a murit în închisoare. Celălalt, fireşte, este tot acolo. Asta s-a întâmplat înainte de a fi eu împreună cu OMUL. Dar tu, vrei să spui că nu ştii *nimic* despre asta?

– Ştiu foarte puțin. Ştiu – tu mi-ai amintit – că Josh încercase să-l scoată pe Dwyer condiționat. Grozav. Un avocat care nu-şi uită clientul. Dar în ceea ce priveşte faptele adevărate din trecut... Ridică din umeri. Acum zece ani, domnule Wilson, eu aveam 29 de ani. Tânăra doamnă Kearney îşi vedea de treaba ei. Papa Kearney trăia încă şi Josh era avocat pledant, iar eu îmi trăiam viața intimă separat. Numai după ce a apărut Arthur şi OMUL a fost ales în Senat, am devenit ființă politică. Ne maturizăm. Sub îndrumarea lui Arthur sunt pregătită. Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi fi prima doamnă din lume. Nu mai sunt cea de la douăzeci şi nouă de ani. Acum sunt *doamna* OMULUI şi lucrez cu abilitate pentru că sunt la fel de a dracului de ambițioasă ca şi el.

–Iisuse! Îți pun o întrebare simplă, iar tu îmi ții un adevărat discurs.

– Așa m-a învățat Arthur. Pune-mă la o tribună şi imediat țin un discurs.

– Mamă, te-ai încurcat în metafore.

– Dar de ce este asta important pentru Josh?

– Tribună? Ce vrei să spui? Şi de când este barul acesta o tribună?

– Ce-i cu Dwyer? întrebă ea.

– Între cincisprezece şi patruzeci de ani, îi răspunse. Ți-am explicat altă dată. Sau nu?

– Mi-ai explicat.

– Dacă nu te comporți cum trebuie acolo, stai patruzeci de ani. Dacă da – în special dacă ai relații sus puse afară – poți vedea lumina zilei în zece. S-au împlinit zece ani şi Simon Dwyer va fi eliberat.

– Dar de ce este atât de important pentru Josh?

Barney sorbi din whisky.

– Am făcut verificări. De asta mi-a trebuit atâta timp. Am dat de un fir. Ai auzit vreodată de Carleton Armin?

– Armin? Se încruntă. Cred că da. Soțul lui Marion Armin?

– Numele soției este Marion Whitney Armin.

– Nu-l cunosc pe el, dar o cunosc pe ea. Face acte de caritate. Drăguță femeie. Face parte din vechea societate filantropică din New York.

– Poate că ea nu ştie, dar n-o să-i spunem noi că este nora unui mafiot mort.

– Iubitule, eu nu sunt Hubbel Jackson.

Barney apucă nervos un trabuc şi îl aprinse.

– Carleton Armin – Wall Street Ltd. Este acolo o clădire care-i poartă numele. Nume mare în politica New York-ului. În ascensiune continuă. Nici o legătură cu Mafia, curat ca lacrima. Un duplex la Forum Hundred East Sixty – seventh, o proprietate în Adirondacks. Un fiu la

Yale, o fiică la Wellesley şi – ai dreptate – soția lui face parte din vechea societate. De asemenea, o dată, demult, Armin a fost clientul lui Kearney & Upton până când Arthur s-a retras, dedicându-se OMULUI. Pufăi din trabuc, împrăştiind fumul. Carleton Armin, model de perfecțiune – politician, bancher – şi-a acoperit destul de bine urmele. Dar s-a născut sub numele de Carlo Arminito şi este unicul fiu al lui Vito Arminito, care a murit în închisoare acum opt ani.

– Poveşti. Eşti sigur că nu mă iei drept Hubbel?

– Nu-l ridic în slăvi. Se pare că şi-a croit singur drumul, drept şi curat şi de aceea este foarte puternic.

– Interesant. Tăcu câteva momente, apoi spuse:

– La dracu cu el şi cu taică-su ăla mort.

– Să-i fie țărâna uşoară! rânji Barney.

– Dar Simon Dwyer?

– Iar începi?

– Mă întreb, de ce dracu este aşa de important că iese din închisoare? De ce a sunat Arthur, din ordinul lui Josh, tocmai de la Londra? De ce să-mi amân eu feministele şi tu Legiunea Americană? De ce trebuie să-i întâmpinăm de îndată ce ajung la Dulles? De ce se va ține o conferință urgentă la Chevy Chase?

– Nu ştiu.

– Bine. Râse şi se apropie de el. Este *ceva* ce vrăjitorul meu nu ştie. Ascultă-mă, dragul meu. Să-i ia dracu pe toți, pe Simon Dwyer, pe Josh, pe Arthur, cel puțin până luni tu şi cu mine suntem liberi. Şi, începând de acum şi până atunci, o să ne distrăm. Tu o să te duci acasă, o să te odihneşti, o să-ți schimbi hainele, dar începând din această seară, vom trăi cu adevărat. O să mă duci la un mare club de noapte şi o să mâncăm, o să bem, o să dansăm. O să şi râdem. Apoi vom merge la tine acasă, iar eu voi rămâne acolo cu tine. Ce zici?

– Minunat.

Capitolul 5

Inima i se strânse. Asta i se întâmpla ori de câte ori îl vedea: simțea acel fior de imensă milă. Dacă a existat vreodată vreun om căruia să nu-i placă să stea închis ca un animal în cuşcă, acela era Simon Dwyer, care iubea marea, soarele, mirosul pământului; care sub pretextul vânătorii de rațe făcea plimbări lungi, dar niciodată nu trăgea cu puşca. O ducea la concerte simfonice unde asculta ca vrăjit: un om liniştit, contemplativ, care scria versuri, dar nu îndrăznea să le arate nici măcar soției sale. Zece ani. Zece ani îngrozitori de captivitate, dar acum va fi liber şi ea era aici să i-o spună. Joi pe zece iulie, va afla, în sfârşit, că agonia lui se va termina.

Ea îi zâmbi şi se duse spre el. Îi zâmbi la rândul lui. Nu arăta rău, nu avea aerul unui om care a stat la închisoare. În zece ani lungi îmbătrânise, dar nu prea tare. Era mai adus de spate, dar întotdeuna fusese puțin, pentru că era foarte înalt. Părul de culoarea nisipului se rărise şi ridurile din jurul gurii se adânciseră. Avea ochi mari, adânci, gri bătând spre albastru, dar nu mai aveau strălucire. Închisoarea îşi puse amprenta pe acei ochi minunați, în care se citea doar durerea. În toți aceşti ani, nu se plânsese niciodată de nimic, dar marea lui durere se vedea în ochi.

Zâmbind doar cu fața, nu şi cu ochii, se îndreptă spre ea:

– Ollie, ce bine îmi pare! Ce mai faci, Ollie?

Vorbea blând, nu ridica niciodată glasul. Un om ciudat, soțul meu, Simon bivalentul: cel care ar aduce acasă o pasăre cu aripa ruptă, ar îngriji-o şi ar readuce-o la viață; acest om fusese mâna dreaptă a unui mafiot. Acest poet făcuse parte din Mafie. Un om plin de maniere elegante care a fost acuzat de crimă şi de conspirație la crimă. Şi deodată, aici, îşi aminti cât este de grozav la pat, acest dulce şi tandru...

– Ollie. Ce mai faci?

– Foarte bine, dar tu?

– Foarte bine. Ce face Tessie?

– Şi ea e bine. Este o mare doamnă în Palm Beach.

Îi cunoştea durerea. *El* fusese acela care cu mult timp în urmă *o* consolase. El sărmanul, cel greu lovit, încercase să-i aline durerea.

– Ollie pari atât de nefericită. Nu spune nimic. E tânără, Ollie, un copil bun, dar sensibil. Nu poate suporta ideea că tatăl ei este un deținut. Trebuie să le-o ascundă prietenilor şi chiar ei însăşi. Trebuie să încercăm s-o înțelegem. Sunt motive psihologice puternice la mijloc...

Astăzi conversația era uşoară şi plăcută, apoi ea aduse vorba:

– Salutări de la Carlo!

– De la Carlo?

– Carleton.

– Nu suportă să-i spui Carlo. De ce o faci?

– Obicei vechi.

– Nu eşti chiar atât de bătrână.

– Am noutăți de la el. Va avea loc audierea pentru eliberarea condiționată. Cererea ta va fi aprobată. Vei ieşi pe opt noiembrie.

O privi. Îşi muşcă buzele, dar nu scoase un sunet. Ea se forță să nu plângă.

– Nu ştii. Nu ştii nimic până nu te anunță ei.

Sărmanul de el stătea încremenit.

– Pe opt noiembrie, dar tu nu ştii încă nimic.

– Iisuse Christoase! Buzele i se albiseră. Mulţumescu-ţi, ţie Doamne!

Lui Ollie îi curgeau lacrimile pe obraji. Se uită în altă parte, luă o batistă, se şterse la ochi. Îl auzi întrebând:

– Eşti sigură? Doamne, chiar eşti sigură?

Îl privi din nou.

– A spus că este absolut sigur. Te vor anunţa ei. Şi tu îmi vei comunica mie. În acea zi voi veni să te iau acasă, la copacii şi grădina ta. La un *banchet* în stil italian, grandios. Şi la soţia ta – ezită – în pat. El zâmbi timid.

– Te iubesc.

Veni gardianul.

– Vizita s-a terminat, spuse el.

Simon Dwyer cel înalt şi adus de spate se duse la spital, la infirmerie, nu în celulă. Acolo numele său era Doc. Tânărul său asistent îi spuse:

– Totul este trecător, Doc. Du-te la soare, bătrâne. Când apare ceva, te chem.

Ieşi în curtea interioară şi se aşeză pe scaunul rezemat de perete. În închisoare era Doc – Doc Dwyer – un tribut al puterii şi gloriei lui Vito Arminito.

– Acolo, la închisoare, există un spital, spusese el. Numai acolo nu te simţi ca un animal în *cuşcă*. Vom locui în spital.

– Cum?

– Pentru că acolo vom lucra. În spital.

– Cum?

– Vito va aranja totul.

Şi aranjase. El avea mijloacele, maşinaţiile, legăturile din exterior şi bani nenumăraţi care curgeau tot timpul – plus cele mai puternice relaţii politice. În scurt timp, lucrau amândoi la spital ca muncitori, locuiau acolo şi tot acolo,

Don a şi murit de hemoragie cerebrală. Dar Simon Dwyer, în ciuda faptului că patronul său murise, a rămas în spital, pentru că le era al naibii de util doctorilor suprasolicitați din închisoare. Ei îl învățaseră de toate şi el fusese receptiv: era considerat cel mai bun cadru de prim-ajutor din toată închisoarea. Ştia să oprească o hemoragie cauzată de un accident sau atac, să administreze antibiotice. Mai mult decât atât. Făcea analiza sângelui în laborator, ajuta la anestezii, asista la operații. Don murise de opt ani – dar el încă mai era în spital. El era Doc – Doc Dwyer.

Acolo, în curtea interioară, îşi sprijini scaunul de perete, îşi lăsă capul pe spate şi se uită la soare.

Don Vito Arminito, care avea atât de mulți longevivi în familie, era mort. Se aştepta să trăiască ca şi aceştia, peste nouăzeci de ani. Vorbise atât de mult despre longevitatea bărbaților din familia sa, încât moartea lui prematură îl aruncase pe Simon Dwyer într-o adâncă depresiune. Suferise săptămâni, luni în şir. *Dar timpul învinge, Olivia. Ne revenim, supraviețuim, mergem mai departe, trăim chiar dacă suntem închişi între patru pereți.* Cine ar fi putut crede? Vito Arminito şi Simon Dwyer puşcăriaşi; condamnați între cincisprezece şi patruzeci de ani. Aşa cum Olivia Bono Dwyer întreba adesea: „Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?"

Timp de treizeci şi doi de ani nu avuseseră nici un fel de probleme cu legea – pentru că Simon Dwyer era un tip abil şi Vito Arminito avea deplină încredere în el! De la început el pregătise totul, limitându-se la câştiguri din jocuri de noroc. Se ocupase puțin de droguri, împrumuturi cu camătă şi prostituție, dar baza o constituiau jocurile de noroc: cai, baseball, fotbal, basketball, hokey, polițe de asigurare, jocuri cu numere, loteria inevitabilă a celor din ghetouri.

Vito Arminito se descurcase, Vito *cel temut*, fiul lui Mustache Pete (legendarul Don Carmino, care trăia încă

la Palermo). Făcuse multe tranzacții şi renunțase la droguri şi împrumuturi cămătăreşti, la prostituție, uneori cu pierderi mari, în schimbul monopolului asupra jocurilor de noroc. Dar nu fusese totul comerț şi tranzacții. Există întotdeauna proşti, marionete, refractari. Şi aşa, cu mult timp în urmă, se vărsase sânge pe străzi, din cauza luptelor între diferite grupuri. Când acestea luaseră sfârşit, Vito devenise stăpânul absolut al jocurilor de noroc din Manhattan. Unii controlau celelalte vicii, iar alții erau în alte oraşe, pentru că aici Vito Arminito era capul capilor.

Şi blândul Simon Dwyer nu făcuse altceva decât să-i lărgească raza de acțiune. El fusese acela care cu un sfert de secol în urmă, inițiase „spălarea" banilor murdari şi transformarea lor în bani curați, indiferent de pierderi. Aceşti bani curați fuseseră investiți în afaceri curate şi profiturile erau legale, iar impozitele erau plătite la zi.

Deveniseră în mod respectabil VA Entreprises Inc. şi ocupau întregul etaj douăzeci şi unu de la Rockefeller Plaza. VA era o companie legală care cuprindea diferite întreprinderi. Lui Vito îi plăcea numele ei – VA – un singur cuvânt, dar inițialele numelui său. VA avea şaizeci şi opt de angajați; şaizeci implicați în afaceri legale; opt constituiau nucleul afacerii cu jocurile de noroc şi această afacere era vastă, secretă şi complicată.

Pentru cai, hockey, baseball, fotbal, basketball erau folosiți mici agenți de bursă care raportau totul unor agenți mai mari, care la rândul lor îi raportau lui Vito Arminito la Va Enterprises. Pentru polițele de asigurare, micii agenți raportau agenților de asigurare, aceştia superiorilor lor şi mai departe până la Vito Arminito la Va Enterprises. Toată lumea făcea bani; de la mic la mare, dar sumele mari erau livrate în bani gheață lui Vito Arminito la 75 Rockefeller Plaza. Nimeni din afară nu putea pune mâna pe ei, nu se putea amesteca, nu ştia

nimic. Totul se petrecea în interior, nu existau scurgeri de informații în exterior. De exemplu, una dintre companiile lui VA era Atlantic Electronics şi cel mai bun angajat de acolo lucra permanent la Va Entreprises: sarcina lui era să verifice zi şi noapte eventualele microfoane secrete instalate şi să intercepteze convorbirile telefonice, cu scopul de a preveni spionajul industrial. Până acum nu descoperise nici un microfon secret instalat, dar de patru ori, la intervale mari, interceptase convorbiri telefonice suspecte. Vito râsese.

– Nemernicii! Vreun amărât dornic de reputație. Nu-ți face nici un fel de probleme, Simon. Îi am pe toți în buzunar.

Nu erau chiar toți în buzunarul lui, dar cei cu adevărat importanți nu încălcau legea, erau prea inteligenți pentru a risca să instaleze microfoane sau să aibă convorbiri telefonice compromițătoare. Pe de altă parte, pe mulți dintre cei mari îi *avea* la mână cum s-ar spune. Era un politician redutabil şi mulți dintre ei îi datorau funcțiile lor. Dar *erau* tipi care îl vânau, pentru că doreau să-şi creeze o reputație: Vito era ca un ghimpe, editorialele pioase îl răstigneau în paginile lor.

– Rahat, zicea el. Din senin, Vito Arminito este inamicul public numărul unu. Tâmpenii. Nemernicul care a scris asta, precis, pariază pe jocuri cu mingea şi, dacă e nebun, pariază pe hockey şi, fără mine, e ca şi mort. La mine dacă câştigă, este plătit. Ce dracu vor? Crimă fără victime. Vito învățase aceste cuvinte: „crimă fără victime, care de fapt nu este crimă, Dacă vor să joace, primesc un procent cinstit. Nu vor să joace, nu mă amestec".

Vito Arminito se modernizase. Familia Lenny îl invita la petreceri. La fel şi cei din familiile Gloria, Jackie, Truman şi Oleg; era o pasăre rară pentru ei: atracția şi senzația de la petrecerile înaltei societăți; şi lui îi plăcea asta; Vito Arminito, marele vanitos, era captivat.

– Să-i ia dracu! Nu mă îmbăt cu apă rece. Nu dau doi bani pe ei. Mă duc pentru că vreau să mă duc, nu că vor ei. Pot să le dau la toți de mâncare și de băut dacă vreau. Pot chiar să-i cumpăr sau să-i vând. Mă duc numai pentru că vreau eu: doamnele lor sunt grozave; se îmbracă frumos, miros bine și folosesc în conversație cuvinte alese. Să le ia dracu și pe ele! Cineva ar putea fi surprins dacă ar ști pe câte dintre ele le-am avut deja. Nu o fac ele de dragul meu; caută favoruri pentru bărbații lor și știu al dracului de bine că sunt în stare să le obțin.

El avea puterea; chiar și din închisoare emana o putere enormă, ca martor al carierei politice a lui J.F. Kearney, acum candidat la președinție. Fără Vito n-ar fi fost el numărul unu. Când J.F. se hotărâse să candideze pentru un loc în Congres, n-ar fi obținut numirea în această funcție fără intervenția lui Vito. Dacă Vito ar fi pus o vorbă bună pentru un alt tânăr, acela ar fi câștigat cu siguranță. Dar el nu făcuse asta; acest Joshua Fitts era fiul lui Earl Kearney pe care Don îl respecta și admira. Așa că Don, din închisoare, trimisese vorbă și Joshua Fitts Kearney primise numirea într-un comitat în care partidul lui nu putea pierde.

Închisoare. Don Vito la închisoare.

Cum se putuse *întâmpla* una ca asta?

Și-o făcuseră singuri. Asta-i soarta. Faci tot posibilul cu înțelepciune și cumpătare, dar nu poți prevedea fiecare schimbare. Cum ar fi spus Olivia: „Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa, dar omul *nu* este imaginea lui Dumnezeu".

Ei făcuseră tot posibilul. Plănuiseră totul perfect, inteligent și totuși...

...O dimineață de iunie. Simon Dwyer de cincizeci și unu de ani. Trezorier și controlor la VA Enterprises. În

superbul lui birou din Rockefeller Plaza. Absorbit de hârtii pline de cifre. Cifre legale de la afaceri legale. Uşa se deschide. Dwyer îşi ridică privirea, surprins.

– Bună, şefule.

– Bună, Si.

Ciudat. Şeful nu vine niciodată la trezorier. Dacă are nevoie de el îl cheamă. Dar, iată că acum a venit – deci e vorba de un impuls. Acest şef mare nu se poate stăpâni decât atunci când are probleme. Fără îndoială că are probleme. Stă scris pe faţa lui întunecată şi expresivă. O faţă uluitoare. Are şaizeci şi doi de ani, dar cu faţa lui oacheşă, mohorâtă arată de patruzeci. Dacă-i faci un compliment, ţi-l întoarce pe loc. „Prostii, omule, aşa ne-am născut. Îmbătrânim greu, noi cei din familia mea. Voi depăşi nouăzeci de ani. Bătrânul meu din Palermo încă o mai duce; o să-l întrec". Părul îi este negru, iar ochii negri sunt vioi şi jucăuşi. Dar, astăzi, în această zi de iunie, ochii aruncă priviri ucigătoare.

Se aşază în fotoliu de piele, picior peste picior:

– Tommy Giani. Un nenorocit.

– Nu-i adevărat.

Thomas Gianni. Şeful unei bănci din Harlem. Viclean, agreabil, unul dintre oamenii de încredere ai lui Vito Arminito. De nouă ani încoace Tommy Gianni a condus cu îndemânare cea mai mare bancă de asigurări de la periferie.

– Un *hoţ* nenorocit. Poţi să crezi?

– Nu, nu pot.

– Simon, puiule, nu vreau să te împovărez cu afaceri de stradă, dar de un an încoace nu prea-mi mai plac cifrele de la banca lui Tommy. Destul de mari, dar cred că ar trebui să fie şi mai mari. Am emis un cec. Am verificat cecurile de două, trei ori şi Tommy boy s-a dovedit a fi un hoţ nenorocit. El îşi ia grosul. Puţin câte puţin. Îşi ia partea leului.

– Iisuse!

– *Ce părere ai* de nenorocitul ăsta? Bun pentru două sute de mii de dolari într-un an *slab*. Dar când te apuci de furat, furi, puiule. L-am judecat greşit. L-am iubit pe nemernicul ăsta. I-am dat banca aia pe mână că era deştept, tenace. Se dovedeşte a fi chiar prea deştept. A furat. Este un hoţ. E terminat, e mort.

– Eşti sigur?

– E mort.

Linişte. Apoi Simon Dwyer.

– Bine, aranjez eu totul. N-o fac eu, sau tu, ci Mario din New Orleans. Şi-a format nişte oameni, foşti soldaţi, profesionişti, unul şi unul. Ei se vor ocupa...

– Nu.

– Nu vrei să scapi de el?

Vito rânji arătând nişte dinţi foarte albi.

– Nu prin el. Am soluţia de care avem nevoie. Sun-o pe Ollie. Spune-i că nu vii acasă în seara asta. Lucrezi până târziu şi dormi în apartamentul meu, din Park Avenue. Am treabă în seara asta. Vii la mine în Park Avenue, pe la unsprezece. Vom discuta, îţi voi explica totul. La douăsprezece avem oaspeţi.

– Pe cine?

– Fraţii Buck.

Steve şi Danny Boccino, zişi Buck. Ceea ce Simon Dwyer este pentru Vito Arminito, ei sunt pentru Tommy Gianni. Mâna dreaptă şi stângă. Ei sunt imediat după el în ierarhia băncii de la periferie.

– Vom discuta totul în seara asta. Nu pot să iau o hotărâre, fără să am şi eu părerea trezorierului meu.

Îşi desface picioarele. Se ridică.

– Pe diseară, prietene.

Ora unsprezece în Park Avenue. Whisky în pahare înalte.

– Te-am ținut până acum pentru că am avut treabă. O prințesă care doreşte să-i fac o favoare. Vrea ca soțul ei să fie numit ambasador. Crede că pot s-o ajut.

– Poți?

– Posibil.

– O s-o ajuți?

Don râde.

– A fost a dracului de bună. Soarbe din paharul cu whisky. La dracu cu ambasadorii! Avem de vorbit lucruri importante. Vom lichida un *hoț.* O să-ți facă plăcere.

Vito în acțiune. Un om singuratic. Văduv. Un geniu. Ştie unde şi cum să împartă autoritatea. Omul potrivit la locul potrivit. Rareori face o greşeală, dar când o face, nu se blochează. Îşi dă seama repede şi face totul s-o repare.

– Nu avem nevoie de cei din New Orleans. Îi avem pe frații Buck, şi ei sunt foarte potriviți. Le voi plăti câte douăzeci şi cinci de mii fiecăruia, dar afacerea este destul de încurcată.

Simon Dwyer ascultă. Vito se plimbă încoace şi încolo.

– Sunt deştepți, amândoi. Se descurcă bine. În catastiful meu sunt trecuți imediat după Tommy. Dacă Tom ar păți ceva, lor le-aş da banca pe mână. O să le-o dau în curând. Vor afla ce i se poate întâmpla unui hoț nenorocit. Douăzeci şi cinci de mii pentru fiecare, dar va fi mai mult decât atât. Vor avea în plus... cum se spune? Tu eşti cel care te pricepi la vorbe.

– Un stimulent.

– Corect. Un stimulent. Şi mai e ceva.

– Încă mai e?

– O lecție pentru noii bancheri. Vor învăța singuri lecția. Furi de la Vito şi eşti mort. Nu contează cât îi eşti de apropiat – şi Tommy îmi este al naibii de apropiat – furi

eşti mort. Fără nici o pregătire preliminară. Mort! Se opreşte. Stă lângă bar.

– Aş putea economisi cele cincizeci de miare. Stimulentul ar putea fi destul. Dar vreau să ştie că, atunci când e vorba de o lovitură, Vito este gata să plătească. Asta o să-i ajute la lecţia lor. Îşi îndreptă un deget spre Simon Dwyer. Afaceri bune pe toate planurile. Tommy este eliminat, fraţii Buck preiau totul şi eu am un cuplu de bancheri de încredere acolo. Ei nu vor îndrăzni, în ruptul capului, să mă fure. Ei, ce zici, cum îţi place, domnule Trezorier?

– Sună bine.

– Dar de ce eşti încruntat?

– Nu sunt profesionişti.

– Pentru afacerea asta nu avem nevoie de aşa ceva. Pentru Steve şi Danny, Gianni este un fleac. Îşi toarnă în pahar. Vom discuta noi cu ei. Eu am să prezint planul, iar tu mă vei seconda. Dacă-mi scapă ceva, tu vei face completările. Acum, pune-mi întrebări. Ei nu vin înainte de ora dousprezece.

O săptămână mai târziu. O seară caldă de iunie.

La ora opt, Steve Buck îi telefonează lui Tommy Gianni la conacul lui din Riverdale.

– Ai încurcat-o. Nu pot vorbi. Vin la tine pe la zece. Când sun, îmi deschzi.

– Ce naiba se întâmplă?

– E de rău, Tom. Trebuie să vorbim.

– Bine, la zece.

Tommy Gianni închide. Îşi toarnă nişte gin şi îl bea. E posibil să aibă necazuri. Dar din cealaltă parte, nu de la Vito. El are o părere foarte bună despre el, dar se înşală. Domnul Tommy îl jefuieşte în secret şi se descurcă. Din mii de cecuri, el a luat câteva, dar câteva îi ajung. O mică bancă periferică. Câştigătorii sunt plătiţi, nu contează cu

cât. Aşa că n-are cine să se plângă. Dar din cealaltă parte se pot ivi probleme.

Tommy Gianni e un om ambiţios şi multilateral. Conduce o afacere cu narcotice chiar de aici, din casă. Afacere între state. Una mică dar cu câştig mare. Încă doi ani şi gata cu banca din Harlem şi cu narcoticele. În acest timp va strânge suficiente milioane şi se va putea retrage. Investite, ele vor produce suficienţi bani pentru a trăi regeşte. Peste doi ani...

Aşa că ce-o fi cu telefonul ăsta al lui Steve Buck? Deştept foc, băiatul. Şi loial. O fi auzit ceva? Întotdeauna stă cu urechile ciulite: este un vigilent. O fi auzit ceva despre narcotice şi vine aici să-şi ia partea? Nici o problemă. O va avea. Dacă este suficient de deştept, are tot dreptul s-o aibă. Dar va trebui s-o câştige, să-şi asume riscul...

În noaptea caldă Steve, conduce cu mănuşi, o maşină furată. În spatele lui, Danny cu mănuşi şi pistolul pe banchetă.

Stevie Buck. Zâmbeşte. Să-l păcălească el pe Vito! Poţi crede că un Tommy este atât de deştept, încât să-l păcălească pe un Vito! Tommy, un *hoţ*. Doamne, nu pot să cred.

Doamne, casa aia pricopsită din Park Avenue. Covorul ăla ţesut cu fir de aur în care ţi se afundă piciorul. Auzi tu, Stevie şi Danny în casa şefului! Şi celălalt mare şef este tot acolo, Dwyer! Ştii de el, dar cine dracu îl vede vreodată? Steve şi Don Boccino iată cine. Cum spune mama: „Dacă vrei să obţii ceva în viaţă, du-te la biserică şi roagă-te lui Dumnezeu". Noi nu lipsim niciodată mămico! Eu şi cu Danny ne ducem în fiecare duminică, poţi fi sigură de asta. Şi cât de multă dreptate ai! *Mamma mia!* Se va petrece o minune. O să luăm noi în primire

banca aia, mamă, pentru că Tommy este un hoț şi o să moară în curând.

Doamne, Don a prezentat planul pas cu pas, frumos, înțelept. Fiecare cuvânt pe care să-l spunem, fiecare mişcare. Principalul este să-l scoateți afară din casă, zice stăpânul, să-l duceți departe. „Chiar acolo în prag, şopteşte-i la ureche. Casa lui este plină de microfoane, iar telefoanele sunt interceptate, şi tu ştii de ce..."

În noaptea caldă de iunie. Stevie Buck este în drum spre Riverdale. Cum poate el să ştie că stăpânul este clarvăzător? Cum să ştie că stăpânul, chiar şi când greşeşte, nu greşeşte? Poate el şti despre transportul internațional de narcotice? Poate el să ştie ceea ce nici stăpânul şi nici Dwyer nu ştiu: că acea casă *este* sub urmărire? Poate el şti că Tommy Gianni este supravegheat îndeaproape şi că o maşină cu echipament electronic şi trei agenți FBI este acolo, lângă conacul din Riverdale?

Ora zece şi zece. Stevie parchează maşina furată pe drumul pietruit. Se dă jos, îşi scoate mănuşile. Le pune într-un buzunar al jachetei, dar nu în cel cu pistolul Colt calibru 38, automat.

O ia pe potecă, apoi urcă scările spre uşă. Sună. Tommy deschide. Stevie îl trage spre el. Cu gura la urechea lui îi şopteşte:

– Eşti interceptat şi ai încurcat-o. Ai peste tot microfoane.

– Ce spui? Tommy vorbeşte în şoaptă. Ce dracu?

– Stăpânul. Este deştept. Ai furat de la bancă.

– Oh, Iisuse Christoase!

– Sunt de partea ta. Vreau să-ți vorbesc dar nu aici. În maşină.

– Bine.

Coboară scările, o iau pe potecă spre garaj. În marele Cadillac şi departe în noapte. În spatele lor Danny, într-o maşină cu farurile stinse.

– Hai, spune odată!

– Ai încurcat-o, puiule!

– Doamne, de unde ştii?

– Ştii că sunt mereu numai urechi, aproape de stăpân, acolo în Rockefeller Plaza. E deştept. Trebuia să te gândeşti. Dar, slavă Domnului, eşti încă în viață. Stăpânul a dispus să ți se monteze microfoanele. Va face o confruntare. Parchează undeva, unde este linişte. Trebuie să vorbim. Poate va trebui să fugi.

– Ah!

Linişte. Tommy parchează. Opreşte motorul.

– Cât timp crezi că mai am?

– Nu mai ai.

– Vreau să spun, dacă trebuie să fug.

Ochii lui Tommy se deschid larg, uitându-se lung la pistol.

– Stevie ce d...

Glonțul îl loveşte drept în frunte. Sângele țâşneşte şi apoi – iadul.

În lumina lunii apar oameni cu pistoale. Danny iese din maşină, trăgând. Stevie iese şi el, ghemuit, trage. Primul cade Danny, cu un glonț în burtă, al doilea un agent FBI cu un glonț în gât. Ultimul este Stevie Buck, lovit în piept. Totul se termină. Se curăță terenul.

În mod miraculos toți îşi revin, chiar şi Tommy Gianni. Frații Buck şi agentul FBI îşi revin total. Au cicatricea de la operații, dar asta-i tot. Nu şi Tommy. El este terminat, paralizat complet, fără grai, o plantă într-un scaun cu rotile.

În închisoarea Danbury sunt anchetați frații Buck. Investigația dezvăluie legătura cu Vito Arminito. Frații Buck lucrau pentru Tommy Gianni. Gianni a condus o bancă de asigurări din Harlem. Banca este proprietatea lui Vito Arminito. Frații Buck nu aveau nimic cu Gianni; din contră. Erau prietenii lui, angajați fideli. De aici teoria că Vito Arminito, dorind să-l lichideze pe Gianni, i-a folosit prietenii drept executanți. Un modus operandi normal.

Arminito este un rechin. Statul îl urmăreşte de ani de zile, fără nici un rezultat, deoarece doar puternicul Don ştie unde sunt îngropate cadavrele. Dar acesta este un caz deosebit. A apărut un nou procuror districtual, Franklin E. Jordan, tânăr, incoruptibil şi cu ambiția de a deveni guvernator. Asta este realitatea.

Cei de la FBI au închis cazul cu narcotice; frații Buck nu sunt implicați. Asaltul asupra agentului FBI este minor în comparație cu tentativa de crimă asupra lui Tommy Gianni şi crima aceea este o problemă de stat. În plus, statul, prin frații Buck, poate pune mâna pe Arminito. Ei sunt predați statului New York; sunt transferați pe insula Riker şi ancheta continuă.

Pe procurorul districtual nu-l interesează aceşti frați: sunt pentru el nişte oameni lipsiți de valoare. El îl urmăreşte pe Arminito şi face presiuni asupra celor doi frați, separat, în stare de arest; le promite imunitate completă în schimbul mărturisirii adevărului. Dar nu are succes până nu aranjează o întâlnire particulară cu mama Boccino, ea este aceea care, luptându-se pentru fiii ei îl înfundă pe Vito Arminito. Ea a încheiat târgul care l-a incriminat pe Don – dar a cerut mai mult decât imunitate. A cerut bani, operații plastice faciale pentru schimbarea înfățişării fiilor ei şi identități noi. Hei omule, dacă vrei să faci afaceri, asta e. Dacă afurisitul de stat va îndeplini toate aceste condiții, atunci, va avea mărturisirea

completă şi adevărată a lui Stevie şi Danny Boccino. Dacă nu, afurisitul de stat să se ducă dracului.

Dar nu s-a dus. Sau s-a dus?

Mama a fost cea care a făcut senzaționalul târg: mama Boccino şi procurorul districtual Franklin E. Jordan. După încheierea acestui târg, micii avocați şireți s-au pus pe treabă, au pus totul la punct, apoi Stevie şi Danny au fost aduşi în fața tribunalului şi astfel procurorul districtual F.E. Jordan a obținut toate dovezile incriminatorii şi într-o noapte Vito Arminito din Park Avenue şi Simon Dwyer din Queens au fost pur şi simplu arestați. Dar, în mod fals – a doua zi au apărut articole în ziar, pe prima pagină. S-au trântit uşi, au sunat sirene, s-au tras focuri de armă, s-au folosit gaze lacrimogene şi grenade. Înconjurați! Vito Arminito şi Simon Dwyer. Arestați. De o armată de polițişti suficient de dotată pentru a asalta o citadelă. (Şi tot ce ar fi trebuit să facă, era să telefoneze şi să spună: „Polițişti. Avem un mandat de arestare de la procurorul districtual. Haideți în oraş să arestăm pe cei vinovați").

Apărarea este reprezentată de Joshua Fitts Kearney. El pledează pentru o cauțiune mică, având în vedere că la baza acuzării stă mărturia unor criminali cunoscuți şi corupți. Apărării i se opune simpaticul procuror districtual, care pledează pentru o cauțiune mare, ținând seama de faptul că acuzații *sunt* criminali cunoscuți şi corupți. Judecătorul e de acord cu punctul de vedere al procurorului. Suma este foarte mare. Extraordinar de mare: 250 000 de dolari. Un sfert de milion pentru fiecare. Vito rezolvă problema şi sunt eliberați pe cauțiune.

Săptămânile trec.

Au loc frecvente întâlniri în birourile Kearney & Upton, şi la una dintre acestea, tânărul Kearney pune problema în felul următor: „Acesta este un caz dificil. Dacă ne

apărăm, pierdem. Vă vor închide nouăzeci şi nouă de ani. La vârsta dumneavoastră, domnilor, nu mai contează vreo posibilitate de eliberare condiţionată, sentinţa va fi în mod sigur închisoare pe viaţă. Avem o altă alternativă: recunoaştem vina. Vom salva statul de la cheltuielile unui proces costisitor şi lung şi de un consum de timp inutil pentru apeluri. Judecătorii înţeleg asta. Ei pot chiar înţelege un juriu care dă un verdict de achitare. După părerea mea, nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Dacă susţinem nevinovăţia, n-avem nici o şansă. Deci, trebuie să căutăm să diminuăm sentinţa. vom recunoaşte că suntem vinovaţi şi vom lăsa la aprecierea tribunalului".

Don Vito se uită la bătrânul Kearney, la Earl.

– Ce spuneţi, domnule Kearney?

– Aţi auzit părerea înţeleaptă a avocatului dumneavoastră.

– Să-l ia naiba. Eu vă întreb pe dumneavoastră.

– Nu trebuie să mă întrebaţi. Ştiţi foarte bine.

– Suntem prinşi în cursă.

– V-aţi răspuns singur la întrebare, domnule Arminito.

– Bine. Vom căuta să obţinem reducerea pedepsei. Suntem la mâna celor de la tribunal. Vom lua doar zece ani, nu mai mult. Ridică din umeri. Fie ce-o fi. Ne-am înţeles. Zece...

– Durata detenţiei depinde de tribunal.

– Tribunal? Ce dracu e un tribunal? Tribunalul este de fapt judecătorul. Asta-i şi bine şi rău.

– Vă vom duce în faţa judecătorului – care nu trebuie neapărat să vă trimită la spânzurătoare.

– Aş vrea să continuaţi cu amânările. Tower Stadium este aproape gata. Cel din Flushing, Queens. Un proiect al lui Vito Arminito. El a făcut afacerea, a găsit investitorii. Investitorul principal este Vito Arminito. Dar toate actele sunt pe numele lui Carleton Armin. Aş vrea să fiu acolo la

inaugurare. Vreau să văd steagurile fluturând. Apoi, după asta...

– Nici o problemă cu privire la amânări, domnule Arminito.

– Bine. Uşurel. Trece şi asta. Mai avem o mulțime de timp pentru astfel de întruniri. Mă voi gândi şi vom vorbi.

Săptămânile se transformă în luni şi lunile trec.

Rockefeller PLaza. Biroul trezorierului.

Uşa se deschide şi se închide. Intră Vito Arminito.

– Bună Si.

– Bună.

Don se aşază în fotoliu de piele. Are o față tânără. Zâmbet nevinovat.

– Totu-i în perfectă ordine?

– Totul. Am ieşit din afaceri. VA Enterprises e de domeniul trecutului. Toată lumea şi-a primit salariul, până la ultimul bănuț. Săptămâna viitoare trebuie să eliberăm clădirea.

– Peste o săptămână – procesul. Ridică din umeri. Trebuie să ne supunem, puiule. Nu ne putem lupta cu Dumnezeu. De acum încolo, zece ani trebuie să rezistăm. O viață nouă, un târg nou.

– Cine spune că vom sta zece ani?

– Eu spun.

– Ce, tu eşti judecătorul?

– Eu. Sunt şi judecătorul şi nenorocitul ăla de juriu.

– Sper să fii, zice Simon Dwyer.

Sala tribunalului. Oficialități ale New York-ului. Vito Arminito şi Simon Dwyer. Judecător, domnul Justice Otto Yoder, bătrân, cu părul alb, cu fața dolofană, neclintit. Apărătorii recunosc vina. Joshua Fitts Kearney ține o pledoarie în care cere clemență. Franklin. E. Jordan ține o

alta, în care susține că cei vinovați de crimă organizată nu trebuie să aibă dreptul la clemență. Judecătorul Justice Yoder îi desființează pe apărători – şi după douăzeci de zile aceştia revin la tribunal pentru pronunțarea sentinței.

– ...şi veți fi timp de cincisprezece până la patruzeci de ani închişi în închisoarea Ossining, New York.

Simon Dwyer e înspăimântat. *Între cincisprezece şi patruzeci de ani.* Cu afacerile lor, cu trecutul lor, sentința merge pâna la limită: patruzeci de ani. La vârsta lor ce mai contează patruzeci sau nouăzeci şi nouă? Este o condamnare la închisoare pe viață.

– Condamnații, la închisoare. Judecătorul Yoder bate cu ciocănaşul. Tribunalul se retrage.

Condamnații sunt ridicați, separat.

Nu se văd unul cu celălalt săptămâni în şir.

Până la Sing Sing. În curtea închisorii. În timpul perioadei de recreere. Prima lor conversație, singuri:

– Suntem ca şi morți, Vito.

– Eu văd că eşti viu, prietene.

– Refuzi să înțelegi. Pe cât eşti de deştept, pe atât de blocat.

– Nu, Vito.

– O să facem patruzeci de ani.

– Zece.

– Eşti blocat. Au toate dovezile. Vom face patruzeci de ani.

– Simon, tu eşti tot timpul cu cifrele, cu numerele. Simon, contabilul.

– Aceste cifre înseamnă sfârşitul pentru noi.

– Tu nu ştii, totul, prietene. Clipeşte solemn.

Este adevărat. Cu Arminito nimeni nu ştie vreodată totul. În creierul ăsta machiavelic există întodeauna secrete.

– Vito, suntem morți. Le-a trebuit mult timp, dar ne-au dibuit. Ne vor ține cu dinții. Ei știu exact cine suntem; vor să dea un exemplu. O să ne ispășim toată pedeapsa. Patruzeci de ani.

– Zece ani. Îți promit.

– Doamne, cum?

– Între cincisprezece și patruzeci. Pentru eliberarea condiționată numărul cel important este cincisprezece. Două treimi din acesta este zece. Judecătorul este inteligent, face să pară totul în regulă cu această pedeapsă. Ziarele sunt mulțumite, și la fel este nenorocitul ăla de Jordan care a obținut o mare victorie. dar noi vom fi liberi peste zece ani. Clipește din nou.

– Îți promit solemn. Jur pe Dumnezeu. Pe cuvânt de onoare. Prietene, cu Vito nu știi niciodată totul. Așa că dormi liniștit, contabile. Promit să ieșim în zece ani. Vom fi eliberați.

În sfârșit, în cursul primei lor conversații, acolo în curtea închisorii, Simon Dwyer înțelege. Creier machiavelic, plin de secrete. Există lucruri pe care el nu le spune, dar despre care tu nu trebuie să întrebi, Simon Dwyer îl cunoaște pe Vito Arminito. Când acesta spune categoric, când spune absolut, când jură pe Dumnezeu, când își dă cuvântul de onoare, atunci undeva, Don Vito a aranjat lucrurile, a făcut totul în așa fel, încât nu se poate spune nimic...

La soare, în curtea interioară. Simon Dwyer pe scaunul rezemat de peretele spitalului. Cu ani în urmă renunțase la fumat, dar acum, pentru prima oară în tot acest timp, tânjea după o țigară. Vito Arminito, Don cel nemuritor, murise. Asta îl aruncase într-o adâncă stare depresivă. De ce? Din cauza morții neașteptate a lui Don,

prietenul lui de-o viață? Sau pentru că era îngrijorat de soarta lui? Odată Don mort, va rămâne valabil aranjamentul? Desigur că nu. De aceea se resemnase. Să-şi trăiască viața în închisoare şi să moară acolo. Dar mai spera încă. În adâncul sufletului mai spera. „Cât timp există viață, există şi speranță", spuneau înțelepții. Spera. Poate într-o zi îndepărtată...

Şi apoi, acum, Olivia. Cu veşti de la Carleton Armin. Eliberarea va fi aprobată la prima şedință. Simon Dwyer va fi liber. Pe opt noiembrie. Iisuse, nemuritorul Don. Undeva, cumva, aranjamentul era încă valabil.

În lumina soarelui, Doc Dwyer se ridică de pe scaun, un scaun pliant. Meticulos, cu grijă, îl plie şi îl sprijini de perete. Doc Dwyer, cel mai bun prim-ajutor din întreaga închisoare blestemată, păşi țanțoş spre uşa spitalului. Trebuie să renunțe la Doc Dwyer şi să redevină Simon Dwyer. Ca Simon Dwyer, afară, avea multe lucruri de făcut. Don îl pusese să facă jurământ până la eliberare. Acum, deodată, eliberarea era iminentă. Mai sunt patru luni până atunci. În loc să ai în față treizeci de ani de stat în închisoare, patru luni doar. Acolo, afară, are de rezolvat probleme. Nu mai eşti Doc Dwyer; eşti Simon Dwyer, trebuie să începi să te reorientezi. Afară, lucruri. Mari. Bani. O ascunzătoare. O ascunzătoare cu bani. Zece milioane. Zece milioane de dolari. Zece *milioane* de dolari. Carleton Armin habar n-are că o să-i pice opt milioane de dolari din senin. Două milioane erau ale lui.

Iisuse, Dumnezeule, Simon Dwyer milionar.

Apăruți după zece ani, cum promisese Don Vito. Lăsați spre uşurare şi confort: două milioane de dolari.

Îi meriți Olivia Bono Dwyer, soție bună, dragă, îndurătoare. Vom avea o bătrânețe liniştită. Te iubesc, soția mea cea dragă şi bună.

Ollie, te iubesc.

Capitolul 6

Luni, paisprezece iulie. Avionul argintiu în văzduh; departe, dedesubt, strălucirea oceanului. O călătorie plăcută: vreme excelentă pe tot parcursul drumului, fără goluri de aer sau furtună. Arthur Upton la biroul lui, cu obişnuitul pahar de vin alb alături, făcând ultimele retuşuri ale discursului pe care Josh îl va ține miercuri în fața cavalerilor lui Columb. Îi plăcea munca asta. Un discurs al naibii de bun, era gata. Astăzi o să-l bată la maşină una dintre secretare.

Se uită la ceas, lăsă stiloul jos, împinse la o parte hârtiile. Sorbi din vin, se ridică, se duse spre camerele lui Kearney. Ciocăni uşor: nici un răspuns. Deschise uşa dinspre camera de zi, păşi în dormitor şi zâmbi. În pat, viitorul preşedinte al Statelor Unite, în tricou şi pantaloni de jocheu, dormind dus ca un copil. Joshua Fitts ştia cum să evite starea pe care i-o producea zborul supersonicului. Oriunde, oricând, putea s-o depăşească dacă reuşea să doarmă un somn adânc şi liniştit.

Priviți-l, pe frumosul tânăr, senatorul, omul de stat, întruchiparea perfecțiunii partidului său, dar o parte din el, o mare parte, cea exterioară era creația şefului de personal, domnul Arthur Upton. „Înfățişarea" zicea Upton „Înfățişarea îl face pe candidat". Joshua Fitts Kearney avea inițiale magice – JFK – şi ziariştii lui Upton erau

subtil impresionați de părerea pe care acestea o făceau asupra publicului, în general, în timp ce Arthur îl modela în acest sens: viguros, tânăr, puternic, dinamic. Priviți-i bicepşii, şoldurile; zilnic, conştiincios, Joshua Fitts făcea gimnastică suedeză în sala lui de sport. Va fi o apariție impresionantă acolo, sus la tribună în fața cavalerilor adunați – Cavaleri ai lui Columb – şi îşi va ține discursul cu efect senzațional, pentru că era sub constanta îndrumare asigurată de insistentul Upton. Hainele lui vor fi potrivite, croite modern pentru camerele de televiziune: stilul, comportamentul, chiar tunsoarea erau îndeaproape supravegheate de Arthur Upton – din dorința de a atrage voturile tineretului. Dar nici cei în vârstă nu erau neglijați. J.F. Kearney sponsoriza acțiuni de asistență medicală, în aşa fel, încât o familie cu venit mediu să nu sărăcească în cazul când un membru al ei s-ar îmbolnăvi de o boală de lungă durată. Nici pe negri nu-i neglijase: jumătate din birourile senatorului Kearney avea angajați de culoare; şeful lui de birou, Norman Eden, era negru. Nu le uitase nici pe femei – exista mereu frumoasa şi exuberanta Kathryn Braxton Kearney, neîmpovărată de copii, o luptătoare şi o conducătoare demnă a mişcării feministe. Aspectele internaționale fuseseră de asemenea luate în seamă; nici un membru al Senatului nu era mai implicat din punct de vedere internațional decât senatorul Joshua Fitts Kearney.

Priveşte-l, omul de talie internațională, dormind în pantalonii lui tip jockeu. Un tânăr, un om complicat, dar bun pentru națiunea sa. Inteligent, complex, subtil, discret, care-şi iubea personalul, pe cei dotați; un om de stat dăruit; o personalitate publică; cu o adevărată stofă de preşedinte; acesta era un om care putea fi şi care va fi cel mai potrivit acestei funcții.

– Josh.

Senatorul se mişcă.

– Josh.

Deschise ochii.

– Mai avem o oră până la aterizare, spuse Upton. Trezeşte-te şi fii gata, OMULE!

– Da, maestre.

Senatorul se ridică şi căscă, zâmbi cu faimosul lui zâmbet şi se dădu jos din pat.

Aterizară la Dulles la ora două şi un sfert. Lume multă şi aplauze prelungite în timp ce senatorul coborî scara avionului, aplauze şi mai furtunoase când soția sa blondă se îndreptă în fugă spre el. Camerele TV se învârteau prin preajmă, reporterii puneau întrebări, iar senatorul le răspundea; din ce în ce mai multe întrebări şi răspunsuri, până când, în cele din urmă, apăru Barney, şi suita senatorului fu escortată la maşină.

Conduse Barney. Upton stătea în față, lângă el. În spate, Josh şi Kathy stăteau de vorbă prieteneşte, dar nu spuneau nimic despre motivul pentru care erau acolo. Kathy nu aducea vorba şi Josh nici atât. Aşa că, la un stop; Barney, iremediabilul, puse întrebarea:

– Ce-i cu conferința asta urgentă, domnule preşedinte?

– Discutăm acolo.

– Tu eşti şeful.

Încruntat, Barney se uită la Upton, îşi puse bărbia în piept şi-şi lăsă colțurile gurii în jos, într-o încruntătură binevoitoare. Upton zâmbi în timp ce stopul se schimbă în verde. Maşina porni şi Upton se lăsă pe spate. Numai Barney ar îndrăzni. Barney, impasibilul, un suflet liber. Numai el ar putea să izbucnească aşa, înlăturând toate barierele. Faptul că el nu înțelesese esențialul şi nu i se răspunsese, părea să nu-l preocupe deloc.

Încă zâmbind, Upton se uită atent la profilul neînduplecat, impenetrabil, puternic, indiferent. O mare figură, Barney al nostru. Dând lovituri unde nici îngerii n-ar îndrăzni, dar ştiind al naibii de bine locul potrivit pentru a le da, sau a nu le da deloc. Înţelept, deştept, plin de resurse. Perfect loaial, neînfricat. Priviţi-l. Chiar şi din maniera în care conduce maşina îţi poţi da seama de asta – are stil, fler, este grozav. Meriţi toate laudele, dragul nostru. Întruchiparea unui *macho.* Şi zâmbitorul Arthur Upton simţi un fior cald de mândrie. Barney Wilson era descoperirea lui.

Ajunseseră trei în culmea gloriei: Josh, Kathy şi Arthur Upton, dar undeva, acolo sus, lipsea cineva. Joshua Fitts Kearney, bine făcut, îndrăzneţ, dedicat oamenilor, era speranţa poporului pentru noul val, simbolul lumii strălucitoare care urma să fie. Soţia lui, frumoasa Kathryn Braxton Kearney, era o militantă pe linie politică, exponentă de frunte a mişcării feministe. În spatele scenei, Arthur Upton, principalul conducător al unei organizaţii politice particulare. Dar el ştia că lipsea cineva din grupul lor; comanda supremă nu avea un general care, la nevoie, să pornească ofensia mortală (dar armele trebuie să fie invizibile). Chiar şi cea mai curată politică are uneori nevoie de inevitabilele murdării. Cu ani în urmă, Upton împuternicise unele secţii care se ocupau cu această muncă, unor indivizi diferiţi – unor persoane specifice după nevoi – dar ştia că nu era bine – aveau mare nevoie de un coordonator general de excepţie şi de încredere.

Nu fusese uşor. Îl căutase cu îndârjire pe omul potrivit, dar întotdeauna intervenea ceva care nu corespundea, până la – domnul Barnabas F.X. Wilson. Cu cinci ani în urmă, la prima lor conferinţă, acest tânăr uimitor de

treizeci şi doi de ani era deja cunoscut în cercurile înalte din Washington. Upton îi deținea dosarul complet.

Născut în Lincoln, Nebraska, Barney Wilson fusese un erou al fotbalului în liceu şi obținuse o bursă la Notre Dame; nu o bursă sportivă obişnuită, ci o bursă de studii. La Notre Dame fusese acea rară combinație – un student eminent şi fundaşul echipei de fotbal a facultății. În primul an i se propusese să fie recrutat de CIA (Upton îşi dădea seama, spre deosebire de mulți alții că Central Intelligence Agency umblă după astfel de tineri din centrele universitare, tot atât de mult ca şi marile corporații; de fapt CIA publică o broşură atractivă de recrutare, ilustrată). Wilson acceptase şi, după absolvire, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, se angajase la „companie" şi fusese repartizat la Serviciul planuri divizia operativă a CIA şi cea mai periculoasă; agenții de aici erau „fantomele", oamenii folosiți pentru acoperire. Noua „fantomă" dovedise un succes nemaipomenit şi curând avansase, iar unsprezece ani mai târziu, în timpul conferinței de la prânzul dat la Sans Souci, Barney Wilson era ofițerul conducător al diviziei; directorul adjunct al Serviciului planuri.

La această primă conferință, Upton discutase cu B. Wilson despre senatorul Joshua Fitts Kearney, deja un nume faimos; mai mult, şiretul Upton îi făcuse chiar o ofertă avantajoasă. Se ştie că angajații guvernului sunt plătiți cu mult sub valoarea şi munca lor; metoda de a-i atrage sunt banii. Upton îi oferise 75000 de dolari pe an în cadrul unui contract de lungă durată, bani pe care-i putea depune la bancă, deoarece contul lui pentru cheltuielile curente era nelimitat. Oficial putea fi vicepreşedinte la Kearney Computers – din New York City – apoi transferat, temporar, la conducerea „diviziei operative" a înfloritorului sistem Kearney. Kearney Computers îi

asigura o casă în Georgetown şi un apartament la New York, o maşină în Georgetown şi alta la New York şi orice altceva ar fi dorit Wilson, putea fi onorat de firmă.

– Ba mai mult, mult mai mult, zisese Upton, vei participa activ la naşterea unui preşedinte, vei fi unul dintre cei aflaţi chiar în inima operaţiunii. De îndată ce va ajunge la Casa Albă tu vei fi mâna lui dreaptă. Asta înseamnă o mare putere şi glorie, tinere.

Tânărul zâmbise zeflemitor.

– Cu o astfel de putere, cine mai are nevoie şi de glorie?

– Este adevărat. Acest fel de putere *este* glorie.

– Nu-i adevărat. Puterea poate fi obţinută fără glorie.

– Bine, bine. Upton râsese. Fără glorie.

Maşina merse de-a lungul drumului şi se opri sub porticul cu consolă al casei cu stâlpi de marmură. Uşi se deschiseră şi se închiseră.

Josh conduse alaiul în casă, o luă la stânga spre unicul salon şi se duse în spatele barului. Joshua Fitts Kearney, barman. Neobişnuit. Ochii lui Barney îi căutară pe cei ai lui Upton, dar acesta îi evită privirea. Îi întoarse spatele, se urcă pe un taburet şi înclină din cap în semn de mulţumire pentru băutura pe care Kearney i-o turnă, fără să scoată un cuvânt.

– Draga mea, tu ce bei? îşi întrebă soţia.

– Un strop de sherry, te rog.

El turnă sherry.

– Dar tu Barney? Tu cum îl bei? Cu sifon sau cu gheaţă?

– Cu sifon.

Barney îşi privi şeful în dosul barului. O experienţă extraordinară, pentru că era premieră absolută. J.F.

Kearney nu fusese niciodată barmanul şi nici nu se pusese problema să fie vreodată. Kathy prepara băuturile, ori Barney, Upton sau un servitor. Ceva se întâmplă, se gândea Barney. Jucător vechi în echipă, profesionist, era un observator subtil al nuanțelor psihologice. OMUL se eschiva; Joshua Fitts se oțelea singur, adunându-şi toate puterile. Barney îl urmări cu interes cum turnă whisky într-un pahar înalt şi adăugă gheață şi sifon. O făcu cu dexteritate; mâinile-i erau sigure. Dar gura îi era încleştată, muşchii obrajilor umflați din cauza încleştării puternice. Împinse paharul spre cealaltă parte a barului.

– Mulțumesc, spuse Barney. Dar tu ce faci? Nu bei?

Kearney se uită la ceas.

Barney cunoştea toate semnele: alt semn nervos.

– Am întârziat la o întâlnire?

OMUL rânji. Renumitul său zâmbet. O gură plină cu dinți albi, pătrați.

– O să fac un duş, mă schimb şi o să mă întorc repede. Ieşi din cameră.

Barney îl privi pe Upton.

– N-a avut timp de duş în avion?

– Ba da.

– Nu l-am văzut niciodată atât de încordat. Ceva se întâmplă.

Kathy îşi luă sherry-ul şi se duse spre un fotoliu, se afundă în el, îşi puse picior peste picior în timp ce Barney îi admira sincer forma picioarelor. Upton se prefăcu că nu observă.

– La dracu. Ca un uliu, zise Kathy. Arthur crezi într-adevăr că toate astea sunt pentru Dwyer ăla? Chiar crezi că OMUL este cu adevărat interesat de un deținut obişnuit? Arthur, ce dracu se întâmplă?

– Vom afla curând, răspunse el logic.

– Doamne, îl acoperi ca o pătură caldă, nu-i aşa?

– Fii cu ochii pe ea astăzi, spuse Barney. E-n toane rele.

– Sunt deja, răspunse Upton.

– Să vă ia dracu pe amândoi!

– Arthur, spune-ne despre afacerile internaţionale, zise Barney.

Arthur îi imită zâmbetul.

– Acesta este genul de conversaţie măruntă care va face să ne treacă timpul mai repede.

Kathy era la al doilea pahar de sherry şi Barney la al doilea de whisky, în timp ce Arthur încă zăbovea la primul, când Joshua Fitts Kearney se întoarse şi Wilson gândi: Oh, priviţi-l pe acest tip; daţi-i patruzeci şi nouă de ani acestui tânăr, foarte *tânăr.* Dumnezeu să-i binecuvânteze ereditatea; de asemenea şi genele. Măsurându-şi intenţionat paşii, suplu, sprinten, Joshua Fitts purta pantaloni şi mocasini albi şi un pulover alb cu mânecă scurtă. Plin de viaţă, acest bărbat de patruzeci şi nouă de ani, dinamic, schimbător, bine făcut. Înalt, cu un plex plat ca o scândură de surfing; cu un nas mic, pometi înalţi şi ochi mari, verzi şi năbădăioşi: ochi de cameleon; îşi schimbau culoarea după starea lui de spirit. Când era bine dispus ochii îi erau limpezi, de un verde deschis. Când era prost dispus, ochii îi erau opaci; un verde închis. Acum, în ciuda zâmbetului protocolar al politicianului, în ciuda atitudinii detaşate, în timp ce se îndrepta din nou spre bar, ochii îi erau opaci: de un verde închis.

– O să vă spun o poveste, zise, în timp ce puse gheaţă într-un pahar demodat peste care turnă whisky. Zâmbi. Zâmbetul unui politician profesionist. Atunci i se citea vârsta, când zâmbea. Avea riduri adânci la ochi;

riduri cauzate de râs la cei de vârstă mijlocie. O poveste – spuse, uitându-se la Barney Wilson direct. S-ar putea să vă surprindă pe toți, dar această poveste trebuie relatată.

Continua să-l privească pe Barney Wilson şi Upton îşi reprimă un fior. Nu este bine când se uită la Barney Wilson; când se uită aşa la el. Avem probleme, gândi el, şi eu sunt la fel de dezorientat ca şi Kathy.

– A început în urmă cu zece ani, zise Josh.

Upton urmărea pantomima, subtilul joc dintre cei doi bărbați. Într-un mod ciudat, Josh îl venera pe celălalt, pe frumosul brunet, confuzul, nepăsătorul, simpaticul, cinicul Barney Wilson. Îi cunoştea loialitatea perfectă; ştia că îşi risca literalmente viața pentru cauza generală a lui Joshua Fitts Kearney. De mai multe ori se implicase în probleme foarte periculoase şi pretențioase. Josh depindea foarte mult de el. Upton îi urmărea pe soț şi pe amant, diferiți prin structură, caracter, temperament, dar prinşi, legați, încătuşați de respectul mutual.

– Acum zece ani, zise Josh. Arthur cunoaşte aspectele inițiale. El era Upton de la Kearney & Upton în acea vreme, iar eu tânărul lui patron, avocat pledant. Unul dintre clienții noştrii – un bărbat pe nume Vito Arminito – avea reputația de a fi şef al Mafiei. El şi un asistent al lui, Simon Dwyer au dat de necaz. Proces penal. Vă scutesc de amănunte. Este suficient să vă spun că legea le-a luat toate drepturile. Au fost acuzați de numeroase delicte: eliberați în schimbul unei cauțiuni uriaşe.

– Un sfert de milion pentru fiecare, adăugă Upton.

– I-am convins să-şi recunoască vinovăția, spuse Josh. Nu aveam altă alternativă. Acuzarea a avut de-a face cu un caz foarte complicat. Aşa cum le-am explicat, dacă erau judecați, riscau o pedeapsă de nouăzeci şi nouă de ani. Singura lor şansă era să-şi recunoască vinovăția şi să lase totul la latitudinea tribunalului. Tata

promisese să-i ducă în fața unui judecător indulgent. S-a ținut de cuvânt – domnul Justice Otto Yoder. Au fost condamnați la o pedeapsă între cincisprezece şi patruzeci de ani. Le-am mai făcut o promisiune: vom face presiuni pentru cea mai scurtă eliberare posibilă condiționată. Ochii de culoare verde închis se micşorară. Trei dintre cei patru sunt morți: Earl Kearney, Vito Arminito şi Justice Yoder. Numai Simon Dwyer trăieşte şi va ieşi din închisoare pe opt noiembrie.

– Şi ce-i cu asta?, întrebă Kathy. Iese din închisoare un criminal nenorocit şi neînsemnat. Ce dracu înseamnă asta pentru noi?

Kearney o privi încruntat. Se uită înspre Upton.

– Până aici ştiți totul. Dar sunt lucruri pe care nu le ştiți. Se uită la Barney. El nu ştie despre mita convenită a fi dată justiției. Nu ştie despre ascunzătoarea Mafiei şi nici despre garanția ei.

– Ce-ai spus? întrebă Upton. Ce dracu...

– Lasă-l să vorbească, interveni Barney.

– Nici eu nu ştiam, răspunse Josh, până când Arminito şi Dwyer au fost întemnițați. Atunci tata mi-a făcut confidențe; mi-a spus adevărul.

– Ce fel de adevăr? întrebă Upton. Ce dracu...

– Lasă-l să vorbească, reveni Barney din nou. Zâmbi către J.F. Kearney; nu era nici un fel de batjocură de data asta în zâmbetul lui. Să începem cu mita cuvenită dată justiției.

– Arminito, continuă Josh, era o puternică personalitate politică. Tatăl meu şi judecătorul Yoder erau prieteni vechi, dar Vito Arminito ştia mai mult despre Yoder decât ştia tata. El ştia, ori aflase despre acesta fapte care nu erau cunoscute de toată lumea. Yoder avea mare nevoie de bani. Soția lui suferise un colaps de menopauză, un colaps mental şi toate tratamentele

fuseseră zadarnice. Declarată nebună, fără nici o speranță de ameliorare, fusese închisă într-o instituție de stat, într-un spital de nebuni, de primă clasă. Astfel de spitale costă foarte mulți bani. Îl costa patruzeci şi opt de mii de dolari pe an, şi toate economiile sale scăzuseră simțitor. Judecătorul a fost mituit.

– Arminito, zise Josh, dorea să fie sigur de clemența tribunalului. A vorbit cu tata iar acesta a vorbit cu Yoder. Arminito era dispus să plătească jumătate de milion de dolari pentru clemență. Clemența s-a dovedit a fi o condamnare de la cincisprezece la patruzeci de ani; la o asemenea pedeapsă, eliberarea condiționată s-ar putea aplica după zece ani. Părțile s-au înțeles şi târgul s-a încheiat.

– Cum? întrebă Barney.

– Inteligent, răspunse Kathy. Vito acela, unde o fi acum, era inteligent.

– N-am ştiu nimic despre asta, spuse Josh.

– Iisuse! zise Upton.

– Cum? întrebă Barney din nou.

– Arminito a insistat să aibă o întâlnire între patru ochi cu ei şi întâlnirea a fost stabilită la ora unsprezece într-o dimineață de duminică, într-un apartament al Hotelului Regency din New York city. Țineți cont, în acest timp acuzații erau liberi pe cauțiune. Un emisar al lui Arminito – un preşedinte al unei corporații din Cleveland – a închiriat apartamentul. În acea duminică dimineața, Arminito a fost acolo primul, apoi a venit avocatul, judecătorul şi s-au întâlnit. Situația a fost discutată în amănunt şi s-au făcut promisiuni sigure. Yoder a garantat o pedeapsă de la cincisprezece la patruzeci de ani; Earl Kearney a promis să să dirijeze totul din afară pentru a aranja eliberarea condiționată în timpul cel mai scurt posibil. S-au predat banii. Cinci sute de mii într-o valiză. Yoder i-a

numărat, dolar cu dolar. Apoi a închis valiza şi a plecat. Avocatul şi clientul au rămas singuri. Mai avem ceva de vorbit, a zis clientul, dar nu acum. Am o întâlnire la dejun. Te rog revino la ora două, domnule Kearney.

În sfârşit, Joshua Fitts Kearney din spatele barului luă paharul cel demodat, cu gheaţa care se topise şi bău whisky.

– Atât de mult ca mită judecătorului, aprecie Barney. Apoi oarecum voios: vorbeşte-ne despre ascunzătoare, domnule Om. Râse. La dracu, lasă-mă să-*ţi* spun. Niciodată în viaţa mea nu m-am gândit că voi auzi cuvântul acela – ascunzătoare – de la eminentul Joshua Fitts Kearney, viitorul nostru preşedinte.

– Omul cât trăieşte învaţă, zise Josh.

– Aşa este, replică Barney.

Arthur îşi bău toată băutura din pahar. Barmanul nu dădu nici un semn că ar vrea să-i umple paharul din nou.

– Ascunzătoare, zise Kathy. Am cunoscut odată un coafor rus cu numele de Stash*, un încântător mic...

– Lăsaţi-l să vorbească, spuse Barney.

– Ascunzătoare, continuă Josh. Un termen criminal, mafiot...

– Aşa este, îşi dădu cu părerea voiosul Barney.

– La ora două, avocatul se întoarce în apartamentul de la Regency şi clientul îi povesteşte despre ascunzătoare. Clientul îl instruieşte pe avocat despre calculele delicate din lumea criminală. Dacă criminalul care este închis, este destul de mare, el se asigură cu o rezervă de bani. O sumă mare de bani. O asigurare pentru momentul ieşirii din închisoare. N-au importanţă economiile, afacerile, conturile din băncile elveţiene – există posibilitatea ca unele sau chiar toate acestea, să se risipească sau să fie

* Stash – ascunzătoare; tainiţă.

furate de către asociați dacă şeful este închis pe o durată lungă – iar pedeapsa minimă a lui Vito Arminito era de zece ani.

– Corect, spuse Barney. Şi? Cât are tipul în ascunzătoare lui?

– Zece milioane de dolari.

– Zece milioane! exclamă Kathy. Splendid. Oricine ar fi fost acest Vito Arminito, a fost cineva. Fireşte. Tăticuțul Kearney n-ar fi tratat cu vreun prăpădit. Ura, pentru Vito.

– Cum s-a aranjat cu banii? întrebă Barney. Sunt multe modalități. Vito a...

– În două valize pline cu hârtii de o mie de dolari. Valizele au fost puse la păstrare. Nimeni din afară nu ştie unde, nici chiar fiul său. Deoarece fiul său, om de afaceri, ar fi putut în zece ani să treacă printr-o perioadă critică din punct de vedere financiar – şi o asemenea sumă s-ar fi putut să-l tenteze.

– Da, fiul lui, zise Barney cu blândețe. Domnul Carleton Armin.

În spatele barului, senatorul se încruntă. E contrariat.

– De unde dracu ştii cine e fiul lui?

– Arthur a menționat că ne întâlnim din pricina lui Simon Dwyer. Aşa că am făcut o mică anchetă.

– Ai făcut-o. Fruntea i se descreți şi abordă zâmbetul lui de politician.

– Îmi fac datoria, Josh. Doar pentru asta mă plăteşti.

– Întotdeauna îți meriți banii, prietene.

– Acum zece ani, continuă Barney, Vito şi bătrânul Earl. Apartamentul de la Regency. Vorbesc despre ascunzătoare. Bani gheață, care trebuie ascunşi. Dar unde? Vreau să spun – el trebuie să-i spună cuiva. Rețineți, el este un om important. Zece milioane. Să presupunem că moare în închisoare. Ar dori el ca cele zece milioane să se ducă pe apa sâmbetei?

– Nu.

– Aşa că trebuie să-i spună cuiva.

– Corect.

– I-a spus tatălui tău despre cine este vorba?

– Simon Dwyer. Fără nici un risc. Îl considera absolut loial; în plus, Dwyer n-ar fi putut fi tentat, pentru că urma să fie închis pentru aceeaşi perioadă ca Vito Arminito. Simon Dwyer ştia locul ascunzătorii celor două valize, dar Arminito putea să moară înaintea lui şi era prea mult pentru Simon Dwyer să se descurce singur. Deci Vito i-a dat acestuia informaţii precise. Dacă Vito avea să moară în închisoare, Dwyer trebuia să nu spună şi să nu facă nimic până nu era eliberat. Pentru propria protecţie – deoarece o parte din bani îi erau destinaţi lui în cazul decesului lui Vito. Un testament. Odată eliberat, Simon urma să se ducă la Carleton Armin, care va supraveghea recuperarea valizelor – dar Dwyer n-o să-şi piardă partea lui. Pentru că Arminito, îi dăduse o notă scrisă de mână – olografă – pe care Carleton Armin trebuia s-o onoreze. Înscrisul preciza că, în cazul decesului lui Vito, două milioane din sumă aparţin lui Dwyer; restul, fiului său Carleton Armin. Acum...

Barney ridică mâna.

– Staţi aşa un moment.

– Da?

– Să presupunem că şi celălalt – Dwyer – de asemenea moare în închisoare.

– S-a gândit şi la asta. Soţia lui Simon Dwyer are o scrisoare sigilată în seiful ei, scrisoare adresată lui Carleton Armin. Dacă amândoi mor în închisoare, atunci scrisoarea, care conţine toate informaţiile necesare, trebuie să fie înmânată lui Carleton Armin.

– Oh, Vito ăsta! Kathy scutură din cap. A prevăzut toate situaţiile, nu-i aşa?

– Mai mult decât îți închipui.

– Acum vine garanția, spuse Barney.

Garanția. Un alt fenomen al lumii criminale. Kearney sorbi o gură de whisky, şi puse paharul la loc, cu zgomot. Apoi se întoarse şi vorbi, adresându-se lui Kathy: În lumea normală există garanții pentru îndeplinirea îndatoririlor. Casele au ipoteci; dacă nu-ți achiți obligațiile, eşti dat afară. Pentru un împrumut mare îl iei garant pe asociatul tău; dacă nu plăteşti tu, trebuie să plătească asociatul tău.

– Da, zise Kathy, pe nerăsuflate. Lumea criminală.

Barney o admiră. Era isteață, Kathy asta. Până acum fusese apatică în legătură cu această problemă; mai mult decât apatică – de-a dreptul iritată. Fiind mereu împinsă şi constrânsă să se ducă la nenumărate întruniri, de cele mai multe ori detaliile politice o plictiseau până la lacrimi. Dar acum, deodată, îşi dădea seama, mintea ei vedea totul clar şi stând țeapănă în fotoliu, încruntându-se cu ochii scânteind, zise pe un ton zeflemitor:

– Da. Lumea criminală. O duminică la Regency. Domnul Vito i-a plătit domnului Yoder cinci sute de mii de dolari – bani gheață – prețul clemenței. El are promisiunea domnului Yoder, dar ce garanție are că el îşi va respecta această promisiune? Şi are promisiunea avocatului că va face presiuni pentru eliberarea condiționată. Din nou o promisiune. Ce garanție are şi din partea avocatului? Aşa că spune-mi care era garanția istețului domn Vito?

– O bandă de magnetofon, răspunse Josh.

– Oh, nu! mormăi Arthur Upton.

– Iisuse, spuse Barney. Îşi lăsă jos paharul. Îşi prinse degetele impacientat. Bine, Josh, haide, spune totul.

– El l-a informat pe tatăl meu că pentru a asigura îndeplinirea promisiunilor avea o bandă de magnetofon

care conținea toate discuțiile purtate atunci. După ce au plecat Yoder şi tata, a verificat-o. Era totul clar ca „bună ziua". Avea garanția.

– Şi ce-a făcut cu ea?, întrebă Barney. A spus ceva despre ea?

– Da. În timpul aşa-zisei întâlniri de la dejun – între vizitele tatei de dimineață şi de după-amiază de la Regency – el a pus banda de magnetofon într-una din cele două valize. Erau împreună: banii şi garanția. Atunci dacă totul mergea bine, dacă toată lumea îşi respecta promisiunea, domnul Arminito urma să revină după zece ani. Şi-ar recupera dolarii şi ar distruge banda.

Linişte.

Apoi Barney întrebă:

– Cine altcineva ştia despre ea?

– Despre ce? întrebă Josh.

– Despre bandă. Despre ce dracu altceva?

– Nimeni.

– Nimeni?

– Arminito şi tata. Nimeni altcineva. A jurat.

– Dar Simon Dwyer?

– Nimeni, nici chiar el. A fost doar între Vito şi tata. A jurat – şi îl cred. Îl cunoşteam. Se uită spre Upton. Arthur l-a cunoscut. Inflexibil – un om inflexibil. În felul lui foarte special, un om de onoare.

– Dacă a jurat, îl cred şi eu, spuse Upton.

Barney se plimba. Cu brațele încrucişate pe piept, cu capul în jos întrebă:

– De ce dracu nu ne-ai spus înainte?

– Ce rost avea? Cu ce scop?

– Oh! spuse Barney. Se plimba nervos.

– Cheia era Dwyer, spuse Upton.

– Exact, adăugă Kearney. Acum cred că puteți înțelege de ce am făcut atâtea eforturi să obțin eliberarea lui

cât mai curând posibil. Câtă vreme există banda, sunt vulnerabil. Dacă iese vreodată la iveală...

– Eşti un om mort, spuse Upton.

– Numai Dwyer ne poate conduce la ea.

– Eşti mort. Din punct de vedere politic. Dacă apare banda asta, nu vei putea fi ales nici hingher, ce să mai vorbim despre preşedinte. Greşeala părinților este uneori plătită de copii. Mai rău, Iisuse, poți să-ți închipui? Întinse mâna după pahar. Era gol. Își puse mâna pe genunchi. Îți poți închipui dacă inamicii tăi politici pun mâna pe banda asta? Tatăl băiatului cu părul alb se dovedeşte a fi amestecat până-n gât în mituirea cuiva de la Curtea supremă de justiție din New York. Dar, mai rău, chiar mult mai rău. Băiatul cu părul alb a fost avocatul procesului. Cine poate fi sigur că avocatul nu este şi el implicat? N-are importanță că vocea lui nu este înregistrată pe banda aceea...

– Da, spuse Joshua Fitts Kearney.

– La dracu, sigur că da, zise Barney Wilson.

– Da, nici măcar hingher, adăugă Kathryn Braxton Kearney.

– Oh, Iisuse, spuse şi Arthur Upton.

– Oameni buni, rosti Barney Wilson, trebuie să ne gândim şi să discutăm mult, dar nu acum. Chiar acum mă duc să fac pipi. Dezvăluirile tale, OMULE, mi-au influențat uretra. Doamnă, domnilor, vă rog să mă scuzați.

– Iisuse Christoase, oh Doamne!, spuse Arthur Upton.

– Da, Omul, adăugă Barney Wilson. Acesta este numele stăpânului meu.

Capitolul 7

Când se întoarse, Barney găsi o inversare a pozițiilor celor doi soți. Kathy era în spatele barului şi Josh era cufundat în fotoliul ei. Upton, ca şi cum avea o țeavă undeva, era exact în aceeaşi poziție pe scaunul înalt de bar.

Ascultați, spuse Upton şi sorbi din vinul alb.

Toate paharele fuseseră umplute din nou. Şi cel al lui Barney, care stătea la bar nebăgat în seamă.

– Ascultați, reluă el. Bătrânul arăta rău, dar vocea îi era puternică. În zilele noastre am avut parte de vicisitudini. Suişurile şi coborâşurile din politică sunt normale. *Cazul de față* este deosebit. Dacă această bandă ajunge unde nu trebuie – suntem *terminați.* Lichidăm totul şi ne despărțim.

– Cea mai pesimistă alternativă, spuse Barney. N-o să ajungă unde nu trebuie, Maestre. Va ajunge unde trebuie. De asta mă aflu aici.

– Recunosc că sunt cam confuz, spuse Upton. Dar cum?

– De asta m-ai angajat, Maestre. Tu eşti cel care m-a angajat.

– Aceste probleme mă depăşesc.

– Bine, s-o luăm de la început. Este peste putința de înțelegere a Maestrului. O bandă – care acum a devenit

obiectul atenției noastre. Râse. Începuse să-i placă. Se plimba prin cameră, încet. Banda este împreună cu banii şi nimeni nu ştie de ea, iar Arminito este mort. Cealaltă pistă este Dwyer, el trăieşte şi va fi eliberat. Dacă ar fi aşa, nimeni nu ne-ar face vreun rău. Dwyer ar lua dolarii; ar găsi banda şi ar asculta-o. Nu s-ar întâmpla nimic. Nici un rău. I-ar plăcea că şeful lui a fost destul de inteligent să asigure o garanție. Un timp. Ar distruge banda pentru că ar putea să-i facă *lui* rău. Ar putea să se descopere că judecătorul care i-a acordat clemență a fost *mituit* în acest scop. Amintiți-vă că tipul este un deținut care iese condiționat. Cât timp există banda, poate fi trimis înapoi pentru ispăşirea restului de pedeapsă. Aşa că ce ar putea face cu banda? Ar distruge-o, ar arde-o imediat. Ei, acum înțelegeți, Maestre?

– Nu.

– Din nefericire, Dwyer nu poate ajunge direct la ascunzătoare. Zece milioane de dolari sunt bine păstrați – într-un cavou. După cum i-a spus Arminito tatălui lui Josh, este prea mult pentru Dwyer să se descurce singur. Deci Arminito i-a dat lui Dwyer instrucțiuni. Dacă el va muri în închisoare, atunci Dwyer va trebui să se ducă la Carleton Armin pentru a supraveghea redobândirea banilor. Iată obstacolul nostru doamnă şi domnilor: domnul Carleton Armin.

– De ce? întrebă Kathy.

– Spune-i tu, Maestre. Kearney & Upton. Tu-l cunoşti pe tip. Ai făcut afaceri cu el. Ți-a revenit culoarea în obraji; începi să te simți mai bine. Aşa că, nu mai sta înțepenit pe scaunul ăla ca şi cum ai avea ceva în fund. Nu mai face pe omul de stat crispat, prost şi bătrân. Crispat? Sunt sigur; dar trece. Bătrân? Chestie de interpretare. Eu te consider tânăr. Dar prost? Exclus. *Nimeni* nu

te consideră aşa. Aşa că explică-i tu *doamnei* – în timp ce eu îmi ud puţin gâtul. Se duse la whisky-ul lui de la bar.

– Carleton Armin, zise Upton. Orientat din punct de vedere politic, viclean, puternic, tânăr, aspru, ambiţios. Un stâlp al societăţii din New York, o adevărată putere politică. Dar luptând să se extindă. Are ţeluri înalte.

– Mai spune-i şi alte lucruri, îl îndemnă Barney. Spune-i şi domnului preşedinte. Mai bine să vină de la tine decât de la mine. Mi s-a spus să-mi dezvolt expunerile în melodrame. Spune-i ce s-ar putea întâmpla când Armin ar intra în posesia celor zece milioane de dolari – două sunt ale lui Simon Dwyer. Apoi – absolut din întâmplare – găseşte banda aia, o ascultă. Spune-le ce s-ar putea întâmpla.

– Banii n-ar însemna nimic. Banda e totul. Upton sorbi din băutură. Armin şi-ar da seama – în condiţiile naţionale actuale – de valoarea acestei benzi, de puterea ei nelimitată. Josh Kearney nu mai este avocatul din New York. El este senatorul Statelor Unite care va candida la viitoarele alegeri prezidenţiale – şi totul este în favoarea lui. Fiind în posesia acestei benzi, Armin are o armă îndreptată împotriva inimii lui J.F. Kearney. Ori Josh renunţă – chiar şi la postul de senator – ori puterea din spatele scaunului prezidenţial, cu toate avantajele derivate din ea, va fi a lui Carleton Armin.

Upton îşi trecu mâna prin părul cărunt, apoi îşi încleştă mâinile. Păcatele părinţilor, murmură el. Oftă. Îl trecu un fior şi umerii lui slabi se scuturară. Şantajul perfect, spuse rar. Desăvârşit.

– Niciodată, nu cu mine. Nu mă voi supune niciodată şantajului.

– Atâta vreme cât eşti în politică, eşti o marionetă în mâna aceluia care deţine banda. Apariţia ei te-ar distruge. În afara ariei delicate a politicii, ca cetăţean particular...

asta-i o altă problemă. De fapt, n-ar fi nici un scandal. Dar în delicata...

– Atunci renunț dracului la politică.

– Oh, nu vei face asta, zise Kathy.

– Poți paria că n-o va face, spuse Barney. Nu J.F. Kearney – a cărui *viață* este politica. Este tulburat. Vrea să ne deruteze pe noi sau pe el; vrea să ne impresioneze. Doamne, toți îl cunoaştem. El este un luptător şi cunoaşte toate şmecheriile ca la carte.

– De data asta nu, Barney. Cum a spus Arthur... mai presus de posiblitățile mele.

– Poate ale tale. Şi ale lui Arthur. Şi nu-mi pasă ale cui încă. Dar nu *ale mele.* De asta m-ai angajat, domnule preşedinte. Să dau luptele pe care nu le poți da tu. Ceea ce nu te face mai puțin bătăios. Tu ai mijloacele tale; eu, pe ale mele.

– Închipuiți-vă, murmură Upton. În politică totul este crearea imaginii; imaginea care există în mintea oamenilor. Chiar şi cel mai potrivit, cel mai bun om, fără ea nu reprezintă nimic. Am petrecut opt ani lungi pentru a i-o crea lui Kearney şi acum...

– Destul, răcni Barney. Termină odată! Se îndepărtă de bar, cu fălcile încleştate, ochii îi scânteiau de mânie; zâmbetul îi era o crestătură pe fața măslinie. Bine, oameni buni. Ați făcut înmormântarea, ați ținut discursurile, ați coborât sicriul în groapă... numai că în sicriu nu e nimeni, dragii mei. Omul este aici, afară, viu şi gata de luptă şi o să supraviețuiască indiferent cine va mai muri. Noi creăm un preşedinte, nu-i aşa?

– Bineînțeles, aşa este, zise Kathy.

Barney se plimbă, fierbând. Gândeşte. Crestătura de pe fața întunecată este un zâmbet fericit. Se opreşte în fața lui Kearney.

– Ai prezentat totul direct şi sincer. Te-ai eschivat ani de zile, dar înţeleg de ce. Când tatăl ia parte la un act de *corupţie,* fiul şovăie să-l denunţe. Dar acum avem întregul adevăr. Aşa cum ai fost întotdeauna faţă de mine... direct şi sincer. Nu l-ai dat niciodată dracului pe Barney, nici pe îngeri, nici tot rahatul ăsta de politică. Loialitatea ta faţă de mine. Şi deci a mea pentru tine. Loialitatea cere loialitate, aşa-i? Te iubesc, OMULE! De acum încolo mă ocup eu de toate. Este treaba mea. O voi rezolva, EU.

Upton întrebă:

– Cum?

Plimbându-se, Barney zâmbea fericit.

– Avem timp, mulţumesc lui Dumnezeu, o groază de timp pentru planuri şi îndeplinirea lor. Este iulie. Tipul iese în noiembrie. Mai sunt patru luni. Rânjind, dansând, cânta: Cine poate cere mai mult?

– Dar cum?, întrebă Upton.

Plimbându-se, dar încet acum, cu mâinile la spate, bărbia în piept, continuă: S-o luăm pas cu pas, spuse el, şi toţi paşii sunt simpli. Patru luni. Timp berechet să mă pregătesc. O.K. Primul pas – pe opt noiembrie Simon Dwyer iese. Al doilea pas – Simon se duce la Carleton să ia milioanele. Al treilea pas – Carleton Armin le ia. Al patrulea – Barney Wilson le ia de la Carleton Armin. E simplu?

– Nu, spuse Josh.

– Cum? întrebă Upton.

– Barney e teribil, adăugă Kathy.

Barney se plimbă. Zâmbetul lui este şi mai fericit.

– Planul e simplu – oamenii buni împotriva celor răi. Ei, dintr-un punct de vedere, sunt cei răi. E un fel de a spune. Obrajii măslinii îi radiază, are un zâmbet euforic. Cei buni şi cei răi urmăresc aceeaşi pradă. Dar cei buni au un imens avantaj, pentru că cei răi nu ştiu că ei există. Ei

nu ştiu nimic despre bandă. Nici nu le trece prin cap că sunt într-o competiție. Deci ei sunt prinşi în propria lor afacere. Putem noi să pierdem?

– Cum? întrebă Upton.

– Prin jaf, spuse Barney. În limbajul obişnuit, domnule Maestru, se numeşte jaf.

Consternare în casa din Chevy Chase, consternare liniştită, dar volubilă. Argumente şi contra-argumente. Kathy. Josh. Şi Arthur Upton care îşi revenise între timp. În timpul acesta, Barney Wilson bea la bar.

– Asta-i treaba ta, spuse Josh.

– Da, a mea, încuviință Barney.

– Nimic altceva. Liderul era din nou pe poziție, dând ordine. Laşi totul la o parte. Nu te mai ocupi de nimic altceva. Începând de acum singura ta sarcină este să ne aduci această bandă. Nu-mi pasă cât cheltuieşti.

– Şi foloseşte cât de mulți oameni vrei, spuse Upton.

– Nu folosesc pe nimeni.

– Pe nimeni? Arthur Upton făcu o grimasă, stând încă pe scaunul de la bar.

– Rectific, răspunse Barney. Doar o persoană. Arătă spre Kathy. Ea va fi persoana.

– Ce dracu? sări Upton.

– Rege Arthur, cine este omul tău de încredere?

– Tu eşti.

– O va face ea. Numai ea. O asistentă, un mic ajutor. Un fel de legătură. Nici unul dintre voi nu poate fi învinuit nici pe departe. Amândoi veți fi departe de această afacere şi aşa veți rămâne.

Kearney spuse:

– Dar nu ai nevoie efectiv de oameni care să te ajute? N-o să...

– Nu cred. Amintiți-vă avantajul nostru de neînvins – tipii de cealaltă parte nu ştiu că existăm noi aici. Îşi lăsă paharul, plecă de la bar şi începu să se plimbe, nu mai zâmbea. Asta-i treaba mea. Numai a mea. Încerc să mă gândesc la un cuvânt înveninat – nu aliați, nu complici.

– Dar un cuvânt mai potrivit. Sau cuvinte. Ajutoare necesare, spuse Upton.

– Ne-am întoarce chiar acolo de unde am plecat – adică la şantaj.

– Nu înțeleg, zise Upton.

– Maestre, când este vorba de politică, eşti de un profesionalism sublim. Dar în această situație – voi omite sublimul – eu *sunt* profesionistul. Vreau să înlătur nisipurile mişcătoare în care cad de obicei amatorii.

– Mare poet, Barney al nostru, aprecie OMUL.

– Uite ce este, domnule. Va fi o afacere murdară. Mai ales în final va fi al dracului de împuțită. Trebuie să rămână între noi totul, dar nici măcar noi toți să nu ştim chiar totul despre asta. Nu vreau să răsufle nimic. Aceasta este problema mea, cea pentru care sunt plătit. Cred că pot s-o fac fără complici şi, dacă pot, o voi face. Pentru că, dacă ai complici, intri la apă. Din moment ce sunt şi străini implicați, ei *ştiu* lucrurie pe care noi nu dorim să le ştie. Acesta este jocul unui amator – paradoxul acestui joc. Încercând să iasă dintr-un şantaj, cad în altul. Dar eu nu; eu sunt profesionist. Accept o persoană de legătură. Vrei să lucrezi cu mine Kathy?

– Aş fi încântată.

– Ar fi încântată, spuse Upton.

Kearney adăugă:

– Ăsta-i Barney.

– Da, ăsta sunt eu. Acesta este domeniul meu, operațiunea mea exclusivă. Tu şi profesorul stați departe. Mă apuc de lucru. Voi cheltui o mulțime de bani, dar o voi

face eu fără nici o legătură cu voi. Barney Wilson, vicepreşedinte la Kearney Computers. Din când în când veți primi rapoarte despre progresul operațiunii. O.K.? Ne-am înțeles?

– Cum spui tu. Am deplină încredere, spuse şeful.

– Atunci nu mai stați pe capul meu. Eu îmi fac datoria mea şi voi pe-a voastră. Tu vei candida pentru titlu de preşedinte. Eu vă promit banda.

– Plus zece milioane de dolari, zise Kathy.

– La dracu cu milioanele alea, completă Kearney.

„Sigur", gândea Barney. Când eşti o tornadă, ce contează o biată brizâ? Tipul are două miliarde. Un miliard înseamnă o *mie* de milioane. Ce contează zece comparat cu o mie?

– Din întâmplare, intră în contract, spuse Kathy. Vreau să spun că în cazul când pune mâna pe bandă, ia şi banii. Banii şi garanția – sunt împreună. Partea leului. Va fi contribuția postumă a lui Vito Arminito la fondul pentru campania lui J.F. Kearney.

Lui Kathy îi plăcu propria-i glumă. Râse şi ea.

Ceilalți nu râseră de gluma ei.

Capitolul 8

Petrecuse o săptămână minunată la ferma din Adirondacks, pescuind, vânând, călărind, înotând în compania plăcută a lui Marion. Îi plăcea să fie cu ea, deşi nu-l mai atrăgea din punct de vedere sexual. Căsătoriţi de douăzeci şi cinci de ani, în ultimii cinci ani nu mai avuseseră contacte sexuale şi chiar înainte de asta, viaţa lor sexuală fusese sporadică. Pentru un om cărui îi plăcea variaţia, apetitul sexual pentru soţia lui se diminuase cu timpul. Dar, ca un soţ bun îşi îndeplinea datoria faţă de ea, până când îşi dăduse seama că şi ea, ca o bună soţie, făcea la fel; se supunea numai din datorie. Şi aşa, treptat, pe tăcute, relaţia lor sexuală se încheiase.

Dar din celelalte puncte de vedere el o iubea şi se simţea bine cu ea; era o femeie zâmbitoare, frumoasă, activă, adânc implicată în cauzele pentru care lupta, întotdeauna în fruntea grupului ei. Grup! Grupurile alea!

Marion era ca un magnet. Atrăgea oamenii; se adunau în jurul ei, încântaţi de strălucirea ei, de felul în care conducea societăţi de binefacere, de optimisul ei vibrant şi întotdeauna îi coopta pe cei bogaţi. Chiar aici, în aer liber, pe dealurile împădurite, veneau grupurile ei – la cină, la picnicuri – şi întotdeauna le încasa cecuri grase.

– A da înseamnă a trăi, spunea ea. Suntem norocoşi. Avem de toate. Dar ceilalţi... Arăta cu mâinile. Acolo este

multă suferință! Trebuie să-i ajutăm. Doamne, dacă n-o facem noi? Şi râzând, îi storcea de bani. Este în folosul nostru, striga şi înhăța cecul, îl săruta pe cel ce i-l dădea şi lăuda donația. O iubeau. Toți o iubeau. Carleton Armin de asemenea o iubea.

Într-unul din grupurile ei o întâlnise pe Dolores Warren. O petrecere de societate într-o sală de bal, într-o casă la oraş cu câteva luni în urmă, în aprilie, la New York; o petrecere dată de Marion în beneficiul cercetării paraliziei cerebrale, una dintre operele de binefacere preferate ale acesteia. Dolores venise cu legendarul Abner Moffit, care de patruzeci de ani era cel mai bun regizor de teatru de pe Broadway. Lui Carleton îi plăcuse asta: faptul că era la brațul unui om în vârstă. Deşteaptă, ştia unde să bată. Îi plăcuse; Doamne, se *îndrăgostise* de ea. O roşcată; dar nu cu aceeaşi nuanță de roşu ca Suzy Buford.

Suza *arăta* ca o roşcată; părul auriu-roşcat, ochii verzi, pielea albă, ca marmura şi un zâmbet deschis încântător. Dolores era alt fel. Părul ei era castaniu-roşcat – nuanța tițian despre care auzise, revărsându-se pe umeri şi încadrând o față în formă de inimă. O față enigmatică, frumoasă, care te vrăjea. Bărbie mică, gură mică, nas mic. Şi ochi enormi. Întunecați, migdalați, adevărați ochi de vrăjitoare, languroşi, somnoroşi. El înțelese – o premoniție. Era foarte isteață.

Ochii migdalați şi languroşi oprindu-se la el, îi devoraseră. Îl vrăjiseră. Carleton Armin cu inima bătând puternic, era pierdut. Înota în ochii adânci, întunecați, enormi. Răspunul lui fusese unul tipic. Îi oferise un sandviş de pe masă.

– Nu, mulțumesc. O voce aidoma ochilor. Adâncă. O şoaptă, tărăgănată. Languroasă.

– Nu ți-e foame?

– Nu de mâncare.

Brațe suple şi goale. O rochie simplă mulată pe corp. Sus, acolo pe o estradă, o orchestră de coarde. Opt viori, două violoncele, un clavicord şi o harfă. Clavicordul şi harfa – pentru prietenii lui Marlon. Fără percuție, fără tobe. Fără contrabas sau trompete. Acum, ca la un semn, corzile începură muzica perfectă pentru nebunia momentului. Nostalgie. Cântau o melodie veche *Stardust** de Hoagy Caramichael.

– Ai vrea să dansezi?

– Da.

– Ştii cântecul?

– Da.

– *Stardust*. O veche preferință a mea.

– Şi una nouă de-a mea.

O luă la dans.

Dansară.

În camera spațioasă, plină de lume, erau ca şi singuri. Dansau. În ritmul lent al melodiei *Stardust*. O femeie goală în brațele lui. Acum nu mai era presentiment: ştia, o simțea. O ținea strâns aproape de el. Era goală sub rochia simplă. Şi *el* era gol, mai bine zis *sentimentele* lui era dezvăluite; era puternic excitat.

– Te iubesc, şopti el.

– Ştiu.

– E o nebunie.

– Nu, nu e. Şi eu te iubesc. Dansa în ritmul lent al bătrânei melodii. Din clipa în care te-am văzut, şopti ea. Se întâmplă. Oameni suntem doar. Ne prindem în vâltoarea vieții. Ni se întâmplă. Oricine ai fi ni s-a întâmplat.

– Nu mă lua peste picior, draga mea.

– Nu te iau.

Sigur că-l lua. Micuța târfă superbă se juca cu el, se distra tachinându-l. Aşa făcea? Alchimie. Fiori. Ceea ce

* Stardust – pulbere de stele (n.t.)

simțea în corp, în inimă. Nebunele planete. Se întâmplă. Se poate întâmpla. De undeva, într-un fel oarecare.

– Vorbeam serios, spuse el. În acel moment era sincer.

– Te iubesc, zise ea.

– Eşti nebună.

– Suntem amândoi nebuni.

– Iubito, nu mă provoca.

– N-ai nici o grijă. Mâine, poate. Altă dată. Nu acum.

– Cum te cheamă?

– Dolores. Dar pe tine?

– Carleton Armin.

– Soțul lui Marion?

– Doamna Marion.

– Am auzit de tine. Eşti foarte bogat.

– E ceva rău în asta?

– Bine. Îmi plac cei bogați.

– Din cauza asta mă iubeşti, vrăjitoareo?

– Nu ştiam cine eşti, domnule.

– Ştiai.

– Nu ştiam.

– Te cred.

– Du-te naibi!

– O să te sun. Pot să te sun?

– Da. Ea îi şopti numărul la ureche.

– L-ai spus prea repede. Nu l-am reținut. N-o să mi-l amintesc. Mai spune-l o dată, te rog. Rar.

– Ți-l vei aminti, sigur, spuse ea.

O sunase şi o chemase în micuțul apartament din Perry Street. Fuseseră în oraş, în cele mai frumoase locuri, simțindu-se bine cu ea, dar fără s-o atingă. Era atent, devotat, o adora, o căuta, o simțea. Dar n-o atingea, nu aveau realții sexuale. Era timp pentru asta: nu dorea să forțeze nota. O dorea, o simțea; ar putea fi succesoarea lui Suzy. Voia s-o

posede total pe această femeie isteață, languroasă, rezervată. Zâmbea cu zâmbetul ei vrăjit. Zâmbet slab, dinți mici. Dorea să fie numai a lui.

Stăteau de vorbă. Conversația era pentru ei, într-un fel, sex.

Fiecare îl simțea pe celălalt, amândoi fremătau.

Îi povestea despre el – ceea ce dorea el ca să ştie. Ştia că este soțul lui Marion, Carleton Armin, bancherul. Îi povestea despre sufletul lui – ceea ce dorea el să afle ea. Îi spunea că la vârsta lui este în căutarea cuiva care să fie lângă el în perioada asta de trecere spre bătrânețe. Căuta dragostea, avea o nevoie disperată de dragoste. Era o veche regulă a jocului lui, nu o atingea, doar vorbea, se confesa. Povestea despre căsătoria lui, devenită un adevărat dezastru. Doi copii la colegiu. Căsătoria merge înainte, în virtutea inerției. Dacă i-ar cere lui Marion să divorțeze ea ar consimți, dar până acum n-a avut motiv să-i ceară aşa ceva.

Ştia cum s-o atingă la coarda sensibilă, înainte de a o poseda. Prima dată când a venit i-a adus un trandafir. A doua oară, şase. Următoarea dată o duzină. Apoi o sticlă de şampanie, urmată de nişte bijuterii false, dar de efect, apoi unele mai costisitoare. Altă dată un modest, dar scump ceas de mână de la Cartier. Îi plăceau obiectele. Era încântat că-i plăceau *obiectele.* Desigur, n-a amintit niciodată de Suzy Buford.

Dar nu îi făcea avansuri. Se juca. El ştia regulile jocului. Îi arăta interes, un mare interes; față de ființa ei, sufletul ei. Ştia că era pregătită deja, că o putea avea, dar nu o făcea, se juca în continuare. Era o adevărată vrăjitoare, isteață, dar *era* tânără. I-a dovedit că era sincer, a convins-o că nu umblă după fundul ei. Suferea fizic, dar se descurca. O dorea pe această femeie ciudată, interio-

rizată, pe această vrăjitoare, dar o dorea numai pentru el, ştia cum, îşi cunoştea jocul. Stăteau de vorbă.

Ea i-a vorbit despre viața ei. Houston. Texas. Mama ei fusese jumătate mexicană, jumătate indiană Ckerokee; tatăl un suedez roşcovan, bărbat destoinic, directorul unui supermagazin. Erau cinci copii, Dolores fiind cea mai mare. A urmat Universitatea din Texas. A avut mulți prieteni, dar n-a fost niciodată îndrăgostită. La absolvire, la douăzeci şi unu de ani se hotărâse să plece la New York să-şi facă o carieră. Îşi luase rămas bun de la părinți şi de la cei patru frați mai mici. Mama îi dăduse un dar de despărțire: opt sute de dolari pe care îi economisise de când se născuse ea. La New York Dolores se descurcase. Era o bună actriță. Ici şi colo, până acum, jucase roluri mici; mai câştigase câte un ban în plus când agentul ei o trimetea să lucreze şi ca model.

La ultima lor întâlnire – înainte de vizita lui la Suzy şi înainte de a pleca la Adirondacks – discutaseră o problemă serioasă.

– Ai nevoie de un protector, spusese el.

Surâse, arătându-şi dinții ei mici, şi întrebase în şoaptă:

– Ce fată din Texas în acest oraş urât nu are unul?

– Trebuie să trecem la ofensivă. Trebuie să faci o şcoală de actorie. Acesta-i doar începutul. O şcoală bună de actorie – profesorii înşişi au relații nemaipomenite.

– Bine zis, Sir Carleton. Da, ar fi bine. Dar cine-şi poate permite?

– Tu.

Sprâncenele subțiri i se încruntaseră.

– Cum?

– Dacă ai un protector.

Râsese. Frumos. Un râs melodios, din gât.

– Vrei să-mi recomanzi un protector? *Mi-au mai fost* recomandați. De exemplu, Abner Moffit care s-a recoman-

dat singur. Ascultă aici. Eu sunt Dolores Warren şi nu mă vând pentru carieră. N-am fost crescută în acest sens. Cum spunea mama. „Nu ți-o vinde. Pentru că vei ajunge să te arunci în râu mai devreme sau mai târziu. Dacă e vorba de dragoste, asta-i altceva. Dar, ia unul bogat. Ai tot dreptul, eşti de o frumusețe răpitoare".

– Aş dori să-ți recomand un protector.

Acum râsul ei fusese ironic.

– Pe cine?

– Pe mine.

Linişte. Ochii adânci îl priviseră pătrunzător.

– Când mă întorc, spusese el, vom vorbi despre asta.

•

Ferma de pe dealurile împădurite. Duminică. În timpul săptămânii vorbise cu ea la telefon. O va vedea marți seara. Acum în această duminică Marion îl conduse la maşină.

– Ar trebui să stai mai mult. Vremea este atât de frumoasă.

– Îmi pare rău că nu pot, spuse el, dar mâine Seely pleacă în vacanță.

– Da, desigur. O sărută.

– Toți cei din New York îmi duc lipsa, râse ea. Spune-le că nu mă vor avea în mijlocul lor înainte de septembrie. Mă întorc în prima zi după Ziua muncii... La revedere, dragule. Ai grijă cum conduci.

Conducea cu grijă gândindu-se la Dolores Warren. „Când mă întorc, îi spusese el, vom vorbi despre asta". Când mă întorc, o să te regulez, fetițo. Jocul nostru va intra în faza a doua. În prima fază m-am purtat ca un domn. N-am fost porc. N-am forțat lucrurile. Mă interesează persoana ta în primul rând. În faza a doua: începem programul sexual. În faza a treia: scap de Suzy şi te mut în Central Park West, şi atunci vei fi în întregime a mea, iubito. În exclusivitate. În lumina soarelui de pe

autostradă, se foi pe scaunul său. Râse cu zgomot. Chicoti. Carleton Armin. Patruzeci şi opt de ani. Om de societate. Sofisticat. Singur în maşină, conducând spre New York. Avea o durere în pantaloni, o erecție, se sufoca. Îşi luă o mână de pe volan şi îşi deschise fermoarul. Râse din nou. Carleton Armin, bancher. În maşina cu aer condiționat, pe autostrada spre New York. Cu daravela scoasă.

Luni după amiază se duse la Tiffany şi cumpără o broşă în formă de soare; diamante mici înconjurate de rubine mici pe un fond de petale de aur. Nu discutase prețul şi fu surprins când văzu că prețul era numai opt sute cincizeci de dolari. Numai atât. Cu aceşti bani ar putea plăti chiria în Perry Street pe şase luni. Ceru să i se împacheteze cutia de velur în hârtie albă simplă şi luă pachetul cu el la birou. Seely va pleca pentru o lună.

Marți rămase până târziu în apartamentul din fundul biroului unde se bărbieri şi se îmbrăcă. Rupse trei file din carnetul de cecuri, le împături şi le puse în portofel. Îşi băgă pachetul de la Tiffany într-un buzunar şi coborî să ia un taxi. Ajunse în Perry Street la opt fără un sfert şi ea deschise imediat ce el sună.

– Bună.

Nu se sărutară. El stabilise o rutină pe care ea o acceptase. O cunoştea din aprilie şi nu se sărutaseră încă niciodată. „Iisuse", se gândi deodată şi zâmbi. „O crede că sunt prea bătrân? Sau impotent? Sau homo?" Îi veni o idee. Ştia unde o s-o ducă după cină. O să-i placă grozav.

– Ți-e foame? o întrebă.

– Da.

Scoase pachetul din buzunar şi i-l puse pe masă.

– Ce-i acolo?

– O cutie.

– O cutie?

– Un dar.

Se duse în grabă la masă.

– Nu te uita la el încă.

Ăsta era Carleton Armin. Ştia cum să-şi joace jocul.

Ea era Dolores Warren, intrigată de acest om ciudat, dar întotdeauna în derută: nu ştia niciodată, nu era niciodată sigură de el, nici măcar nu-l înţelegea.

– Nu încă, mai târziu, când ne întoarcem acasă.

– O să mor de curiozitate toată seara.

– N-o să mori.

Luară cina la Four Seasons, apoi el o duse în oraş în East Village, la Club Mirage pe Fourth Street, unde toţi interpreţii erau bărbaţi travestiţi în femei. În camera plină de fum, băură şampanie şi se uitară la spectacol: cântăreţi, dansatori, un cor – şi ea nu credea că erau toţi bărbaţi.

– Sunt chiar foarte frumoşi.

– Tu eşti foarte frumoasă. Îmi plac ochii tăi.

– Vezi în ei că m-am cam ameţit de la şamp?

– Şamp?

– Şampanie.

– Oh, hippy ăştia!

– Hai să mergem acasă.

– La ce te gândeşti?

– Ştii foarte bine.

– Încerc să ghicesc. El râse. Cutii?

– Cutie, spuse ea. La singular.

– Hai acasă!

În apartamentul din Perry Street ea întrebase:

– Acum pot?

– Fă un pas de uriaş şi ia-o.

Ea rupse hârtia cea albă, văzu emblema de la Tiffany. Deschise cutia, i se tăie respiraţia.

– Oh, Doamne!, spuse ea.

Scoase broşa, o privi lung, îşi trecu limba peste ea, apoi fugi spre el. Îl apucă cu braţele de gât şi îl sărută. Prima oară când se sărutau. El stătea cu braţele pe lângă corp, dar sărutul era apăsat. Se îndepărtă de el, îl privi. Şi el înţelese că ea ştia. Ştia vrăjitoarea. Le sosise vremea. Şi din acel moment, din acea seară ea preluă conducerea.

– Stai acolo, spuse ea cu vocea ei răguşită şi în şoptă. Stai unde eşti.

El rămase pe loc.

Ea duse broşa pe masă, o lăsă acolo şi se întoarse la el.

– Doresc să mă vezi, zise cu aceeaşi voce.

Se dezbrăcă. Stătea goală în faţa lui. Apoi îşi ridică braţele, îşi prinse mâinile şi se întoarse. Continuă să se întoarcă. Aidoma unui manechin care se etalează, rotindu-se.

– Oh, Doamne! exclamă el, şi-şi aminti că acestea fuseseră exact cuvintele ei înainte de-a da cu limba pe broşă.

Doamne, de necrezut, acest trup unduitor, rotindu-se. De culoarea cafelei – *café au lait* – strălucind. Era toată doar sâni şi fund; restul era atât de subţire, pielea era caldă, ca de copil. Picioare zvelte, braţe zvelte; sub ele formele coastelor lucitoare. o femeie modelată după tip european: sâni mari, puternici şi un fund mare, cu fese rotunde, protuberante.

Încetă să se mai învârtească. Zâmbi languros cu zâmbetul ei plin de vrajă.

– Îţi plac?

– Te iubesc.

– Nu te mişca!

Ea îl dezbrăcă. Îi scoase hainele treptat, una după alta şi el rămase gol, excitat foarte tare, cu un iatagan uriaş care fremăta.

– Splendid. Vocea era deosebită, adâncă, un sunet animalic, sălbatic. Doamne, Dumnezeule, ce penis gro-

zav. Oh, Doamne! Se lăsă jos în genunchi, în adoraţia lui. Mâinile îi apucară coapsele, unghiile lungi îl pişcară puţin, îi sărută vârful penisului; îl luă în gură mângâindu-l uşor cu dinţii ei mici. Apoi se ridică şi îl conduse spre pat.

Îl aşeză cu faţa în sus, sărutându-l pe frunte, pe ochi, pe gură, pe urechi, pe gât şi în jos pe tot corpul, sfârcurile ei atingându-l uşor. Îi sărută pântecul şi coapsele, apoi coborî la picioare sugându-i fiecare deget şi între degete, după aceea în sus din nou până în zona genitală, lingându-i testiculele, luîndu-i unul în gura ei fierbinte, apoi pe celălalt şi pe amândouă deodată, întregul scrot fiind încătuşat de ea.

El stătea nemişcat. Era un bărbat de modă veche; îi plăcea să aibă el iniţiativa, nu să stea doar culcat pe spate, înţepenit. Pentru el sexul oral era preludiul, gambitul, excitarea care ducea la plăcerea supremă, dar plăcerea supremă era penisul în vagin, regulatul! Dar rămăsese întins pe spate. Simţi dorinţa ei de a nu interveni.

Ea era acolo, la cocoşelul lui, lingându-l cu limba ei oscilantă pe partea inferioară a acestuia, lingându-l o dată şi încă o dată cum el se zvârcolea, apoi gura ei fierbinte şi umedă îl apucă din nou sugându-l adânc, şi capul ei începu să se ridice în sus şi în jos, din ce în ce mai repede, luându-l în gură, scoţându-l, storcându-l. Acum începu şi el să participe, ridicându-se, gemând, iar ea îl supse, îl mâncă, îl mulse până când PÂNĂ CÂND...

Zăcea întins pe spate stors, epuizat.

Ea veni spre el cu zâmbetul acela de vrăjitoare.

– Mulţumesc, spuse şi îl sărută pe gură, apoi se cuibări în curbura braţului lui.

Rămaseră întinşi.

Se odihniră oare?

După aceea stătură de vorbă; conversaţie placidă după dragoste. Îi povesti despre visele ei. Actriţă. Era

bună. Ştia asta. Avea talent, avea scânteia. Într-o zi va da lovitura; va cuceri New York-ul. El era de acord. Recunoscu că ştia puține despre talentul actoricesc, nu era domeniul lui. Dar în orice domeniu e nevoie de energie şi entuziasm. Să persişti ca să te perfecționezi: cu timpul va veni succesul. Chestie de noroc. Este necesar în orice încercare. Dar trebuie să fii *acolo* când trebuie să te lovească norocul, trebuie să fii pregătit. Nu o dată menționă el cuvântul protector.

Apoi mâna ei se mişcă de-a lungul corpului lui, atingându-i uşor pieptul, pântecele, penisul şi degetele îi înlănțuiră protuberanța dură, iar respirația i se înteți.

– Eşti bărbat, şopti. Doamne, eşti un adevărat bărbat!

Şi bărbatul preluă ofensiva. Carleton Armin cel demodat la pat, tradiționalist, agresiv. Îi mângâie sânii minunați, îi supse sfârcurile, se urcă pe ea, o sărută sălbatic şi se pregătea s-o posede – dar mâinile ei erau încleştate deasupra vaginului, o barieră la intrare.

Întrebă aspru:

– Ce s-a întâmplat?

– Nu, răspunse ea.

– De ce? Ce...

– Eu niciodată n-am făcut asta.

El se încruntă puternic.

– Nu te cred...

– Este adevărat.

– Încerci să-mi spui că eşti virgină?

Ochii migdalați, întunecați, pierduți.

– Din punct de vedere anatomic, da.

– Nu pot să cred. Dădu din cap. Are vreo legătură cu religia? Asta este?

– Nu.

– Atunci de ce?

– N-am fost niciodată îndrăgostită.

– Prima dată când m-ai văzut ai spus că mă iubeşti.

– Te iubesc. Dar nu sunt *îndrăgostită.* Nu încă.

Apoi zâmbi şi se întoarse cu spatele la el. Se aşeză cu faţa în jos. Îşi ghemui genunchii sub ea şi îşi arătă fundul strălucitor. Fiecare mână şi-o puse pe o coapsă şi le desfăcu până i se văzu anusul.

– Acolo, zise cu vocea înfundată de pernă. Fă-o acolo. Îmi place. Te rog frumos. Hai iubitule.

Când se trezi dimineaţa, ea încă mai dormea. O faţă în formă de inimă într-un nor de păr tiţian. Se îmbrăcă şi ieşi din dormitor. În micul salon scoase unul din cecuri din portofel şi îl puse pe masă lângă broşa de la Tiffany: era un cec de cinci mii de dolari. Apoi, încet, deschise uşa şi o trase după el cu un clinchet.

În taxi spre birou, zâmbi cu satisfacţie. Carleton Armin, protectorul. Zâmbind încă, îşi aprinse o ţigară. Cinci mii de dolari era o sumă mare pentru o singură întâlnire. Ar putea s-o şocheze: s-ar putea să i-l înapoieze. Era ciudată, frumoasă de-ţi tăia respiraţia, foarte expertă în materie de sex, dar de fapt virgină. Şi mama ei o sfătuise să nu se vândă. „Vom vedea, se gândi el. Dacă îi va înapoia cecul, va adopta altă tactică. Dar scopul erau banii. Avea experienţa jocului. Într-un fel sau altul, bani gheaţă. Banii fac totul".

Nu îi înapoie cecul. Când îl revăzu, cecul avea specificarea băncii – anulat. Şi aşa află că o putea avea. Nu îi aparţinea încă, pentru că mai trebuia să scape de Suzy. Timp: asta-i va lua timp. El era Carleton Armin: era mândru de simţul lui de compasiune. Suzy Buford însemnase mult pentru el. Merita respect şi atenţie.

Capitolul 9

Barney Wilson avea mult de lucru, chiar foarte mult, dar avea mult timp la dispoziție. Se pregătea. Trebuia s-o facă. Primele pregătiri erau cele mai importante. Această sarcină pe care o avea era foarte ingrată, mult mai ingrată decât şi-ar fi putut închipui colegii lui. Acolo sus ei reprezentau elita, erau răsfățați în stratosfera politică. Verificați. Nu răsfățați. Elita, da. În felul lor erau aspri şi duri, ei elita, dar habar n-aveau de sarcina de-a ucide pe care el o avea în față şi nici nu avea de gând să le spună. Era cea mai importantă sarcină a vieții lui. De succesul ei depindea alegerea viitorului preşedinte al Statelor Unite. Era capabil să moară în timpul acestei acțiuni, şi putea al dracului de bine să se întâmple, mai ştia că va trebui să ucidă, dar asta era. N-avea de ales. Toți avem un scop în viață. Şi scopul meu, prieteni, este de a vi-l oferi pe următorul vostru preşedinte.

Avea trei compensații în schimb: prima, era din nou în acțiune, o acțiune adevărată şi-i plăcea. Apoi fusese scutit de alcătuirea discursurilor politice. Şi ultima, dar nu cea mai din urmă, Kathy, cu consimțământul şi sfatul elitei, era cu totul la dispoziția lui pe toată durata acțiunii. Kathryn Braxton Kearney, ajutorul lui din umbră. *Îl va ajuta* al dracului de mult. Poate Josh Kearney nu ştia (sau ştia?), dar Barney Wilson ştia. Era puternică, foarte

inteligentă, ambițioasă şi la fel de implacabilă ca oricare dintre ei, inclusiv el. Dintre cei patru giganți – poate Josh şi-a dat seama sau Upton – frumoasa şi grațioasa Kathy era cea mai mare. Cea mai puternică, iubito.

Îşi închise casa din Georgetown. Baza lui de lucru, desigur, va fi la New York City. Şi aşa, spre sfârşitul lui iulie, îl vizită pe Dwight D. Hickey, preşedintele lui Kearney Computers.

– Trebuie să-mi faci nişte favoruri, spuse Barney.

– Îți stau la dispoziție în limita posibilităților.

– Sunt vicepreşedintele detaşat al acestei companii.

– Ştiu cine eşti, rosti Hickey.

– Uite ce este, îmi trebuie un birou în clădirea Armin. Sunt Bernard Brown.

– Nu se munceşte în Armin Building. Este încă aproape goală. Cine este Bernard Brown?

– Agent de turism. O agenție de turism mică, condusă de mine personal. Lucram aici, dar sarcina mea erau călătoriile. Îmi dau demisia, pentru a-mi vedea de propriile afaceri. Garantezi pentru mine. Şi Kearney Computers o face. Sunt un băiat valabil.

– Nici o problemă.

– Cât o să dureze?

– Câteva săptămâni. Altceva?

– De unde ştii că mai e ceva?

– Ai spus favoruri, la plural.

– Ah, da, zâmbi. Bernard Brown are nevoie de un apartament în East Sixty – seventh Street. Mult spre est. Pe la Four Hundred East. Este un complex de apartamente moderne. Ea acolo doreşte să locuiască.

– Ea?

– Eu. Acelaşi Bernard Brown. Apartamentul este pentru domnul şi doamna Bernard Brown. Mai continui?

– Nu.

Îi făcu cu ochiul.

– Sunt burlac. Ai fost şi tu o dată, sau nu-ți mai aminteşti?

– Cu mult timp în urmă.

– Am o iubită care vrea să locuiască acolo; ea a ales locul şi insistă să stea acolo. Sunt protectorul ei şi ea depinde de mine; eu depind de tine.

– Este o zonă foarte populată. *N-o să fie uşor.*

– Dwight, – dragul meu băiat anglo-saxon care-şi vopseşte părul – tu eşti Dwight David Hickey, preşedintele lui Kearney Computers. Ai soție şi patru copii şi mai mulți bani decât puteți cheltui toți şase. Te-ai plictisit stând în scaunul tău rotativ gândindu-te cum să-ți investeşti banii. Vrei să te ridici, vrei onoruri... aştepți să devii un membru al cabinetului viitoarei administrații. Aşa că arată-mi de ce eşti în stare. *Arată-mi!* Sau în caz contrar vei putrezi în scaunul ăla toată viața. Dovedeşte-mi că poți muta un munte mic. Arată-mi cât poți fi de inventiv. Dacă nu – dacă nu te descurci într-o afacere măruntă ca asta – renunță să devii ministru de stat.

– Ce dracu vrei să fac? Să evacuez pe cineva?

– Sigur că da, zise Barney, dacă e necesar. Tu reprezinți Kearney Computers. Ai toate atuurile.

– Cât timp am la dispoziție?

– Berechet. Trei luni. Vreau apartamentul acela – cel mai târziu – până la 1 noiembrie.

– Voi încerca.

– Nu-i destul.

– Voi face tot posibilul.

– Fă chiar mai mult decât atât.

– Asta-i un şantaj nenorocit.

– Aşa-i. J. F. Kearney este viitorul nostru preşedinte. Eşti trecut pe listă pentru un loc în cabinet, dar poți fi

şters. Asta este situaţia, prietene. Trebuie să muţi acel munte. Ştii unde mă găseşti: aştept veşti de la tine.

Îl vizită pe Lyle Carter de la Carter Agency din West 57th Street. Lyle fusese unul dintre vechii lui colegi la FBI. Retras din „companie" deţinea o agenţie discretă de detectivi din New York City. Un om mare cât un urs, acesta îl îmbrăţişă pe fostul şef cu bucurie, îl bătu pe umăr, insistă să ia dejunul împreună. La masă, Barney aranjă supravegherea lui simon Dwyer şi Carleton Armin zi şi noapte, pe o perioadă nedeterminată, începând cu opt noiembrie. Nu pomeni nimic de Kearney. Era afacerea lui personală.

– Vreau cei mai buni oameni ai tăi, zise el. Îţi dau suficient timp, nu-i aşa?

– Îi vei avea pe cei mai buni, în orice caz. Lyle îşi lua notiţe. Vrei să-ţi trimit rapoartele zilnic acasă?

– Nu. Ei îţi vor raporta ţie. Eu voi telefona zilnic şi tu îmi vei transmite totul.

– În regulă.

– Încă ceva.

– Desigur.

– Armin. La adresa de la Four Hundred. Este un duplex, dar nu ştiu numărul apartamentului. Află-l tu.

– O.K.

– De asemenea, numele câtorva persoane care locuiesc în clădirea aceea.

– Câte?

– Trei. De preferinţă femei. Nume şi numere de apartament.

– Când vrei aceste informaţii?

– În câteva zile.

– Le vei avea.

– Te sun eu.

Deschise un cont pe numele de Bernard Brown. Depuse treizeci de mii de dolari. Bernard Brown C/O Dwight D. Hickey, 14 Rosewood Drive, Scarsdale, New York. Îl sună pe Hickey, îi spuse că luase inițiativa în legătură cu el şi motivul pentru care o făcuse.

– Te gândeşti la toate, nu-i aşa, Barney?

– Dacă n-o fac eu, atunci cine?

– Ai, ai dreptate.

– Cum facem cu închirierea de la Armin Building?

– E în curs de desfăşurare.

– Cealaltă problemă?

– Lucrez la ea.

– Sunt la mâna ta, spuse Barney.

Ducând o geantă sport, trecu pe la Emanuel Berman de la firma de radio şi televizoare Manny din Fulton Street. Manny Berman vindea radiouri, televizoare, aparate stereo, casete şi benzi magnetice, iar angajații lui făceau reparații. Era o afacere foarte bună, dar sursa principală de câştig a lui Manny Berman era asigurată de Guvernul Statelor Unite, deoarece el era un geniu în electronică: era numărul unu la centrala de la Intelligence Service.

– Salut prietene, îi spuse lui Barney Wilson.

– Salut, îi răspunse el.

Era un omuleț crăcănat, chel şi cu ochelari cu lentile groase.

– Cu ce-ți pot fi de folos? zâmbi acesta, arătându-şi dinții falşi.

Manny intenționa să-l ajute foarte mult. Barney ştia ce dorea el – mai nou – şi ştia că l-ar putea costa o avere. Plăti şi plecă cu o geantă plină. Dar conținea ce era mai bun: nici stațiile interplanetare nu aveau ceva mai bun. Avea cele mai mici microfoane, şi cele mai bune. Pentru

telefoane avea discurile de la Compania de telefoane din New York, echipament original de la companie, dar în *acest* echipament, în interior erau implantate microfoane minuscule. Geanta mai conținea două microreceptoare deosebite, microfoane şi magnetofoane, pe unde înalte şi o frecvență superioară. Aveau distanța limitată nu mai mult de o milă – dar redau cu o claritate perfectă. Era conştient de obstacole şi era pregătit pentru acestea: un birou în Armin Building, un apartament aproape de duplexul lui Armin.

Barney Wilson veni cu prada sa la casa din Kips Bay şi la Kathy care-l aştepta. O casă în Kips Bay; un apartament de burlac. Trei camere frumos mobilate. 333 East 30th Street. Între First şi Second Avenue. Un garaj la parter. Apartamentul 11 F.

– Am adus marfa, zise fericit şi mândru.

– Sigur, spuse ea. Doar eşti Barney.

– Doamne. Marfă serioasă. Tipul ăla e un adevărat vrăjitor. Să-ți arăt.

Deschise geanta. Îi arătă. Îi explică.

– Nu înțeleg o iotă.

– Bine. Bizuieşte-te pe mine. Asta este marfa cea mai bună. Minunată.

– Tu eşti minunat.

– Ba tu eşti.

O sărută. Îl sărută şi ea.

– Ascultă, îi spuse ea.

– Ce este?

– Suntem în perioada interimară.

– Da, înțeleg.

– Aş vrea să mă duc să-mi vizitez rudele.

Rudele ei VIP. Mama, o matroană solidă; tatăl, într-un scaun cu rotile după un atac de inimă. Dar părinți pur americani. Locuiau într-un conac dărăpănat nu departe

de Yorktown, Virginia. Un conac impunător, rude impunătoare, săraci ca nişte şoareci de biserică. Dar VIP-uri. Din ambele familii strămoşii fuseseră aici de la început. Veniseră cu *Mayflower**. Se stabiliseră la Plymouth Rock. Josh Kearney nu era tâmpit. Soția lui era americancă pură. Unul dintre predecesorii săi fusese semnatar al Declarației de Independență.

– Cât o să lipseşti?

– Câteva săptămâni. E bine?

– Desigur. Transmite-le complimente din partea mea.

– Nu ştiu de tine.

– Tu să le transmiți oricum.

– Bine. O voi face. Complimente de la un străin.

– Sunt eu oare un străin?

– Întotdeauna eşti.

Îl sărută; şi el o sărută. O luă în brațe şi o duse în dormitor. O posedă, şi ea de asemenea. Dragoste de după-amiază, cu un străin. Dar care dintre ei era străinul?

Kathy plecă în Virginia şi Barney îl sună pe Lyle Carter.

– Cum stăm, prietene?

– Armin. Apartamentul este douăzeci şi trei C.

– Mulțumesc. Ai avut noroc la femei, acolo?

– Ai un creion?

– Un pix.

– Trei femei. Toate sunt singure.

– Eşti grozav, Lyle. Cel mai bun.

– Aşteaptă până-ți trimit nota de plată.

– Plătesc. M-am eschivat vreodată?

– *Tu* eşti cel mai bun.

– Amândoi suntem, e bine aşa?

* Mayflower – navă cu care în anul 1620 au venit englezii în America.

– E bine.

– Să ne ia naiba. Dacă ai numele lor, dă-mi-le.

– Bertha Stanton, doisprezece-A; Carla Booth, douăzeci şi şase-G, Beverly Cherner Janos, cincisprezece-L.

– Minunat. Mersi. Ai început să organizezi supravegherea?

– Omule, cu stimulentul pe care mi l-ai dat în avans, dacă n-aş face-o, aş fi un nătărău, ce zici? Ha, ha.

– Asta aşa e, ha. Ţinem legătura, spuse Barney şi închise.

Într-o marţi, nouăsprezece august, primi un telefon de la Dwight David Hickey.

– În Flynn, spuse Hickey. Un birou mic, frumos, sală de aşteptare şi biroul propriu-zis. Du-te mâine la biroul de închirieri şi semnează contractul. Pe un an.

– Unde este acest birou?

– Chiar în clădirea Armin. Vor afla cine eşti, Bernard Brown.

– Vreau să mi-l mobilezi tu. Cel mai important lucru, un birou masiv. Cu sertare cu încuietori.

– Se va face, domnule Brown. Este un birou drăguţ pe colţ. Etajul patruzeci şi patru.

– Cum stăm cu problema cealaltă?

– O nimica toată. Te anunţ eu.

– Anunţă-mă acum.

– Eşti un dur.

– Cel mai cumsecade. Care este problema?

– Este o subînchiriere la Three-eighty-five East Sixty-seventh. Două cămăruţe, living şi dormitor. Disponibi' pe 1 octombrie. Un cuplu tânăr. Soţul are o slujbă nouă în Seattle, Washington. Îl vor lăsa mobilat, dar vor şapte mii de dolari pentru mobilă.

– Bine. Nu *risipi* banii.

– Nu e vorba de *risipă*. Problema este că deja a fost subînchiriat unui cuplu tânăr care vine de la St. Paul, Minesota. Un agent de închirieri de aici din oraş se ocupă de asta. E nevoie de mită pentru a aranja totul.

– Bine, mituieşte-l.

– Încerc.

– Sună bine. Nu rata!

– O să te anunț eu.

– Da, aşa să faci, spuse Barney.

Miercuri se duse la biroul de închirieri din Armin Building. Vizită biroul lui de la etajul patruzeci şi patru şi semnă contractul, plătind anticipat chiria pe trei luni. În aceeaşi zi, Hickey îi trimise oameni să mocheteze podeaua. Joi sosi mobila, fu instalat telefonul şi se puse tăblița scrisă cu litere aurii pe uşă, pe dinafară: BERNARD BROWN. Sub nume, cu litere mai mici: AGENT DE TURISM. Şi tot joi, un lăcătuş montă o yală pe uşa de afară şi alta la uşa biroului. Vineri, Barney Wilson – Bernard Brown veni la noul şi superbul său cabinet, ducând cu el o valiză. Puse discuri şi microfoane în sertarul de sus al enormului său birou, iar înăuntru un portofel subțire, lung din piele de căprioară cu şperacluri. Încuie sertarul şi scoase receptorul UHF din valiză. Se uita la el cu drag şi îl sărută. Erau instrumente minunate procurate de Manny Berman. Activată prin voce, banda pornea când se auzeau sunete de la transmițători. Acum nu se auzea nici un sunet în microfoane şi aparatul nu funcționa. Banda putea înregistra douăzeci şi patru de ore de conversație. Împingi mânerul înainte ți poți auzi clar conversația înregistrată pe bandă; îl apeşi invers şi aparatul este tăcut în timpul înregistrării benzii. Puse receptorul într-un sertar mai jos al biroului şi îl încuie.

Îşi petrecu weekend-ul ca oaspete în reşedinţa de la Chevy Chase. Răspunse la întrebări şi le vorbi despre unele pregătiri preliminare făcute în oraş.

Întorcându-se la New York, luni, revenind de la dejun în Armin Building, Bernard Brown coborî din lift, din greşeală, la etajul patruzeci. Văzu cu satisfacţie că portalurile de la intrarea în Carleton Armin Ltd. erau două uşi grele din lemn de la podea până în tavan, acum larg deschise, prin care vedea o secretară blondă la un birou albastru, într-o anticameră vastă tapetată în albastru. Departe, în spatele secretarei, erau portalurile de la intrarea în birourile propriu-zise. Două uşi grele din lemn de sus până jos, închise.

Bernard Brown rămase până târziu în seara aceea, învîrtindu-se încoace şi-ncolo, observând obiceiurile femeilor de serviciu. Marţi, într-un sertar al biroului lui apăru o lanternă. În ziua aceea lucră din nou până tîrziu, observînd obiceiurile armatei de femei de serviciu. Miercuri, la fel, ştia deja ceea ce-l interesa. Pe la opt şi jumătate femeile erau la etajul patruzeci, iar pe la ora zece, la etajul patruzeci şi patru, cerându-şi scuze că-l deranjau.

Joi, Bernard Brown lucră din nou până târziu, foarte târziu, uitându-se mereu la ceas. La ora unsprezece, cu buzunarele pline de microfoane, discuri, lanternă, şperacluri, coborî scările până la etajul patruzeci. Deschise uşile masive exterioare şi le închise în urma lui. Lumina lanternei îl conducea prin anticamera mochetată, de culoare albastru-oţel, spre celelalte uşi masive. Deschise, închise, aprinse lanterna. Cine putea vedea prin două rânduri de uşi din lemn? Mai mult, cine se uita? Cu lumina aprinsă, se îndreptă spre biroul patronului. Hei, iată ceva interesant! Mare. Un seif înalt de culoarea oţelului. O singură

uşă în fund. Intră pe ea şi râse. Un aparat mic şi intim. Acest Carleton Armin ştia să trăiască.

Repede, Barney se apucă de lucru. Atât în apartament cât şi în birou. Desface receptorul telefoanelor, scoate discurile, le înlocuieşte. Pune microfoane unde n-ar putea fi niciodată descoperite. Ştie cum. Barney Wilson, cel experimentat. Lucrează în această ramură de douăzeci şi unu de ani.

A terminat. Iese, stinge luminile. Încuie uşa interioară şi pe cea exterioară. Urcă pe scări până la etajul patruzeci şi patru. Încuie discurile nefolosite, microfoanele, lanterna, şperaclurile. Închide biroul şi coboară.

– Sunteți cu maşina în seara asta? îl întrebă paznicul de noapte pe noul chiriaş.

– Da.

– Nu e nevoie, vreau să spun că atunci când lucrați până târziu, pot să vă chem un taxi. Ar putea veni în cinci minute, spuse paznicul.

– Eşti foarte amabil.

– Vreau să vă fiu de folos.

„Cred şi eu", gândeşte noul chiriaş. Paznicii de noapte sunt oameni deosebiți care au de-a face cu oameni deosebiți. Ei vor să se facă utili. Există un Crăciun şi nu mai sunt decât patru luni până atunci. Paznicul este un tip înalt, zdravăn. Îl cheamă Max. Preferă să i se spună Mac. Noul chiriaş este foarte perspicace la nuanțe. Paznicul, cu cheia lui cea mare, descuie uşa.

– Noapte bună, domnule Brown.

– Noapte bună, Mac. Îți mulțumesc că te-ai oferit să-mi chemi un taxi.

– Oricând la dispoziția dumneavoastră.

Bernard Brown conduce spre casă.

Sfârşitul operațiunii Wall Street este în desfăşurare.

Rutină ucigătoare. În esență neimportantă, pentru că nu se poate întâmpla nimic până pe opt noiembrie. Dar în aceste zile de început ale operațiuniii din Wall Street stă la birou de la nouă dimineața până la şase seara. Ştie mai multe despre Armin Carleton decât oricine altcineva din lumea întreagă şi este plictisit la culme de manevrele făcute pentru obținerea de câştiguri. Dar sunt bani curați, pentru că patronul Carleton Armin este un om de afaceri curat. În politică nu e la fel de cinstit, dar în comparație cu politicienii din Washington este fără pată. Pe de altă parte, Arthur Upton, îl verificase până în măduva oaselor. Tipul dorea puterea, avea o înclinație pentru asta – o *sete* de putere evidentă, adâncă, incipientă. Dacă vreodată ar puné mâna pe acea bandă a lui Earl Kearney, ar fi „La revedere Josh" şi „Bună Carleton". Dar Armin n-o va avea niciodată. Atâta timp cât Barney Wilson va fi în viață.

Existau şi compensații: mici bârfe care-l amuzau şi-i alungau plictiseala. Suntem oameni, doar, nu-i aşa? Cu o căsătorie reuşită, tipul îşi înşela soția, cu una Suzy Buford, pe care o înşela, la rândul ei, cu una nouă, pe care n-o întreținea încă, una Dolores Warren. Le manevra ca un magician. O vedea pe Dolores când Suzy era plecată, o ținea la distanță pe Dolores când Suzy era în oraş. Suzy era stewardesă. Mai complicat era când i se întorcea soția. Ea îşi petrecea vara la ferma din Adirondacks. Venea acasă a doua zi după Ziua Muncii.

Plictiseală în oraş. Se abătea de la rutina necesară. Stătea şi asculta. Pleca, se întorcea şi asculta banda. La ora şase o ştergea şi o pregătea pentru ziua următoare. În oraş, afaceri cu bani şi alte prostii. Dar la periferie avea încă probleme. Îl suna pe Hickey de mai multe ori şi primea acelaşi răspuns:

– Lucrez încă, cred că o să reuşesc, te voi anunța.

Pe cincisprezece septembrie, într-o luni, primi un telefon. Primul telefon. Prima convorbire telefonică interceptată de Bernard Brown. Era Hickey. Cine altcineva?

– L-ai obținut, amice. Eşti următorul chiriaş acolo.

– Tu eşti viitorul ministru al comerțului. Cum e?

– Ai o întâlnire, poimâine. La amiază: ora douăsprezece. Agenția Bolan. East Eighty – six. Întreabă de G.B. Bolan. O să te ducă să vezi apartamentul. Dacă-ți place, vei semna contractul de subînchiriere pe loc.

– O să-mi placă. Îmi place deja. Mi-ai făcut o mare plăcere.

– Adu un cec de şapte mii de dolari pe numele Agenției Bolan, pentru mobilă. Mai adu cincisprezece mii de dolari bani gheață. Pentru G.B. personal. Iei apartamentul în primire pe 1 octombrie.

– Minunat, domnule ministru.

– Eşti Bernard Brown, agent de turism, Wall Street. Locuieşti cu mine în Scarsdale.

– Până la întâi octombrie. Apoi voi locui la Three – eighty – five East sixty-seven.

– Aşa este.

– Doamne ajută, spuse Barney.

Miercuri şaptesprezece septembrie la prânz, Bernard Brown se duse personal la Agenția Bolan. G.B. Bolan era deşirat, palid, chel, cavernos. Costum negru, cămaşă albă, cravată neagră. Arăta ca un director de la pompe funebre şi vorbea chiar ca unul de acolo: o voce cavernoasă, pioasă, sonoră, răguşită.

– Vă conduc chiar acum, domnule Brown. Chiriaşii actuali, domnul şi doamna Purnell, lucrează amândoi. Aşa că apartamentul poate fi vizitat. Toate actele sunt gata, lipseşte doar semnătura dumneavoastră. Pe aici, vă rog.

Îşi luă geanta diplomat. Se duseră la maşină. Conduse încet, cu grijă, iar la 385 East 67th Street parcă la o gură de incendiu lângă intrarea în clădire.

– Fii cu ochii pe maşină, îi zise portarului. Nu stau mult.

– Da, domnule Bolan, spuse portarul respectuos.

Urcară până la etajul zece. Apartamentul era zece-C şi era mobilat mai bine decât se aşteptase Barney. Se aşteptase la ceva mult mai prost; şapte mii de dolari pentru nişte lemne stricate, un preţ exorbitant pentru o subînchiriere. Mobila era destul de frumoasă, solidă; avea chiar şi un bar, camere bine izolate, cu tavanul jos: cameră de zi, dormitor şi o bucătărie micuţă. Patul din dormitor era excelent, mare şi rezistent. Barney zâmbi. Hickey spusese că sunt un cuplu tânăr; şi în această situaţie obiectul cel mai important este patul.

– Vă rămân toate lucrurile, domnule Brown. Prosoape, lenjerie, vase – tot. Un tânăr director în ascensiune, domnul Purnell. Se transferă la Seattle. Firma le pune la dispoziţie, lui şi soţiei sale un apartament mobilat şi grădină. Bolan chicoti. Este mai ieftin decât să mute totul acolo.

– Da, aşa-i, spuse Barney.

Bolan deschise geanta diplomat şi îi înmână o hârtie bătută la maşină.

– Inventarul, spuse el.

– Da. Barney se prefăcu că se uită pe el.

– Foarte bine.

Domnul Bolan scoase nişte hârtii din geantă.

– Actele de subînchiriere se întocmesc în triplu exemplar, domnule Brown. Semnăturile lor le am deja. Cu martori.

Barney scoase un cec din portofel şi îl puse pe masa din living. Bolan îl privi şi dădu din cap aprobator.

– Mulțumesc, spuse politicos şi îl puse în geanta diplomat.

Din jachetă, Barney scoase un plic alb, lung.

– Onorariul dumneavoastră.

– Mulțumesc, zise Bolan. Politicos, dar nu într-atât încât să nu-i numere. Număratul fu o treabă uşoară. Cincisprezece hârtii de o sută de dolari. Îi puse la loc în plic şi plicul în geantă. Scoase un stilou dintr-un buzunar şi îi scoase capacul.

– Veți semna fiecare exemplar din triplicat.

Bernard Brown semnă şi G.B. Bolan semnă şi el ca martor. Barney reținu o copie; celelalte două fură puse înapoi în geantă.

– Ah, cheile, spuse Bolan. Acestea sunt duplicatele. Voi lăsa originalele portarului pe 1 octombrie.

– Nu este neapărat necesar. Probabil că voi schimba încuietorile.

– Cum doriți. Închise geanta diplomat. Am aranjat să fie transferat telefonul pe numele dumneavoastră începând cu 1 octombrie.

– Sunteți foarte amabil.

– Familia Purnell va pleca pe 30. Puteți veni pe 1 octombrie. Veți trimite chiria la Agenția Bolan, adresa este în contract.

– Îşi strânseră mâinile.

– Noroc, domnule Brown. Dacă aveți vreo problemă, nu ezitați să mă contactați.

– Sunteți deosebit de amabil.

Pe întâi octombrie, într-o dimineață cu vânt, Barney Wilson şi neprețuita sa valiză apărură în noul apartament al lui Bernard Brown. Aduse al doilea receptor al lui Manny Berman în dormitor şi îl puse pe noptieră, o comodă grațioasă cu uşi batante canelate. Receptorul se

potrivi de minune. Barney bătu cu mâna în noptieră, închise valiza şi se plimbă prin apartament, examinându-l. Totul era în ordine. Prosoape, lenjerie, o bucată de săpun nouă în baie. Totul curat, strălucitor. Doamna Purnell avusese multă treabă. În sertarele din bucătărie, tacâmurile curate sclipeau. În cămară, sus, erau farfuriile, pe alt raft se găseau conserve. Mai jos, cratiţe şi oale, iar pe aragaz un filtru de cafea, curat. Deschise frigiderul. Pâine Tip Top în celofan, o cutie întreagă cu lapte cu data de treizeci septembrie pe el, un pachet nedesfăcut de şuncă. Drăguţi oameni, aceşti Purnell.

În camera de zi, se uită în cartea de telefon, după un lăcătuş din apropiere, îl sună şi îi spuse ce doreşte.

– Vin într-o jumătate de oră, zise omul.

– Mulţumesc.

Deschise barul şi începu să râdă. Rafturile de pe uşa din interior aveau multe pahare, înalte, joase, toate sclipind de curăţenie, dar barul avea o singură sticlă, una într-adevăr veche – Canadian Club – o sticlă veche de whisky, nedesfăcută. Erau oameni buni, drăguţi, aceşti Purnell, dar nu erau băutori.

Lăcătuşul sosi, instală două yale, glumi cu Barney, încercă cheile, îşi luă banii şi plecă. În acea zi de octombrie cu vânt, Barney Wilson ieşi să caute un magazin cu băuturi în apropiere şi se întoarse acasă cu un pachet greu; trei sticle de whisky, trei de scotch, una de votcă, alta de gin, una de coniac, una de vermut dulce şi alta de vermut sec. Aruncă ambalajele în crematoriu şi puse toate sticlele în bar cu excepţia uneia: cea de whisky. Îşi turnă într-un pahar şi bău. Turnă din nou şi ridicând paharul toastă cu el însuşi. Prima fază a operaţiei de la periferie era în desfăşurare.

Capitolul 10

Şase octombrie, luni, la Washington. Capitoliul. Este ora două şi un sfert şi galeriile sunt pline. Tinerii sunt acolo, luptându-se pentru cei bătrâni, iar cei bătrâni luptându-se pentru drepturile lor. Ei sunt înaintaşii, aceşti tineri şi aceşti bătrâni, ei sunt avangarda, dar, după cum Arthur Upton ştie, avangarda trebuie să piardă. Ei sunt acolo şi au fost întotdeauna, minunaţii învinşi ai avangardei. Avangarda. Definiţia termenului. Cei din avangardă sunt progresişti şi cei progresişti sunt învinşi. Uneori, când le vine rândul, cei pe care lumea şi-i aminteşte devin martiri. Sau sfinţi. Sau sunt disprețuiți ca oratori în pustiu. Ce este un martir? Ce este un sfânt? Ce este omul – un muritor – în cartea cărţilor? Odată în cartea cărţilor a fost un Iuda, un muritor. Iuda prezis de Iisus: util fiului lui Dumnezeu. Fără Iuda – păcătosul, muritorul, cei treizeci de bani de argint şi sărutul morţii – n-ar fi fost trădare, arest, proces, coroană de spini, crucificare, înviere, ispăşire, n-ar fi fost creştinătate ca cea descrisă în cartea cărţilor. Iuda, slab, păcătos muritor – prezis de Iisus ca trădător.

Ştia Iisus? Iisus care cunoştea umanitatea oamenilor. Ştia Iisus că trădătorul lui cel necesar – ineficace ca toţi muritorii – va fi disprețuit pentru totdeauna ? Sărutul lui Iuda, nici o umbră de înțelegere pentru imperfecțiunea

umană, nici un fel de compasiune pentru Iuda Iscariotul. Ştia Domnul că acest muritor, slab, în cartea cărţilor, va trăi veşnic în gura lui Satan? Ştia el?

Arthur Upton la galerie în mijlocul avangardei. Arthur Upton făcând consideraţii teologice, în timp ce acolo, jos, OMUL îşi ţinea discursul. Arthur Upton în mijlocul avangardei şi al presei. Oamenii lui Upton îi alertaseră şi ei erau acolo. Oamenii presei. Nu din avangardă. Luptându-se doar pentru profesiunea lor, pentru titlurile de pe prima pagină. Sunt aici la galerie şi acolo jos tânărul senator de New York vorbeşte în folosul decretului pe care îl propune. Acolo pe podium frumosul senator vorbeşte înduioşător.

– ...îi neglijăm pe cetăţenii în vârstă. Serviciul nostru de asigurări sociale este cel mai ingrat din lume. Nu este nici social şi nici de asigurare. Aceste persoane au plătit – şi angajaţii lor au plătit – o viaţă întreagă de muncă. Este de presupus că este o formă de asigurare, dar de fapt ea nu există. Legea actuală impune un amendament. Pentru ca persoanele în vârstă să-şi obţină beneficiile cuvenite, ei nu trebuie să fie angajaţi: trebuie să fie de fapt pensionari. Nu este în regulă. De ce trebuie asigurarea – plătită – să impună amendamente? Trebuie să-i scoatem la pensie pe cei mai în vârstă – mulţi dintre ei fiind încă în putere – numai pentru a-şi primi beneficiile legale cuvenite? Nu. Susţin cu tărie că nu. Şi-au plătit asigurarea toată viaţa. Beneficiile ei trebuie să apară la timpul potrivit – ca la orice poliţă de asigurare; n-are importanţă dacă beneficiarul câştigă la momentul respectiv astfel de beneficii legal mărite. Dar decretul meu merge mai departe. El reduce vârsta la care astfel de beneficii *suplimentare* vor spori la cetăţenii în vârstă ai Statelor Unite. Şaizeci de ani – pentru bărbaţi sau femei. La şaizeci de ani, Asigurările Sociale le vor plăti sumele asigurării lor, la ale căror beneficii ei sunt legal îndreptăţiţi fie că lucrează sau nu.

Urale de la galerie. Aplauze. Ovații în picioare. Şi Arthur Upton, în picioare, aplaudând, ştie că nimic nu se va schimba. Acest decret va muri în cadrul comitetului. Dar nu ne interesează acest decret senatorial. Pe noi ne interesează *Imaginea.* Ne preocupă realizarea unui preşedinte. Ziarele vor publica discursul, esența lui. În unele ziare va apare pe prima pagină; editorialele vor face comentarii. Imaginea. Om de stat, conducător, dinamicul şi tânărul senator luptă pentru drepturile oamenilor.

Nouă octombrie. New York ora trei după-amiază. Un telefon pentru Carleton Armin.

– Cine este? o întreabă pe telefonistă.

– Domnişoara Warren.

– Fă-mi legătura.

– Carleton?

– Bună.

– Ascultă. Tocmai am primit un telefon de la Abner Moffit. În legătură cu problema aceea de pe şaptesprezece. Ar dori să mă ia cu el. I-am spus că o să-l sun.

Armin zâmbeşte. Isteață vrăjitoarea. El încearcă întotdeauna să fie atent cu telefonul de la birou.

– Pe şaptesprezece? Se încruntă uşor. Ce e atunci?

– Te duci. Tu cu soția ta. Doar *tu* mi-ai spus.

– Oh, da. La ora cinci, cocteil, bufet rece şi conversație la Jerry Darcy în casa lui de la țară. Apoi cu autobuzul – la operă. O gală trei sute de dolari biletul. În beneficiul paraliziei cerebrale, care este numărul unu pentru Marion. Lùna viitoare, în acelaşi scop se duce în Elveția, toată luna. O întâlnire internațională, de personalități.

– Ascultă, nu-mi mai pasă de Elveția. Te întreb despre data de şaptesprezece. Vreau să spun că nu e nici o problemă dacă...

– Sigur că nu-i nici o problemă? Doamne, de ce să fie?

– Bine, eu...
– Vrei să te duci, presupun.
– Mi-ar face plăcere.
– Atunci sună-l pe Moffit şi spune-i că mergi cu el. Altceva?
– Mulțumesc.
– Pentru ce? Râde. Vorbim mai târziu.

Şaptesprezece octombrie. New York ora trei după-amiază. Un telefon de la Marion pentru Carleton Armin.
– Grăbeşte-te, dragul meu soț.
– Da, doamnă. Tocmai îmi strângeam lucrările.
– Nu vreau nici o întârziere.
– Nu va fi nici una, draga mea. Voi pleca în zece minute. Ajung acasă înainte de ora patru.
– Va trebui să te îmbraci, ştii. Dacă sunt ca o scorpie, iartă-mă. Numai că i-am promis lui Jerry că vom ajunge la timp. La naiba, dacă *noi* întârziem...
– Vom ajunge la timp, draga mea. La ora cinci vom fi la uşă, îți promit.

Şaptesprezece octombrie. New York ora şase p.m. Apartamentul lui Barnabas F.X. Wilson de pe 333 East 30th. Emoție puternică, dar la voltaj redus. Kathy îl priveşte pe Barney care pune discuri şi microfoane într-o geantă mică de medic. Apoi, el se uită la ceas şi arată spre telefon.
– Este rândul tău, doamnă.
– Da, comandante.
Formează numărul de la reşedința Armin. Telefonul sună lung, apoi răspunde centrala. Kathy se preface că nu-şi dă seama cu cine vorbeşte.
– Pot să vorbesc cu Marion, vă rog?

– Domnii nu sunt acasă. Cine întreabă?

– Oh. Când se întorc?

– Nu ştiu. Aici centrala. Puteți să-mi spuneți numele? Aveți vreun mesaj?

– Nu-i nimic. Mulțumesc. Voi reveni mâine.

Se întrerupe brusc, înainte să închidă Kathy.

– Nu este nimeni acasă, zise Kathy.

– Ca să vezi, spuse Barney.

– Un cocteil la Jerry Darcy.

Auzise banda; el i-o pusese în biroul lui din Wall Street.

– Şi apoi la operă.

– O.K. Eşti gata pentru petrecerile *noastre?*

– La dispoziția ta, comandante.

Barney îşi puse un pardesiu închis la culoare, o pălărie elegantă şi sobră – şi ea râse când văzu pălăria. El nu poartă niciodată pălării. Îşi ia mica geantă medicală.

– Cum arăt?

– Ca un doctor. Un doctor care a fost chemat acasă pentru o vizită. Râsul ei este sexi.

– Dacă un doctor ca tine ar face vizite la domiciliu, cu siguranță că ar avea o mulțime de femei paciente.

– Să mergem.

Îi arătă haina de nurcă, de pe canapea. Îi ceruse în mod special să poarte o haină de nurcă.

La colțul străzii el opreşte un taxi. Se urcă şi dă adresa. Ea îşi aprinde o țigară, iar el trece în revistă planul, modalitatea de intrare: necesitate extremă.

Doctorul şi doamna cu haină de nurcă sunt în drum spre domnişoara Caria Booth, 400 East 67th apartamentul douăzeci şi şase-G, care a înghițit un număr mare de pastile de Nembital, apoi şi-a sunat desigur, prietena. Prietena este această doamnă în haină de nurcă.

Prietena a chemat doctorul şi iată-i. Aceasta va fi povestea pentru portar. Doctorul şi doamna vor merge sus şi când vor coborî, doamna îi va lăsa portarului cincizeci de dolari (pe care îi are în geantă). Totul este în regulă cu domnişoara Booth: mita dată portarului este pentru prevenirea bârfei. Nu spune nimănui nimic, te rog – ceea ce nu constituie o noutate pentru portarii din cartierul modern East Side. În enormele clădiri care adăpostesc mii de chiriaşi, intriga şi plata tăcerii sunt normale.

– Asta este măsura noastră de prevedere, spuse Barney. Nu cred să ajungem la asta – de aceea mergem la etajul şase, acolo este vânzoleală mare. Blana ta va servi drept paşaport. Nu cred că vom fi opriți pentru întrebări.

Erau *doi* portari, dar Barney se descurcă cu amândoi. Primul cel de afară, se repezi să deschidă uşa taxiului, iar cel dinăuntru nu avu nici măcar ocazia să deschidă uşa dinăuntru. Un cuplu ieşea şi domnul ținea uşa deschisă cu grație, iar portarul din interior zâmbea cu simpatie privind haina lui Kathy. Portarii sunt la fel de experți ca şi cumpărătorii de blănuri de la Bergdorf, iar haina lui Kathy era de-a dreptul ireproşabilă.

În lift, Barney, apăsă pe butonul douăzeci şi trei şi zâmbi în felul lui special, cu un rânjet.

– Am economisit banii, nu-i aşa?

– Doamne, nu eşti nervos?

– N-am nici un motiv. Dacă aş fi avut vreunul nu te-aş fi adus şi pe tine.

– Mor de frică.

– Vorbe. Întotdeauna când se încurcă lucrurile, pariez pe tine.

– Pe mine? O femeie slabă?

– Dacă tu eşti slabă, eu sunt eunuc.

– Frate, nu eşti eunuc. O *ştiu.*

– Soro, nu eşti slabă. Şi *eu* o ştiu.

Ieşiră din lift pe coridoarele largi, lungi, mochetate gros. Găsiră apartamentul 23-C şi Barney sună.

– Să presupunem că răspunde cineva.

– Simplu, zise Barney. Am greşit uşa. Sunt doctor şi o caut pe Carla Booth.

Nu răspunse nimeni. Şperaclul lui Barney deschise uşa şi intrară.

– Doamne, exclamă ea. Minunat. Marion asta are gust.

– Îmi pare bine că-ți place. Pe mine nu mă interesează. Ia loc. Fă-te comodă. Bei ceva?

– Ai îndrăzni?

– Nu e vorba de îndrăzneală. Dacă vrei, te servesc. Apoi ascundem sticla şi paharul. Oamenii noştri nu se întorc decât după unsprezece.

– Dar servitorii? N-au nici unul?

– Doar o femeie. Vine dimineața la ora zece şi pleacă la ora cinci p.m.

Kathy şedea într-un fotoliu cu ciucuri. Îşi strânse haina pe lângă ea.

– Vrei să spui – chicoti – că într-adevăr ai servi băuturi?

– Iubito, asta-i o nimica toată. Singura problemă posibilă, neplăcută, pot fi portarii. Din această cauză te-am adus pe tine şi haina ta de nurcă – prietena sinucigaşei Booth. Am trecut de portari. Acum suntem oaspeții familiei Armin. *Vrei* să bei ceva?

– Nu, categoric nu.

El îşi scoase pardesiul şi pălăria. Dispăru sus pe o scară circulară. Reveni zâmbind în stilul lui caracteristic.

– Ai dreptate. Este un apartament superb. Sus, sunt dormitoare separate.

– Încă o întrebare.

– Care? întrebă el iritat.

– Capă şi spadă şi toate celelalte. N-ar trebui să purtăm mănuşi?

El izbucni în râs. Nu mai era iritat.

– Mănuşile sunt pentru a nu lăsa amprente. Cui îi pasă aici de amprente? Ce va fi deranjat? Eşti sigură că nu vrei să bei ceva, un gest de curtoazie al familiei Armin?

– Nu vreau să beau ceva. *Vreau,* să beau. Dar după ce plecăm de aici.

El deschise mica geantă medicală. Se duse la etaj, apoi coborî. Montă noile discuri la telefoane, apoi microfoanele – în hol, în salon, în dormitoare, în camera de zi, bibliotecă şi birou.

– Gata.

Închise geanta. Îşi puse pardesiul şi pălăria. Încuie şi coborâră cu liftul. Portarul din interior deschise uşa, iar cel de afară fluieră după un taxi.

În apartament puse bine geanta şi şperaclul, şi îşi azvârli cât colo pălăria.

– O.K. Unde mâncăm?

– Tu eşti comandantul.

– Sărbătorim. Ce zici de Camera persană?

– Nu putem intra. Fără rezervare. Ştii cine cântă acolo, nu?

– Cine?

– Tipa aia zvăpăiată – Divina.

– Oh, bine. Grozav. Haide, mai repede.

– Fără rezervare? O să ne uităm pe geam de afară.

– E Barney Wilson cu tine. Îl cunosc pe director. Îi dau lui cei cincizeci de dolari economisiţi de la portari. Şi aşa nu pierdem nimic. Chiar câştigăm.

– Barney, omul de afaceri.

– Ăsta-s eu.

– Crezi c-o să meargă?

– Iubito, când îl cunoşti pe director şi când ai cincizeci de dolari de cheltuit, sigur merge. Şi dacă nu merge cu cincizeci, mai punem cincizeci şi pentru o sută directorul nu numai că va fi de acord, dar ne va conduce la masă cu surle şi cu trâmbițe.

Mâncară, băură, o aplaudară pe Divina. Dar la ora zece şi jumătate Barney zise:

– Este timpul să ne întoarcem la lucru. Trebuie să testăm echipamentul.

Astfel în noaptea de octombrie, se duseră cu taxiul la apartamentul 10-C, al lui Bernard Brown şi, înăuntru, Kathy făcu remarca:

– Este chiar drăguț. Şi intim.

El puse în cuier haina ei şi pe-a lui şi o conduse în dormitor. Aprinse lumina brusc.

– Oh, ce pat mare ai!

– Ei, zic să...

O cuprinse şi o sărută. Apoi ea se îndepărtă de el.

– La ce oră crezi că o să înceapă să vorbească domnul Cutărescu?

– Cred că nu prea târziu. Aminteşte-ți că au început petrecerea la cinci. Aş spune... înainte de miezul nopții. Nu trebuie să ascultăm prea mult. De îndată ce verific că recepționăm, ne punem pe treabă. Nu cred că avem ceva interesant de auzit înainte de opt noiembrie. Nu ne interesează pe noi viața particulară a familiei Armin, nu-i aşa?

Ochii albaştri se îngustară.

– Pe mine mă interesează o viață de familie cu tine, într-o căsuță.

Ochii negri zâmbiră.

– Această casă este la fel de bună ca oricare, zise el, căscând.

– Mi se pare mie sau nu prea eşti entuziasmat, zâmbi ea.

– Vezi că sunt obosit. Mă scol prea devreme. Orele petrecute în Wall Street nu prea îmi priesc.

– Cât o să fii acolo, în Wall Street?

– Până dau de un fir. Am pus o mulțime de microfoane în apartamentul ăla, dar sunt doar doi oameni, nu va fi o aglomerație prea mare. Obiectivul meu este Carleton Armin. Pentru că Dwyer *trebuie* să se ducă la el. De îndată ce aflu ce pun la cale, lichidez totul în Wall Street şi aici.

– Şi după aceea?

– Nu pot să prevăd. Dar voi lua banda aceea pentru domnul OM, sau voi pieri încercând.

– Nu vorbi aşa.

– Cum?

– Nu spune că vei pieri.

– O.K. Nu spun.

Deschise uşile noptierei, scoase receptorul şi îl puse deasupra. Împinse maneta astfel ca aparatul să poată fi ascultat în timpul înregistrării. Aprinse lumina veiozei şi o stinse pe cea de sus. Îşi scoase jacheta şi o puse pe spătarul unui scaun. Îşi desfăcu cravata şi cămaşa. Îşi aruncă pantofii din picioare.

– Ai vrea să bei ceva? întrebă el.

– Nu, mulțumesc.

– Te superi dacă eu beau?

– Tu te superi dacă fac un duş?

– Eşti invitata mea.

Se duse în living, îşi turnă un whisky, bău. Aprinse televizorul, se uită câteva minute; era sfârşitul unui film

polițist, apoi îl stinse. Se întoarse în dormitor şi o găsi acolo, în pat, acoperită până la gât.

– Eşti atât de frumoasă!

– Mulțumesc domnule, sunteți amabil.

Îşi scoase pantalonii, şosetele, maieul şi chiloții. Luă un trabuc din jachetă şi îl aprinse. Stătea acolo, gol, fumându-şi trabucul subțire.

– Doamne, eşti un bărbat zdravăn.

– Fundaş, spuse şi râse. La Notre Dame, odată, demult. Căscă. Doamne, ce somn mi-e!

– Vino imediat în pat şi culcă-te. Când o să se audă ceva, te trezesc eu.

Căută o scrumieră: nu era nici una, în dormitor. Se duse în living şi aduse una; îşi puse trabucul în ea; trabucul se stinse acolo.

– Mă duc să fac un duş. Dacă începe, să mă chemi.

– Da, comandante, am înțeles.

Făcu duş, se şterse, se spălă pe dinți. Se urcă în pat. Erau goi amândoi. Ea îi puse mâna pe şold. Penisul începea să palpite.

– N-a vorbit, spuse Kathy.

– Iisuse, sper să meargă. E doar un aparat. Cât este ora?

– Unsprezece şi douăzeci.

– Unde dracu or fi?

O sărută. Se îmbrățişară.

– Te iubesc, şopti el. Doar tu vei fi pentru mine, pentru totdeauna.

– Şi eu te iubesc, şopti ea la rândul ei. Doar tu pentru totdeauna. Îmi pare atât de rău.

– Îți pare rău? Cum adică? De ce?

– Pentru anii pe care nu i-am petrecut împreună. De ce nu te-am întâlnit pe tine înaintea lui?

– Problema prezintă două aspecte.

Îl auzi chicotind cinic.

– Ce aspecte?

– Înainte de a-l cunoaşte pe el, noi doi nu eram nimic. Eu lucram într-o slujbă guvernamentală, iar tu nicăieri. Kathryn Braxton, absolventă la Radcllife, de familie bună, din bătrâna Virginie, plină de stil şi frumoasă, dar săracă lipită. Dar l-ai întâlnit pe el, te-ai măritat şi ai devenit milionară. Ai avut tot ce ți-ai putut dori. Şi pasul următor este ultima treaptă – prima doamnă a țării. Să presupunem că ne-am putea întoarce în timp, *m-ai fi dorit* mai mult decât ce ai dobândit? Spune-mi adevărul.

– Nu... ştiu. Ştiu că te doresc. Ştiu că sunt fericită – Doamne! – că te am.

– Joshua Fitts Kearney, OMUL, viitorul preşedinte. Politician, dar un om cinstit cu mine. Nu s-a purtat niciodată urât cu mine, nu mi-a făcut nici un rău. Sunt bătrânul Barney Wilson de la Notre Dame, tipic american, convențional şi conservator, respect legile. Sunt cinstit. OMUL nu m-a mințit niciodată, n-a umblat cu matrapazlâcuri în politică. Cred că el are încredere în mine şi eu am în el. Mai cred că n-o să mă înşele niciodată şi nici eu n-o voi face vreodată. E un nebun în felul lui, dar cine-i zdravăn? Mă are pe mine, sunt omul lui, cred în el, îl divinizez, fir-ar el să fie. Barney Wilson cel dintr-o bucată. Când mi se spune adevărul – cel adevărat – spun şi eu adevărul. Sunt omul OMULUI şi aş muri pentru el.

– Dar te culci cu nevasta lui.

– Dar nu-l trădez pe el. Este secretul nostru, dar el îl ştie. Deci, culcându-mă cu soția lui – pe care o iubesc – nu-l trădez.

– Ce ştii despre secretele *lui?* Este un om cu secrete.

– Nu față de mine, niciodată; mă cunoaşte. Poate are secrete față de Upton sau de tine, dar nu față de mine.

Este deştept, mă cunoaşte. Suntem loiali unul celuilalt, nu trişăm niciodată. Dacă n-aş fi ştiut asta, aşa cum o ştiu, nu te-aş fi lăsat să rămâi cu el. Ar putea fi problema banilor... milioane. Într-un fel aş face rost de ele, tu ai divorța de el şi te-ai căsători cu mine.

– Eşti minunat.

Kathy se întoarse spre el şi el spre ea, se atingeau, se îmbrățişau şi penisul lui alunecă în vaginul ei primitor. Stăteau aşa îmbrățişați, sărutându-se – şi receptorul vorbi – iar el se desprinse de ea şi se întinse pe spate.

Se vorbea. Clar. Perfect. Vocile răsunau parcă în camera lor.

Familia Armin era acasă. Vorbeau de Jerry Darcy, de cocteil, autobuze, operă, iar ea spuse:

– Mi-a plăcut foarte mult tânăra care era cu Abner. Ai observat-o?

– Nu.

– Rafinată, de-a dreptul fermecătoare. Încerc să-mi reamintesc numele ei. Oh, da, Dolores Warren. Tu îți aminteşti?

– Nu, probabil că în hărmălaia aia nu am fost prezentați unul altuia.

În pat Barney Wilson râdea.

În receptor, Marion Armin zise:

– Brunetă, subțire, foarte frumoasă. Carleton, ție nu-ți scapă din vedere nici o tânără frumoasă

– Erau acolo o mulțime de tinere frumoase, draga mea.

În pat, Barney se amuză.

Kathy întrebă:

– Ce găseşti de râs?

Pe noptieră, receptorul vorbea.

În pat Barney spuse:

– E cineva Carleton Armin ăsta.

– Ce-i cu el?

– Fin. Joacă la fel ca la pocher. Cea pe care neagă-că a observat-o este noua lui iubită. Şi cu ea nu-şi înşală numai nevasta, ci şi vechea amantă. Face joc dublu, dar joacă frumos şi rece. Ai grijă cu el. Un client rece, Armin al nostru, infidelul.

– Cine suntem noi să-l judecăm?

– Dar cine-l judecă?

Trase maneta şi aparatul încetă să vorbească.

– E cineva Manny Berman ăsta, minunat echipament.

Ea îl atinse. Languros.

– Avem un echipament grozav, chiar aici.

El zâmbi, somnoros. Ea se mişcă spre el, îi sărută ochii somnoroşi, gura, îl muşcă de buză şi mâna începu să caute în jos, şi îl găsi, tare ca o spadă. Spadă? Tun. Se urcă pe el, se întinse pe el, sus, cu genunchii de-o parte şi de alta şi se cufundă încet în spada, mai bine zis în tunul lui. Făcu dragoste cu el, pătrunsă adânc, mişcându-se, ţipând, ascultând respiraţia şi sunetele animalice pe care el le scotea de plăcere, sunete de dragoste şi minunându-se de acest om nemaipomenit care ştia cum să stea, să-şi ţină tunul ca ea să se simtă bine, să aibă orgasm după orgasm până când spuse:

– Acum! Acum!

Doar atunci explodă şi tunul, aruncându-şi căldura în trupul ei, iar ea se prăbuşi pe el, se întinse suspinând şi plângând de fericire, cu faţa transpirată de efort.

Se dădu jos de pe el.

Îl privi.

Dormea deja.

Scoase faţa de pernă de la perna ei şi îl şterse pe obraz cu un colţ. El zâmbi în somn. Îi sărută buzele, uşor ca o atingere de pasăre în zbor. El zâmbea în somn.

Stătea întinsă pe perna desfățată. Pe spate. Picioarele întinse, pântecul încordat, cu inima bătând. Kathryn Braxton Kearney, satisfăcută, epuizată şi minunându-se ca de obicei de dotatul ei amant. Doamne, ce s-ar face fără el? Îl găsise. În căutarea lor lungă se găsiseră unul pe celălalt. Îl iubea şi el o iubea. Îți mulțumesc Doamne pentru Barney. Barnabas F.X. Wilson. Doamne, ce nume nemaipomenit.

Stătea întinsă. Pântecul i se relaxă şi inima îşi regăsi ritmul normal. Era trează şi se gândea. Sunt Kathy Braxton Kearney, am un amant pe care îl ador. Am un soț. Într-un timp nu-l aveam, pe nici unul. Odată, demult, eram Kathy Braxton care absolvise Radcliffe la douăzeci de ani şi venise la New York să-şi caute norocul. Cu binecuvântarea mamei şi o scrisoare de la tata către un om distins de la revista Time. Am primit o slujbă şi am devenit o tânără de lume. Mama mă supraveghea de la depărtare. Îmi făcea vizite dese şi discuta cu prietenii despre o partidă bună pentru fiica ei care avea origine nobilă, dar nu avea bani.

Familie nobilă, bătrâna Americă. *Mayflower* de ambele părți, iar din partea mamei exista şi un semnatar al Declarației de Independență. Tatăl, până la infarctul care a făcut din el un invalid, fusese avocat de țară. După accident, familia a trăit din dividende, acțiuni moştenite şi bonificații. N-au murit de foame. Aveau un venit bun, dar nu erau bogați. Mama era decisă ca fiica ei, Kathryn, să nu mai trăiască în sărăcie, avea alte vise pentru ea. Dar nu mama ei i-a aranjat partida.

Un frate mai mare, Ben Braxton, era profesor de chimie la Washington & Lee. Ben şi soția lui, Margie, veniseră la New York de Crăciun: fuseseră invitați de unul dintre prietenii mamei ei la o petrecere în Park Avenue; în ultimul moment fusese şi ea invitată. Sora Kathryn voise

să refuze, dar Ben o convinsese şi la acea petrecere îl cunoscuse pe Josh Kearney. Nimeni nu le aranjase întâlnirea.

Kathryn Braxton nu fusese niciodată măritată. Joshua Fitts Kearney la fel. Tânăra era frumoasă. Domnul era chipeş. Ea era vlăstarul unei distinse familii, el al bogăţiei spectaculoase. A fost chiar mai mult, un amestec subtil de caractere, o atracţie deosebită. Se potriveau. O potrivire perfectă. Şi astfel după şapte luni de la întâlnire s-au căsătorit şi au trăit fericiţi.

Kathy Kearney goală. Într-un pat străin al unui apartament la fel de străin. Stând întinsă lângă omul pe care-l adora. Îl sărută pe umăr şi se întoarse cu spatele spre el. Kathy Kearney, nu mai era un copil flirtând imoral la o petrecere din Park Avenue; nu mai lucra la revista Time. Kathy Kearney, la treizeci şi nouă de ani. Ponderată, maleabilă, inteligentă, o femeie – în ascensiune. Se completau reciproc, amândoi ambiţioşi, în ascensiune continuă. J.F. Kearney, congresmanul. Apoi prima fază ca senator, reputaţia lui crescând pe plan naţional. A doua fază ca senator de reputaţie internaţională. Şi acum, în curând, lovitura finală. Punctul culminant. Vârful muntelui. Joshua Fitts Kearney, preşedintele Statelor Unite. Kathryn Braxton Kearney, prima doamnă a ţării. În curând. Timpul lor era aproape.

Capitolul 11

Noiembrie. O lună schimbătoare. Pe coasta de nord, noiembrie, toamna, este la fel de capricioasă ca şi aprilie, primăvara. Astăzi este cald. Soarele străluceşte cu putere în timp ce buick-ul alunecă pe drumurile cunoscute, spre casă. Olivia Bono Dwyer îşi duce soţul acasă. Zâmbeşte. Cu mâinile sigure pe volan. Pe locul de alături, Simon Dwyer cu mâinile împreunate în poală. Este sâmbătă, trei noiembrie.

– E frumos. Olivia priveşte fix drumul înainte. Ca o prevestire bună de întoarcere acasă, ca o zi de primăvară.

– Da.

– Eşti atât de tăcut.

– Am fost vreodată altfel?

– Nu. Ea râse. Niciodată. Dar vreau să spun. Astăzi. Ziua noastră. Atât de deosebită.

– Da. Totul mi se pare nou. După atâta timp. Să stau lângă soţia mea, în maşină, şi să privesc pe fereastră copacii desfrunziţi, care se pregătesc să reziste în timpul iernii celei lungi. Să fiu împreună cu soţia mea şi să privesc copacii, tufişurile, cerul. Să pot respira aerul dulce şi curat din afara zidurilor. După atâta vreme, totul mi se pare atât de nou. Mă poţi înţelege?

– Da, pot, spuse cu vocea schimbată şi abţinându-se să nu izbucnească în plâns.

Continuară să tacă în timp ce maşina mergea pe drumul cunoscut.

Condusese pe aceste drumuri zece ani lungi.

– Am găsit, rosti ea.

– Da, mi-ai spus, zise el încet.

– Toată noaptea, masă festivă. Va trebui să ai grijă de stomac. Nu mai eşti obişnuit cu mâncare multă şi gustoasă.

– O să am.

– Am pregătit un *banchetto.* O cină de bun venit. Sper să-ţi fie foame.

– Îmi este deja.

Se aşternu liniştea. Credea că el se gândea la *banchetto* de bun venit. În orice caz, ea îi respectă tăcerea. El era Simon Dwyer, un om al tăcerilor. Doamne, în special astăzi. Stătea, privind prin fereastra deschisă, respirând aerul curat, dulce şi liber. Privea atent copacii desfrunziţi pe lângă care treceau. Nu se gândea la cină, ci la ascunzătoare. La Carleton Armin. La cele opt milioane ale lui Carleton şi cele două ale lor, Simon şi Olivia, care îşi vor trăi viețile în pace şi confort. Se gândea la plicul din seiful lui Ollie. Conținea schița şi testamentul olograf al lui Vito către Simon Dwyer şi plicul adresat lui Carleton Armin – să-i fie înmânat lui Carleton în cazul în care atât Simon cât şi Vito ar fi murit în închisoare.

Don murise, dar Simon trăia. Era viu şi nevătămat în drum spre casă în buick-ul lui Ollie. După spusele doctorilor din spital, Doc Dwyer va mai trăi mult timp.

– Constituție veche irlandeză, ziceau doctorii. De fier. Vei trăi o veşnicie.

Plicul. Erau *două* plicuri. El era Simon Dwyer, contabilul, un om grijuliu. Făcuse mai multe fotocopii ale schiței şi ale scrisorilor. Pentru orice eventualitate. În cazul când Ollie ar fi murit, cât el ar fi fost închis şi nişte avocați proşti ar fi deschis seiful. Pusese fotocopiile în alt plic şi îl dusese la sora lui din

Connecticut, în seiful ei. Doamna Walter Hulett, văduva, trufaşă, dar cinstită până-n măduva oaselor. Nici nu s-ar fi *gândit* să se atingă de acel plic, decât în cazul în care, aşa cum primise instrucțiuni, Vito Arminito, Simon Dwyer şi Olivia Dwyer ar fi murit cu toții. Trăiau toți, mai puțin Don. Cu timpul va trebui să se ducă la Darien şi s-o elibereze pe sora lui de sarcina pe care i-o dăduse. Dar nu încă. Pentru că Doc Dwyer era încă Simon Dwyer, contabil, grijuliu. Să presupunem că după ce ia planul de la Carleton, îl pierde. Sau arde într-un incendiu. Mai este încă duplicatul din seiful de la Darien. Deci, nu încă. Nu va lua plicul de acolo din seiful surorii lui până când...

– Plicul, murmură el.

– Ce-ai spus? Ollie conducea, atentă la drum.

– Plicul din seiful tău.

– Ce-i cu el?

– Mai e acolo?

– Dar unde în altă parte?

– Da, unde în altă parte? Râse scurt. Au trecut zece ani. N-ai fost niciodată măcar curioasă?

– Nu. E ca o perdea pe ochii mei. În mai mult de zece ani – timp de o viață – m-am amestecat eu vreodată în afacerile soțului meu? Am întrebat vreodată ceva, te-am spionat vreodată? Un plic în seif. Mi-ai spus să nu mă uit decât dacă Don şi tu muriți amândoi. El a murit, dar tu trăieşti.

– Doamne, nu te merit.

– Ba, mă meriți.

– Eşti un înger.

– Sunt siciliană. O soție. Tu eşti soțul meu. Nu puteam găsi altul mai bun. Tu eşti cel mai bun dintre soți.

– Te iubesc, îi spuse el.

Ajunseră acasă la ora trei. El îşi puse pantaloni albi şi un tricou cu guler colant. Ieşi şi se plimbă pe gazon,

atinse copacii, inspectă grădina. Se întoarse în casa care mirosea ispititor a mâncare bună. Masa din sufragerie era pusă – festiv: față de masă de damasc, farfurii de porțelan, pahare de cristal şi tacâmuri de argint.

– Minunat, recunoscu el.

– Un *banchetto,* zise ea. Pentru cel întors acasă.

Îi pregăti un martini, iar el îşi turnă un sherry. El bău, apoi spuse:

– E bun.

Se duse la telefon şi chemă apartamentul lui Armin. Răspunse o femeie.

– Nu sunt acasă, domnule. Cine întreabă?

– Domnul Dwyer. Au spus când se întorc?

– Trebuie să se întoarcă la ora şase după-amiază.

– Mulțumesc.

Mâncară. Mâncarea minunată gătită de Ollie. Băură vin roşu în pahare de cristal.

– Eşti cea mai bună, aprecie el.

– Bucătăreasă sau soție?

O privi timid şi spuse:

– Mă duc sus să trag un pui de somn.

– Bine.

Strânse mâncarea care rămăsese, puse vasele în chiuvetă şi se duse sus la el. Era în pat, acoperit, cu două perne sub cap. Ochii lui gri-bleu o sorbeau. Se dezbrăcă, chiar acolo, în fața lui, mândră să-i arate ce bine se păstrase pentru el. Se duse în baie, făcu duş, apoi veni lângă el. Era gol sub cuvertură. O cuprinse cu blândețe. Frumosul şi pasionatul ei bărbat. Avea şaizeci şi doi de ani, dar viril şi mai nerăbdător ca niciodată. Îi simțea dorința tumultoasă. Doamne, un bărbat zece ani fără femeie. Şi totuşi, era blând, răbdător, înțelegător. Vorace. Nesățul. Dar blând şi calm. Apoi, stătură amândoi pe spate; ea plângea încet. Nu se

putea controla. Plânse. El îi zâmbi blând, o luă în brațe şi îi sărută ochii.

Erau încă în pat când sună telefonul. Era ora cinci şi jumătate. Ea răspunse şi zise:

– Da, un moment. Acoperi receptorul cu mâna şi şopti: E Carlo, şi îi dădu receptorul.

– Carleton?

– Simon. Ce mai faci? Îmi pare bine că te-ai întors.

– Şi mie îmi pare bine.

– Te-am sunat mai devreme. Nu veniseşi încă.

– Eu te-am sunat la ora trei.

– Ştiu. Am fost cu Marion în oraş. La cumpărături. Pleacă în Europa, miercuri. O lună în Elveția. Tocmai ne-am întors şi mi s-a spus că ai sunat. Este totul în regulă?

– Da.

– Ai nevoie de ceva? Poți să-mi ceri orice.

– Nu. Dar aş vrea să te văd.

– Oricând.

– Luni?

Pauză de o clipă.

– Îmi este imposibil, Simon. Sunt prins toată ziua, iar seara mă duc la o petrecere.

– Marți?

– E bine.

– La unsprezece, la tine la birou, îți convine?

– Grozav.

– Carleton?

– Da.

– Este foarte important să te văd.

Din nou o pauză, scurtă.

– Dacă zici tu...

– Da, zic.

– Am să aranjez în aşa fel, ca să nu fim întrerupţi.

– Mulţumesc.

– Ne vedem marţi.

– La revedere, Carlo.

Simon Dwyer îi dădu soţiei sale receptorul şi ea închise. Chicoti:

– Ai uitat şi tu, şi i-ai spus Carlo.

– N-am uitat. De fapt i-am adus aminte.

– Despre ce?

– Cine este. Cine a fost tatăl lui. Şi cine sunt eu. Simon Dwyer oftă. Marţi dimineaţa, primul lucru pe care-l facem ne ducem la seif.

Ea încuviinţă.

– Atunci te duc în oraş.

– Nu, mă duc singur. Voi lua un taxi.

Îl privi dezamăgită. El spuse:

– Afaceri.

– Credeam că s-a terminat cu genul ăsta de afaceri.

– Nu în întregime. Mai am câteva lucruri simple de rezolvat, apoi voi încheia pentru totdeauna cu ele.

Senatorul Joshua Fitts Kearney şi Arthur Upton erau în oraş pentru weekend. El începea pe opt noiembrie, sâmbăta. Barney Wilson zâmbea în timp ce se bărbierea – pregătindu-se pentru cina din Sutton Place. Opt noiembrie era o dată importantă – suficient de importantă pentru întrunirea clanului. La şapte şi jumătate erau împreună, bând cocteiluri în salonul de la parter.

– Opt noiembrie, spuse Upton.

– O sâmbătă din anul Domnului. Barney era răutăcios. Munca de rutină îl călca pe nervi.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Kearney.

– Chiar nu ştii, domnule senator?

– *Nu* ştiu, domnule Wilson. Pentru că domnul Wilson mi-a spus să stau deoparte. Deci n-am făcut cercetări oficiale sau neoficiale.

– Corect, spuse Barney. Şi vei continua tot aşa. Ca fost avocat ți-ai făcut datoria față de un fost client. Ai avut ceva bătaie de cap cu Harrison Quealy şi ai fost informat la birou că domnul Dwyer va obține eliberarea condiționată. S-a terminat. Ți-ai făcut datoria şi nu te mai interesează nimic. De acum încolo nu mai ştii nimic. În special, nu ştii nimic despre un oarecare Bernard Brown. N-ai nici o legătură cu el. Ține minte. Nu ştii *nimic* despre un oarecare Bernard Brown.

– Vorbeşte comandantul, Kathy râse. Când vorbeşte el, echipajul ascultă.

– A ieşit? întrebă Upton.

– Ca fapt divers, domnule senator, tu nu ții de New York şi nici Arthur Upton. Nu ai legătură cu acțiunile de perspectivă. Tu ții de Washington sau de Europa. Numai soția ta ține de New York.

– Vorbeşte iar comandantul, spuse Kathy.

– A ieşit? întrebă Upton.

– A ieşit, răspunse Barney.

– De unde ştii?

– Am oameni peste tot, atât la Dwyer cât şi la Armin. Țin permanent legătura cu ei.

– Ai spus, dacă țin bine minte, fără complici.

– Nu sunt complici, sunt doar persoane particulare lucrând particular – pentru mine într-o problemă particulară. Sunt oameni din afară care nu cunosc de fapt jocul. Ei rezolvă problemele exterioare. De interior mă voi ocupa eu, singur.

Kearney întrebă:

– A ieşit? Definitiv?

– Este acasă, în Queens.

– Ce urmează acum? întrebă Upton.

– Vor merge după bani şi eu la fel. Ei nu ştiu nimic despre bandă şi nici despre mine. Vor acționa uşor, cu plăcere, fără să se uite în dreapta şi în stânga, nestresați, fără ideea de competiție. Eu voi fi tot timpul pe urmele lor. În afacerile mele nimic nu poate fi mai plăcut. I-am prins cu binecunoscutele microfoane.

– Nu-mi pasă cum ai făcut-o, spuse Upton, nu-mi pasă ce faci, sau cum faci. Extremă urgență. Numărul unu. *Trebuie să punem mâna pe banda aceea.*

– Rege Arthur, zise Barney, *vom* avea nenorocita aia de bandă.

– Tu trebuie...

– O voi face...

– Trebuie...

– Aşa voi face.

– Domnilor, spuse Kearney, domnilor, vă rog.

Cineva bătu la uşă, iar Kearney strigă:

– Intră.

Carl Hoffman în ținută de gală. Costum de gală de majordom în toată regula, cu pantaloni în dungi.

– Masa este servită, intonă el.

Ținându-şi respirația, Barney murmură:

– Iisuse, morga asta...

Nimeni nu auzi, doar Kathy care era lângă el.

– Comandante, spuse ea, eşti un băiat rău.

La ora zece fix, Barnabas F.X. Wilson îşi prezentă omagiile şi plecă. Chestie de rutină. A dracului rutină. Plictisitoare zilnică. În Wall Street stătea şi asculta despre afaceri şi jongleria cu două amante şi o soție. La ora şase va şterge banda şi o va pregăti pentru o nouă zi. Apoi, noaptea în apartamentul lui Bernard Brown, unde va asculta din nou afaceri şi bârfă de cucoane, uneori

telefoane ale lui Armin date lui Dolores Warren sau Suzy Buford. După aceea, va şterge banda, o va pune din nou în aparat şi va pleca acasă. Întotdeauna acasă. Nu dormea niciodată acolo. Nu avea haine de schimb în apartamentul lui Bernard Brown. Nu era nimic care să-i aparțină lui Barney Wilson în apartamentul lui Bernard Brown, cu excepția băuturii şi a receptorului UHF.

În această seară de sâmbătă ajunse la apartamentul lui Bernard Brown la ora zece şi douăzeci. Îşi aruncă pardesiul, îşi turnă un whisky şi îl bău. Îşi mai prepară unul cu gheață şi îl luă în dormitor. Împinse maneta de pe comodă şi apăsă butonul de ascultare. Auzi prostiile de dimineață ale familiei Armin şi cele de după-amiază, apoi nimic. Miercuri, doamna Marion Armin se ducea la Zürich, Elveția, pentru a participa la o întâlnire de o lună, o conferință internațională în legătură cu paralizia cerebrală, o adunare de doctori, cercetători şi reprezentanți ai unor instituții de caritate din fiecare țară civilizată. Domnul Armin plecase cu doamna Armin la cumpărături. Apoi, la telefon, scurta convorbire cu menajera lui Armin. Se auzi formându-se numărul şi conversația lui Armin cu Simon Dwyer.

În sfârşit, Iisuse, am demarat!

Derulă banda şi o ascultă o dată şi încă o dată. Se plimba, asculta, îşi freca mâinile. Ne lansăm.

Lăsă să meargă banda mai departe cu nimicurile cuplului Armin. O şterse şi puse din nou receptorul în noptieră. Îşi bău paharul, se îmbrăcă, încuie şi plecă acasă.

Marți, Simon Dwyer va fi în biroul lui Carleton Armin din Wall Street, la ora unsprezece.

Marți, Barney Wilson va fi în biroul lui Bernard Brown din Wall Street pe la ora zece. Poate, pe Dumnezeu, mai devreme.

Corect. Aranjează asta. Să zicem la nouă.

Capitolul 12

Marți dimineața la unsprezece şi cinci, sună interfonul din biroul lui Carleton Armin. El atinse butonul şi întrebă:

– Cine este?

Ron Seely spuse:

– Domnul Simon Dwyer.

– Pofteşte-l. Si, Ron...

– Da, domnule?

– Nu sunt pentru nimeni aici. Nici un fel de întrerupere, până când nu pleacă domnul Dwyer.

– Bine, domnule.

Armin închise. Se ridică, ocoli biroul şi aşteptă în picioare.

Ron Seely deschise uşa. Simon Dwyer intră. Seely închise uşa în urma lui.

Câteva momente rămaseră nemişcați: bărbatul cel înalt, adus de spate ținând în mână un plic şi bărbatul cel înalt şi brunet zâmbind în semn de salut. Apoi:

– Simon! Arăți grozav. Pe cuvânt – minunat.

Timid:

– Mulțumesc.

Brunetul înaintă. Se îmbrățişară. Armin îl sărută pe obraz.

– Ce mai faci? E totul în regulă? Eşti sănătos?

– Mi-au spus că voi trăi o veşnicie.

– Foarte bine. Un gest grațios spre un fotoliu. la loc, Simon.

– Mulțumesc.

Se așează, își puse plicul pe genunchi.

– Pot să te servesc cu ceva? De băut? O cafea?

– Cu nimic, mulțumesc.

Armin ocoli biroul și se așeză în scaunul rotativ.

– Arătați atât de bine, că nu știu ce să-ți spun.

– N-a fost prea rău. N-am fost un deținut obișnuit – am locuit în spital – am fost privilegiat. Don Vito. El era omul care știa ce trebuie făcut. El a aranjat pentru amândoi.

– Da, bine. Să-l lăsăm pe tata.

– De asta mă aflu aici. Să vorbim despre el.

– Da, bine să vorbim despre tata, spuse el răbdător.

– Despre bani. O mare sumă de bani.

Dwyer zâmbi sesizând schimbarea expresiei lui Armin. Acolo unde mușchii feței fuseseră destinși, brusc apăru încordarea. Ochii care erau prietenoși, glumind cu omul în vârstă, deveniră vioi, interesați.

– O ascunzătoare, spuse Simon Dwyer.

– Te rog. Armin părea încurcat.

– Ce s-a întâmplat, Carleton?

– Credeam sincer că ai venit după o slujbă. Și să fiu al naibii dacă *n-ar fi* o slujbă pentru tine aici, și grozav de bine plătită.

– O ascunzătoare, repetă Dwyer.

Armin își aprinse o țigară.

– Este prima oară că aflu așa ceva.

– Nu trebuia să afli până acum.

– De ce dracu nu?

– E vorba de o grămadă de bani. Pentru tatăl tău, s-o ia de la început. Nu se aștepta să moară în închisoare. Cei din familia ta trăiesc mult. Longevitate pe linie bărbătească. Bunicul tău...

– Trăiește încă.

– Erai tânăr când ne-au luat. Tatăl tău ți-a asigurat Carleton Armin Ltd. Te-a făcut om de afaceri, bancher de

investiții. Dar un om de afaceri poate avea probleme. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva rău, dacă ai fi ştiut de banii ăştia, ai fi putut fi tentat.

Armin inhală fumul, încuviință.

– Inteligent om. Câți bani sunt, Simon?

– Zece milioane.

– Zece! Fluieră scurt. Zece! Ochii negri îi străluciră. Apoi, brusc, întrebă:

– Cine mai ştie despre asta?

– Nimeni. Numai eu. Şi eu...

– Stai puțin.

– Ce e?

– Nu se aştepta să moară, dar a murit. Fiind toți aceşti bani în joc de ce nu mi-ai trimis vorbă?

– Din acelaşi motiv pe care ți l-am spus.

– Dar care ar fi fost diferența? El a murit, dar eu sunt fiul lui. N-aş putea fi tentat să fur ceea ce-mi *aparține* de fapt.

– Nu în întregime. Două milioane sunt ale mele. El m-a sfătuit să-*mi* protejez partea. Nu trebuia să spun nimic până nu ieşeam.

– Dar, Doamne, dacă mureai acolo?

– Mi-am luat măsuri. Dacă muream şi eu, Ollie trebuia să-ți aducă scrisoarea. O scrisoare care lămurea totul. Împreună cu ea îți aducea şi acest plic.

Simon Dwyer deschise plicul. Din cele trei documente pe care le conținea, îi înmână două: testamentul olograf al lui Vito pentru Simon şi scrisoarea către Ollie.

Carleton Armin le citi rapid. Puse foile pe biroul lui. Mai trase un fum din țigară şi o scutură în scrumieră.

– Îți onorezi testamentul tatălui tău? întrebă Simon Dwyer.

– Desigur.

– Ştiam eu. Eşti fiul tatălui tău.

– Vreau să te întreb ceva.

– Spune.

– Două milioane ție, opt mie. Corect?

– Da.

– Dar numai tu ştiai asta. Nimeni altcineva pe lume. Asta înseamnă că puteai avea zece milioane. Atunci de ce eşti aici?

– Din două motive. Omul cel slab din fotoliu zâmbi uşor. Unul major, altul minor. Pot să ți-l spun pe cel minor întâi?

– Sunt la mâna ta, bătrâne prieten.

– Cel minor – banii sunt ascunşi într-un loc dificil. Am nevoie de ajutorul tău să-i iau.

– Aş spune – că ți-ai fi putut procura un astfel de ajutor pentru mult mai puțin decât opt milioane.

– Cred că aş fi putut. Acum pot să ți-l spun pe cel major?

– Tu eşti donatorul, dragul meu. Literal şi figurativ în acest caz.

– Onoarea, zise Simon Dwyer. Eu fac parte din vechea gardă. Am fost crescut sub aripa ocrotitoare a lui Don Vito Arminito, un om de onoare. În problemele esențiale, cele *adevărate,* oamenii de onoare nu înşeală. Mai bine mor decât s-o facă. Îmi doresc cu disperare cele două milioane ale mele. Dar aş muri – vorbesc serios – pentru a-ți proteja cele opt milioane ale tale.

Carleton Armin în scaunul lui rotativ. Înfiorat, cu ochii în lacrimi.

– Vrei să ştii ceva, bătrâne?

– Ce?

– Şi eu aş muri pentru a-ți proteja cele două milioane ale tale.

– Da, ştiu. Aşchia nu sare departe de tăietor.

Armin se ridică. Se duse la uşă şi încuie. Un gest. Un simbol. Nimeni nu putea intra. Afară, Ron Seely veghea. Şi înainte ca cineva să ajungă la Ron Seely erau alte şi alte uşi închise şi oameni de pază. Dar încuind această

uşă făcea un act de tradiție. În vremurile vechi oamenii de onoare trăiau (şi mureau) în tradiția simbolurilor lor.

Îl privi atent pe omul din fotoliu. Zâmbetul lui timid se amplificase.

– Să vedem despre ce este vorba, spuse Armin şi se întoarse la scaunul lui. Dădu un bobârnac unei scame imaginare de pe mânecă şi sentimentalismului în acelaşi timp. Spuse aspru:

– Cele zece milioane unde sunt?

– În Tower Stadium.

– *Unde?*

– Tower Stadium.

– *Tower?*

– Lasă-mă să-ți explic în felul meu.

– Explică-mi.

Armin îşi aprinse o altă țigară. Ținu chibritul aprins câteva clipe, apoi îl stinse şi îi dădu drumul în scrumieră. Îşi desfăcu brațele în fața omului din fotoliu.

– Ai cuvântul.

– Tower Stadium, spuse Simon Dwyer cu o voce liniştită, ştearsă, seacă. Acum zece ani. Aflat în construcție atunci. Sub auspiciile Companiei George B. Ralston Construction. Nu ştiu dacă-ți aminteşti.

– Îmi amintesc.

– Don Vito îi încredințase acel contract lui George Ralston şi în schimb îi ceruse o mică favoare. La parter, sub betonul armat, erau numeroase camere, birouri, toate în beton şi aflate în faza finală de construcție. Don dorise o nişă în beton, dar secretă. Fusese o problemă minoră pentru George Ralston, şeful lucrării, s-o facă singur.

Ne-am dus acolo dimineața devreme şi George a făcut-o – eram numai eu şi Don de față. Era un inginer grozav, George acela, un bărbat masiv, activ; îşi cunoştea meseria.

Noi am privit. A folosit şipci de lemn şi a făcut o nişă în beton, apoi Don Vito a introdus cele două valize.

– Două valize?

– George nu ştia. Don ştia, eu ştiam şi acum ştii şi tu. Două valize cu zece milioane de dolari, bani gheață. Don Vito a pus valizele acolo şi George a mai adăugat nişte şipci în față pentru a închide nişa şi a turnat beton, apoi şi-a chemat muncitorii să completeze acel zid cu beton. În timp, după planurile arhitectonice, acele ziduri aveau să fie panelate cu lemn, iar camera urma să devină sala de consiliu a directorilor de la Tower Stadium.

– Dumnezeule mare – sala de consiliu.

– George ne-a dat o fotocopie. Un mic x, în cerneală roşie, indică locul exact. George a fost plătit pentru munca lui. N-ar fi trebuit. Tatăl tău îi făcuse rost de această slujbă la Tower Stadium – şi el îi datora o favoare. Dar Don nu era omul care să accepte favoruri gratis. În schimbul muncii sale din acea dimineață şi desigur a promisiunii păstrării secretului, tatăl tău i-a plătit patruzeci de mii de dolari pe care i-a luat văduva lui. Pentru că în noaptea acelei zile George Ralston a fost ucis, călcat de o maşină care a fugit de la locul accidentului.

– Da, spuse Carleton Armin, stingându-şi țigara.

– A fost necesar. Vocea solemnă nu-şi modifică timbrul. Plecam pentru minimum zece ani. Mult timp. George putea deveni curios; tatăl tău nu putea să-şi lase banii expuşi curiozității lui George Ralston. Dar Don Vito a fost un om de onoare. Nu trebuia să plătească, George îi era dator. Totuşi el a plătit patruzeci de mii de dolari, chiar în ziua aceea. I-au revenit văduvei. Ai înțeles raționamentul tatălui tău?

– Da.

Simon Dwyer se ridică. Scoase fotocopia din plic şi o puse pe masă. Indică cu degetul x-ul cu cerneală roşie.

– Cei zece milioane de dolari sunt aici. Tu eşti preşedintele consiliului. Poţi da ordinul, legal. Vor perfora betonul şi tu vei lua banii.

– Nu.

– De ce dracu?

– Nu.

– De ce?

– Cred că ai fost prea mult timp plecat. Ia loc, prietene. Simon Dwyer se duse înapoi la fotoliu. Se aşeză, îşi puse picior peste picior.

– Ce mai e?

– Cu ce drept să dau eu ordinul ăla?

– Tu eşti Carleton Armin. Tu eşti preşedintele consiliului.

Ochii negri scânteiară.

– Preşedintele consiliului. Sunt şi alţi directori în consiliu. Nu sunt numai eu. Nu pot să dictez eu. Carleton Armin se lăsă pe spate în scaunul lui. Trebuie să mă gândesc bine de tot. Zâmbi omului din fotoliu. Acel ordin – de a perfora zidul camerei de consiliu – de ce să-l dau? De ce să perforez din senin un zid al lui Tower Stadium? N-are importanţă ce scuză aş putea inventa, ar trebui să fie oameni de faţă – muncitori – şi cu siguranţă cineva care să reprezinte conducerea. Legal. Ai spus legal. Atunci acest fel de operaţie ar trebui asistată, supervizată. E în regulă. Începu să râdă brutal. Să zicem că rezolv eu totul. Ei perforează zidul şi găsesc două valize. Fiind supravegheaţi le deschidem. *Zece milioane de dolari bani gheaţă.* De unde ştiam eu? De ce am indicat perforarea tocmai acolo? Ai cui sunt banii? Cum au ajuns acolo? Ce drept am eu să-i revendic?

– Ai dreptate, izbucni vocea cea ştearsă, cu un fel de suspin. Am fost prea mult timp plecat. Îşi şterse faţa cu mâna. Gândeşte-te. Mult timp. Ani în şir. Tu simplifici prea mult lucrurile. Mâinile subţiri se aşezară în poală cu degetele încleştate. Strâns. Ce ne facem?

– O vom face. Carleton Armin se aplecă înainte. Dar mi-e teamă că nu *legal.* Îmi voi lua partea mea şi tu pe a ta. Îi zâmbi. Ce vei face cu cele două milioane?

– Mă retrag, Ollie şi cu mine, o să ne trăim bătrânețea.

– Bătrânețea? Să-ți fie ruşine. La şaizeci şi doi de ani? Spui că ai o sănătate de fier. Ai viața înainte. Să te retragi? Eşti nebun.

– Cu două milioane de dolari nu sunt nebun deloc.

– Ar fi mai mare ruşinea să se iroseasc㠄 un cap ca al tău. S-a amorțit un pic acolo, dar amorțeala trece. Conduc o mare afacere...

– Intenționez să mă retrag.

– Cum doreşti. Îți dau banii şi tu te retragi. Se ridică şi se apropie de prietenul tatălui său. Du-te acasă, Simon. Odihneşte-te. Ai două milioane de dolari, ca la bancă. Voi avea eu grijă de asta. Voi aranja totul. Va costa enorm, dar voi reuşi până la urmă. Tocmai mi-ai adus un dar de opt milioane. Du-te acasă, prietene. O să ne luăm banii. Te țin la curent, pas cu pas, tot timpul.

Carleton Armin singur. Se plimbă prin masivul lui birou, pe covorul gros. Se opreşte în dreptul biroului. Reciteşte testamentul olograf al tatălui său şi scrisoarea către Olivia Dwyer. Aceste documente nu le păstrează, pentru că ele conțin informații incriminatorii. Noi nu suntem criminali. Suntem Carleton Armin Ltd. Bagă foile în aparatul de tăiat hârtie. Într-o clipă sunt făcute ferfeniță. Tocate. Nu mai există. la fotocopia cu x-ul cel roşu marcat pe ea şi o bagă într-un plic. Zâmbind, deschide seiful de culoarea oțelului cu uşa cea groasă ignifugă, pune plicul înăuntru, închide uşa şi încuie.

Iar se plimbă, pe covorul moale. Numele pe care îl are ascuns undeva în memorie îi revine în minte. Antonio Glendo. Singurul, bineînțeles. Dragul şi distinsul prieten al

dragului şi distinsului său tată, Vito Arminito, plecat dintre cei vii. Don Antonio. Are acum 76 de ani. Mafiot din şcoala veche. Naş. Om de onoare, care, în ciuda vârstei sale este încă activ, extraordinar de puternic şi de temut. Don Antonio Glendo. Are cartierul general în partea din spate a restaurantului fiului său din Lower Manhattan, unde stă într-un fotoliu imens, ca pe un tron. La Nicola Grotto pe Bleecker Street. În acest restaurant îşi face pelerinajul, o dată pe an, Carlo Arminito. Nu în probleme de afaceri, pentru că el nu face afaceri cu mafioţii. Din respect. Cel puţin o dată pe an, Carlo, fiul lui Vito, îşi face vizita pentru a-şi prezenta omagiile. Pentru a se întreţine cu distinsul prieten al lui Vito Arminito, acum prietenul său. Onoarea este ca şi biserica. Trebuie să-ţi îndeplineşti nişte obligaţii, indiferent dacă eşti Carleton Armin, bancher, exemplu în societatea din New York, soţul lui Marion Whitney Armin, descendentă directă din Peter Stuyvesant.

Soţul lui Marion Whitney Armin. Îşi consultă agenda de telefon. Găseşte numărul căutat şi ridică receptorul.

– Da, vă rog.

– Un fir internaţional.

– Da, domnule.

Vine tonul.

Armin formează numărul. O voce groasă răspunde:

– Restaurantul Nicola.

– Pot vorbi cu domnul Glendo, vă rog.

– Care dintre ei?

– Antonio. Carleton Armin la telefon.

– Un moment.

Apoi o voce şi mai groasă, flegmatică:

– Carlo!

– Bună prietene, ce mai faci?

– Foarte bine.

– Aş vrea să te văd, Don Antonio. Am o problemă foarte importantă de discutat cu tine.

– Mâine. Pentru *figlio* lui Don Vito – fie-i țărâna uşoară – am tot respectul. Vino la dejun. La ora douăsprezece. Voi contramanda totul pentru tine.

– Nu mâine, Don Antonio.

– Ai spus că este o problemă importantă.

– Mâine soția mea pleacă în Europa. Trebuie s-o ajut la împachetat şi s-o duc la aeroport. Dar poimâine, *per favore*. Miercuri este posibil?

– *Si*. Îmi faci cinstea de a lua dejunul cu mine, *mio figlio?*

– Voi fi acolo fix la douăsprezece.

– Te aştept.

– *Grazie*.

– *Prego*, Carlo. Transmite-i respectele mele *soției* tale.

– *Grazie*.

– *Addio*.

Carleton Armin închide. Se uită la receptor. Îl ridică din nou. Vine tonul, o sună pe Dolores Warren. Fixează întâlniri miercuri şi vineri seara. Dar nu sâmbătă sau duminică, pentru că atunci vine Suzy Buford în weekend la New York.

Kathryn, răspunzând chemării lui Barney Wilson, veni la el la ora şapte. Salutul lui fu rece, un sărut uşor pe obraz. Îi scoase haina, dar n-o puse la cuier; o aruncă.

– Se precipită lucrurile. Am adus receptorul de la birou. Îl duc mâine dimineață înapoi. Vreau să asculți şi tu. Vrei să bei ceva?

– Dacă vrei şi ai timp, spuse ea.

Îi prepară o băutură doar ei. El nu bău nimic.

Ochii lui străluceau puternic.

– Ce dracu se întâmplă?

– Avem de lucru. la loc, scumpo.

Ea se aşează. El se duse la magnetofon şi derulă banda până găsi ce căuta. Apoi o opri. Făcu o plecăciune complicată. Ea îl admiră, îl iubea: Barney Wilson în acţiune. Bine făcut, brunet, frumos, strălucitor. Plin de viaţă, sclipitor. Înconjurat de o aură.

– Doamnelor şi domnilor, zise el. Veţi auzi acum vocile lui Simon Dwyer şi Carleton Armin. Simon a fost la Carleton la ora unsprezece azi-dimineaţă. Apoi veţi asculta o convorbire telefonică dintre Carleton Armin şi Antonio Glendo.

– Cine este Antonio Glendo?

– Taci.

Îl iubea.

– Da, comandante.

Dădu drumul la magnetofon. Ea ascultă conversaţia dintre Simon Dwyer şi Carleton Armin; apoi convorbirea telefonică a lui Armin cu Antonio Glendo. Când Barney întrerupse banda, buzele ei erau strânse, faţa palidă.

– Avem de lucru, sau ba? El râse şi-şi arătă dinţii albi.

– Mie ... mie mi-e frică.

– De ce?

– Nu ştiu. Cred că, într-un fel, presimt violenţă.

– Violenţa aparţine condiţiei umane, partea animalică a naturii umane. Se încruntă batjocoritor şi o întrebă:

– Nu crezi că ai fi capabilă de violenţă?

– Eu... nu ştiu.

– Eu ştiu. Te cunosc. Superioară, rafinată, cultivată, personificarea bunei-cuviinţe şi fineţii. Toate-s prostii, doamnă. Numai să te vezi pusă la zid de ei şi vei fi capabilă de crimă.

– Sunt conştientă de înalta ta apreciere.

– Uite, nu te discreditez. Iubito, meseria mea în viaţă este omul. Eu l-am studiat în acţiune. Toţi avem valenţe interioare. De exemplu, violenţa animalică. Toţi o avem în noi. Unii sunt mai iuţi, alţii mai puţin iuţi în manifestarea ei. Tu

draga mea, după părerea mea, faci parte din prima categorie.

– Îți mulțumesc pentru apreciere, doctore Wilson.

– Vă costă cincizeci de mii, doamnă.

Pe un ton aspru:

– Dacă consultația s-a terminat ...

Zâmbetul lui Barney.

– Cum dracu începem?

– Spune-mi, te rog, cine este Antonio Glendo?

– Tony Glendo. Naşul. Ultimul dintre *adevărații* mafioți din New York City.

În sfârşit, îşi pregăti şi el de băut. Whisky într-un pahar mare bombat, cu un pic de sifon şi gheață. Îl luă cu el şi se duse să se aşeze lângă ea.

– Toni Glendo. Om cu greutate. Cea mai bună legătură. El îi va face rost de oameni pentru operațiunea Tower Stadium. Aminteşte-ți că Armin este preşedintele consiliului. El îşi desfăşoară activitatea în afară, dar prada e înăuntru. Bine. Să încercăm să ne imaginăm. Zâmbi. Barney Wilson e aici. Bău o mare parte din băutura din pahar. Îşi dădu capul pe spate, închise ochii pe jumătate şi vorbi rar. O să-şi facă aşa socoteala – un număr minim de oameni. Cu cât sunt mai mulți, cu atât mai rău; unul dintre ei poate să vorbească. Pentru această muncă va avea nevoie de trei oameni. Pilotul, electronistul şi cel cu picamerul. Şi toți, desigur, foarte buni pistolari.

– Cum adică pilotul?

El sorbi din băutură, luă o țigară şi o aprinse.

– Adică şoferul maşinii de la poartă. El nu intră. Stă în maşină şi ține şi de şase. Este pionul principal într-o astfel de maşinație. Dacă sunt probleme, te poate duce ca vântul şi ca gândul. Ca într-o cursă de cai, ştii? Kentucky Derby. Dacă eşti destul de bogat, de mare, îți iei cel mai bun jocheu. Pentru că el ştie să dirijeze calul. El poate găsi

portița spre victorie. La fel şi cu şoferul. În cazul unei urmăriri, el este ultima ta şansă. El te poate salva. Trebuie să fie un tip cu nervii de oțel, rece. Glendo îl va lua pe cel mai bun – unul plin de curaj până-n măduva oaselor. La New York sunt poate cinci-şase din ăştia în top.

– Poți să mi-i spui pe nume?

El râse:

– Mă provoci?

– Vreau să văd cât eşti de bun, domnule Wilson.

– Am să-ți dovedesc cât sunt de bun, doamnă Kearney. Voi numi doi. Va fi unul sau celălalt.

– Spune-i.

– Bobby Morton, Jake Orin.

– Cum pot să te verific?

– Ce-ai spus?

– Dacă ai sau nu dreptate.

O privi.

– Vei afla.

Ea îi evită privirea.

– Cum voi afla?

– Indiferent cine este, va muri în timpul misiunii. Când mori într-o împrejurare de genul ăsta, îți apare numele în ziare.

Ea se ridică şi se duse la bar. Îşi turnă whisky în pahar şi bău. Puse paharul jos. Nu tremura, dar respira greu. Respira pe gură, cu buzele depărtate. Rămase pe loc. Perseveră. Ea era ajutorul, fusese aleasă. Mâna dreaptă a lui Barney Wilson.

– Toate astea sunt pentru viitorul preşedinte al Statelor Unite, reuşi să spună.

– Tu vei fi doamna preşedinte, spuse el.

– Electronistul, ce va face el? întrebă ea stând încă lângă bar, perseverentă.

– Înlătură bariere, descuie uşi, se ocupă de telefoane, descoperă sistemul de alarmă şi îl deconectează. Al treilea din nefericitul grup este domnul Picamer. Ascunzătoarea este în beton. Trebuie să-l perforeze. Ținea țigara cu mâna stângă; cu dreapta luă paharul. Îl bău tot şi îl puse cu zgomot pe marginea mesei.

– Dar tu? întrebă ea.

– Eu?

– Ce-o să faci? Care e următoarea mişcare?

– Stau, aştept, îi urmăresc pe Armin şi Dwyer. Glendo o să-l pună pe Armin în legătură cu tipii care vor participa la acțiune. Dacă va fi nevoie, am să-i urmăresc şi pe ei. Eu cred că nu va fi nevoie. N-are rost să fac presiuni asupra lor. O afacere bună fără opoziție – stimabilul domn Carleton Armin este şeful operațiunii Tower Stadium. Trebuie să intre acolo şi să iasă cu marfa. Voi avea informații stând pur şi simplu. Aşa cum fac acum.

Se ridică. Ea îl privea în timp ce el cu havana între dinți, se duse la aparatul UHF, îl luă încet, îl puse uşor în valiză şi o încuie. Se petrecu o schimbare, aproape instantanee. Ca şi cum şi-ar fi încuiat latura dură a personalității sale în valiză împreună cu magnetofonul. Îşi luă havana din gură. O privi pe femeie cum numai el ştia, cu ochi de îndrăgostit, şi-i zâmbi.

– Ți-e foame?

– N-am mâncat.

– Vrei să ieşim să luăm cina?

– Cum spui tu.

– Am nişte friptură aici. O să fac salată.

– Cum vrei tu.

– Poți rămâne peste noapte aici?

– Cine poate să mă oprească?

– Rămâi?

– În starea ta actuală ai dori să rămân?

– Da, aş dori.

Capitolul 13

Joi, treisprezece noiembrie. Carleton Armin într-un taxi se duce în Lower Manhattan. Fumează. Își dă seama dintr-o dată că este în treisprezece. Nu este superstițios. Râde pe înfundate.

– Ce-ați zis? întreabă şoferul.

– Eşti superstițios?

– Super ... cum?

– E în treisprezece.

– Şi ce-i cu asta, domnule?

– Astăzi este treisprezece.

– Ah, da. Vreți să ştiți ceva? Aveți dreptate.

– Eşti superstițios?

– Oh, *asta* spuneați, răspunse el.

– Da, asta, spuse Armin şi îşi aruncă mucul de țigară pe fereastra deschisă.

– Nu, domnule, nu sunt decât dacă treisprezece cade vinerea. Nu sunt superstițios. Dar nu scuip contra vântului, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Înțelegeți?

– Ce?

– Treisprezece nu cade prea des vinerea. Atunci când cade, nu fac nimic în ziua aia.

– Ce vrei să spui?

– Îmi iau liber şi stau acasă. Cine are nevoie să scuipe contra vântului?

– Şi unde te ascunzi?

– Nu mă ascund. Stau acasă, în pat, de exemplu. Îmi fac de lucru cu bătrânica mea. Nu mă înțelegeți greşit. Nu sunt superstițios. Ca şi cu pisica neagră, sau să nu treci pe sub scară, sau să spargi o oglindă, înțelegeți? Dar dacă o dată cade treisprezece într-o vineri, ce rost are să risc? Înțelegeți ce vreau să spun?

– Înțeleg.

La ora unsprezece şi cincizeci, taxiul se opri în fața restaurantului Nicola Gyotto din Bleecker Street. Carleton Armin îi plăti şoferului cel nesuperstițios şi îi dădu bacşiş gras.

– Mulțumesc foarte mult, domnule.

– Nu mă înțelege greşit, spuse Carleton Armin.

– Este în treisprezece, dar nu e vineri. Aşa că nu vă gândiți la nimic rău.

– N-o să mă gândesc.

– Noroc, domnule.

– Mulțumesc.

Taxiul plecă şi Carleton Armin intră în restaurantul spațios, cel mai bun din zonă, deja aglomerat cu clienții care-şi luau prânzul. Un maître d'hotel zâmbitor îl salută.

– Sunteți singur, domnule?

– Da.

– Doriți o masă pentru o persoană?

– Doresc să-l văd pe domnul Glendo.

– Pe senior sau pe junior?

– Pe senior.

– Aveți întâlnire cu el?

– Da.

– Aşteptați un moment, domnule.

Plecă şi se întoarse cu Nicola Glendo, măsliniu, înalt, chel, îmbrăcat imaculat. Nicola zise:

– Domnule Armin, ce plăcere să vă văd!

– Am o întâlnire cu domnul Glendo.

– Ştiu, pe aici, vă rog.

Nicola îl conduse pe Armin în partea din spate a restaurantului şi pe o uşă într-un coridor care îi duse prin bucătărie la o altă uşă. Nicola deschise uşa aceea, se dădu la o parte şi Armin intră într-o cameră spaţioasă. Uşa se închise uşor în urma lui.

Era un living cu draperii grele şi covor persan. Mobila era masivă, mediteraniană, stofa din brocart auriu şi verde. În mijlocul camerei, o masă imensă din mahon cu picioare în formă de gheare: pe masă, o veioză Tiffany. În capătul mesei, într-un fotoliu impunător, stătea un om şi mai impunător, care se ridică curtenitor şi se îndreptă spre oaspete.

– Carlo. Mă simt onorat.

Era bătrân, dar avea un mers sprinten. Masiv, cu umeri lăsaţi şi burtos. Avea un păr grizonat şi o mustaţă pleoştită, neîngrijită. Faţa îi era ridată, buhăită, dar avea ochi negri vioi, care sub sprâncenele stufoase luceau ca mărgelele. Îl îmbrăţişă pe musafir şi îl sărută. Mirosul urât emanat de gura sa nu-l îndepărtează pe Armin.

– *Figlio.* Ce mai faci?

– Foarte bine, dar tu?

– *Eccellente.* Vino, ia loc, fiule. Vom lua masa.

Se aşezară la masă, bătrânul în impunătorul lui fotoliu. În spatele fotoliului, la îndemână, pe un suport de mahon, printre alte obiecte, se găsea un telefon cu multe butoane. Don Antonio se întoarse şi atinse unul dintre ele. Imediat apăru Nicola. Bătrânul comandă prânzul şi însuşi Nicola îi servi.

O masă ceremonioasă, dar Carleton Armin cunoştea regulile. Era un oaspete de onoare: nimeni nu-l deranjează pe Don cu probleme mărunte. Discutară cu plăcere, multe lucruri: despre Don Vito Arminito (fie-i ţărâna uşoară),

despre soția lui Carleton, operele ei de caritate, despre nepoții şi strănepoții lui Don Antonio. Discutară probleme de politică externă şi internă. Don Antonio era convins de şansele tânărului senator de New York ca viitor preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

Apoi Nicola strânse masa, lăsând pe ea doar o sticlă şi două pahare. Don Antonio întinse mâna în spatele său, deschise o cutie şi scoase o havană neagră butucănoasă pe care o aprinse. Se lăsă în fotoliu şi zâmbi cu dinții lui cei galbeni.

– Şi aşa Carlo *mio.* Cărui fapt îi datorez această onoare?

– Este o problemă legată de tatăl meu. Armin îşi dădu seama că vorbea o engleză pretențioasă şi ştia şi de ce. Era o schimbare inconştientă de stil în vorbirea lui. Motivul era un respect conştient pentru omul din fotoliu. Bărbatul care a fost închis cu tata a ieşit recent.

– Tipul ăla Dwyer?

– Ai o memorie remarcabilă.

– *Grazie.*

Carleton Armin îi relată tot ce-i spusese Simon Dwyer despre ascunzătoarea aceea. Zece milioane de dolari în două valize. Într-un zid de beton în spatele unui panou de lemn din sala de consiliu de la Tower Stadium. El ştia locul exact. Îi spuse şi despre moartea lui George Ralston şi despre fotocopia însemnată din seiful de la biroul său.

Bătrânul îşi fuma trabucul.

– Mă bucur că-mi încredințezi această informație.

– Doar eşti Don, om de onoare, prieten al tatei. Aş avea încredere în tine pentru viața mea, a nevestei mele şi a copiilor. Dacă n-aş avea încredere în *tine,* atunci *eu* aş fi un om de nimic.

– *Si. Grazie.* Bătrânul dădu din cap, încuviințând. Tatăl tău e mort. Are un singur fiu, pe tine. Banii tatălui aparțin fiului. Sunt banii tăi.

– Tata i-a promis o cincime lui Dwyer.
– Ştiu că vei onora promisiunea tatălui tău.
– Da. Tata a scris-o cu mâna lui.
– Tower Stadium. Tu eşti preşedintele consiliului.
– Doamne, nimic nu-ţi scapă.
– Dacă mi-ar fi scăpat vreodată ceva, n-aş mai fi trăit până acum. Aşa că, domnule preşedinte, la Tower Stadium există gărzile din interior – *i guardiani* – paza. Nu-i aşa?
– Aşa e.
– Vorbeşte-mi despre asigurarea pazei.
– Sunt multe de spus.
– Spune-i prietenului tatălui tău tot ce ştii.
Carleton Armin îi spuse:
– În zilele când stadionul este folosit pentru un meci de fotbal de duminică, personalul care asigură paza este mai numeros.
– Mai numeros?
– Da. Sunt o sută de oameni. Majoritatea antrenaţi pentru restabilirea ordinei, în caz de bătaie. Duminicile sunt cel puţin şaizeci de mii de oameni în tribune. Şi o mare sumă de bani la casele de bilete. Duminica, băncile sunt închise, aşa că banii rămân acolo până luni. Apoi luni, personalul care asigură paza se reduce la treizeci şi şase de oameni, în special gărzi care asigură paza banilor. Luni banii sunt duşi la bancă.
– Aşa că avem informaţii despre duminică şi luni. Dar marţi?
– Marţi. În general este zi liberă.
– Şi câţi *i guardiani* sunt atunci?
– Doisprezece.
– Atât de puţini? Zâmbi arătându-şi dinţii îngălbeniţi. Mă surprinde că sunt atât de puţini.
– Chiar şi mai puţini.
– Oh? Da?

– Doisprezece gardieni, dar împărțiți în grupuri de patru. Fiecare grup lucrează în schimburi de opt ore. De la opt dimineața la patru după-amiaza. De la patru după-amiaza până la miezul nopții şi apoi de la miezul nopții la opt dimineața.

– Împărtăşeşte-i şi lui Don din această experiență, ce se poate fura dintr-un stadion gol? Scaunele? Chicoti. *Si, vero.*

– Ei sunt acolo în caz de daune. Probabil copiii, mici vandali, proşti. Dar sistemul de alarmă are grijă de asta. Toate porțile sunt racordate la rețea. Orice lovitură dată vreunei porți, este înregistrată imediat pe un panou electronic şi gardienii ştiu precis unde anume este cineva care vrea să întreprindă ceva.

– Ah, electronica. Este o minune pe care eu n-o înțeleg. Dar, fiule, trebuie să mai fie ceva, nu-i aşa? Un alt sistem de alarmă?

– Eşti isteț!

– Sunt bătrân. Spune.

– Da. În camera de gardă este un al doilea sistem. Apăsarea pe un buton alb produce o alarmă silențioasă cu legătură la Agenția de detectivi Holmes şi în acelaşi timp şi la poliție.

– De câte ori a fost folosit acest sistem?

– Niciodată.

Sprâncenele stufoase i se uniră într-o încruntare interogativă.

– Cum îți explici asta, domnule preşedinte?

– Don Antonio, din anumite considerente, un stadion este ca un templu. Numai un țicnit l-ar profana. În civilizația noastră actuală, Don Antonio, există o venerație pentru atleți. Eroii fotbalului sunt, într-un fel ca sfinții din biserici pe vremuri.

– Am învățat din experiență. N-a fost nici un fel de profanare la Tower Stadium. Doar vreun copil descreierat sau vreun beţiv vorbăreț – dar nimic important.

– Templul sporturilor, spuse bătrânul.

Carleton Armin îşi aprinse o ţigară şi atacă miezul problemei.

– Don Antonio, n-a existat *niciodată* vreun atac profesionist în *nici* o zi liberă la stadion, indiferent de slaba lui pază. Ce rost ar fi avut? Ce ar fi putut ei câştiga? Ce interes ar fi avut profesioniştii?

– *Si. Capisco.*

Bătrânul se lăsă pe spate în fotoliu, închise ochii şi tăcu câteva minute bune. Părea că adormise. Apoi, cu ochii încă închişi murmură:

– Va fi într-o marți. Nu mă interesează altă zi. Într-o marți noaptea. Sunt doar patru gardieni acolo noaptea. Până acum s-au lenevit. În toți aceşti ani nu s-a întâmplat nimic. N-a fost nici un – cum ai zis tu, *figlio* – atac profesionst, asupra templului sportului. Ochii lui se deschiseră şi priviră înainte.

– Patru gardieni care nu păzesc nimic. Dar noi trebuie să-i avem pe cei *mai buni.* Este o treabă simplă, dar periculoasă. Pentru că, indiferent cum sunt cei de acolo care păzesc, *ei* sunt profesionişti.

– Sigur că sunt.

– Trei pot face toată treaba; dar cei mai buni şi deci foarte bine plătiți. Ei trebuie să facă față celor patru gardieni înarmați, pentru zece milioane de dolari.

– Ei nu trebuie să ştie despre cele zece milioane.

– Nu vor şti. Vor şti despre două valize şi că vor trebui să înfrunte patru *guardiani* profesionişti înarmați. Profesionişti contra profesionişti. Nu este un atac simplu, nu este o spargere nevinovată. Vor trebui să se împuşte între ei. Şi ei trebuie să ştie asta şi că pot chiar să moară

acolo. Deci, ca totul să fie bine, noi trebuie să fim cinstiți. Pentru cei mai buni, noi trebuie să plătim foarte bine. El îşi fuma trabucul negru. Pentru cei mai buni şi pentru că le spunem ce-i aşteaptă – cincizeci de mii de dolari de fiecare.

Carleton nu obiectă. Era doar vorba de cei mai buni. Pentru recuperarea a zece milioane; o sută cincizeci de mii de dolari era puțin.

– Cum spui aşa vom face.,

– Am spus deja.

– Accept.

Trei oameni, repetă Don. Îşi turnă vin şi bău. Pufăi din trabuc. Pentru beton – Joe Stroner, pentru alarmă – Frank Lander, iar ca şofer – cel mai bun din U.S.A. este Bobby Morton. Dar în acest Bobby n-am deplină încredere. Aşa îmi spune mie inima, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Sunt la mâna ta, Don.

– Bobby este un singuratic, burlac, cel mai bun, dar cam sălbatic. S-ar putea uita în valize, i-ar putea omorî pe ceilalți doi şi ar putea fugi. Nu, nu-l luăm pe el, ci pe Jake Orin. Da, îi avem pe toți trei. Oameni de afaceri, căsătoriți. Doi au copii, Stroner n-are, dar e nebun după *moglie* a lui. O să se facă totul, Carlo. Le dai o arvună. Dacă unul dintre ei moare, banii îi ia *la vedova,* văduva. Înțelegi?

– Da, desigur.

– Vor veni aici. Don Antonio le va spune despre ce este vorba. Apoi îi va trimite la tine. Între timp, domnule preşedinte, vei pregăti un plan.

– M-am gândit deja şi am planuri precise.

– Precise? întrebă cu îndoială în glas.

– Am planuri. Am fotocopia. Voi avea diagramele sistemelor de alarmă. Şi mai am o schemă generală cu laturile specifice ale acțiunii.

– Laturi specifice ale acțiunii. Ochii mici erau plini de mândrie. Îmi place cum gândeşte Carlo al meu, fiul lui Don Vito. Deci? Pentru când ai stabilit acțiunea?

– Am dorit să discut asta cu tine.

Don Antonio râse.

– Carlo *mio,* fiul tatălui său. Ştii să-i faci o plăcere unui om bătrân, să-i acorzi importanță. Hai să discutăm, *per favore.*

Carleton Armin îşi stinse țigara. Se ridică, îşi scoase portofelul din buzunar, luă o programare a întrecerilor sportive din portofel. Ocoli biroul şi o puse în fața bătrânului. Don Antonio vedea fără ochelari: nu avea nevoie de ei.

– Astăzi este joi, treisprezece, zise Armin. Arătă cu degetul. Aceasta este programarea meciurilor de fotbal la Tower Stadium. Se aplecă peste umărul bătrânului şi studiară împreună hârtia. Peste douăsprezece zile, începând de astăzi, zise Armin. Marți, douăzeci şi cinci noiembrie.

Bătrânul trase din trabuc.

– Cu o lună înainte de Crăciun.

– Marți douăzeci şi cinci. Duminică, pe douăzeci şi trei este un meci de fotbal. Pe douăzeci şi patru personalul de pază este încă sporit. Dar marți, douăzeci şi cinci, nu mai este. Sistemul de pază revine la numărul inițial. Doisprezece oameni în schimburi de câte patru. Aşa că în noaptea aceea, după miezul nopții. Vechiul schimb a plecat, cel nou a venit. Să spunem la ora unu. Oamenii tăi deconectează sistemul de alarmă. Anihilează gardienii. După asta, cât mai durează?

– O oră. Să zicem mai mult. Vor ieşi maximum pe la ora trei. Atunci vor avea valizele. Ce vor face?

– Le vor aduce la mine. Unul dintre ei mi le aduce sus în apartamentul meu. Soția mea este în Europa. Voi fi acolo cu Simon Dwyer.

– Singur doar cu el? Cu zece milioane de dolari?

– Nu-ți face probleme. Voi aranja eu totul.

– Bine. Nu-şi face el griji, e doar fiul tatălui său. Stai jos acum, *per favore.* Să te pot privi în timp ce tragem concluziile.

Armin îşi puse programul în portofel şi se duse la locul lui. Bătrânul zâmbea, binevoitor.

– Trebuie să vorbim acum... care este cuvântul? Logistică. Înțelegi acest cuvânt... logistică?

Armin zâmbi.

– *Capisco.*

– Îi voi aduna pe cei – *tre* – aici, mâine. Le voi spune despre ce este vorba. Îi voi preveni, iar ei vor şti. Vor fi *tre,* toți de încredere sută la sută. Când vrei să-i vezi? Să vorbeşti despre laturile specifice ale acțiunii.

– Săptămâna viitoare.

– Luni?

– E foarte bine.

– Unde?

– În biroul meu.

– *Che ora?*

– La unu e bine?

– *Si. Lunedi. L'una.* Îşi fumă trabucul. Îşi răsuci mustața. Acum. Cum îi zice? Da, logistică. Luni vei avea şaizeci de mii bani gheață. Arvună, douăzeci de mii pentru fiecare. Apoi vei discuta toate laturile specifice, iar ei vor face toate *le preparazioni,* pregătirile. Marți, pe douăzeci şi cinci vor trece la acțiune. Vor aduce valizele în apartamentul tău. Le vei da nouăzeci de mii – restul de bani. Le dai banii, ei pleacă şi totul este în regulă. Dacă vrei îmi poți pune întrebări acum.

– Vreau să ştiu dacă pot avea încredere în ei.

– Ah, domnul n-are încredere în ei. Dar în mine, în Don Antonio ai încredere?

– Din toată inima.

Bătrânul se ridică. Carleton de asemenea, Don Antonio veni spre el şi îl sărută pe gură.

– Acum, du-te. Vin ceilalți. N-ai nici o grijă, Carlo. În această acțiune, prietenul îi stă la dispoziție fiului.

– *Grazie.*

– *Prego.*

Joi, când Barney Wilson îl sună pe Lyle Carter, i se spuse despre vizita lui Armin la Nicola Grotto din Bleecker Street. Barney îi dădu ordin să inverseze procedeul. N-o să mai sune el. Oamenii lui Lyle urmau să sune direct la Barney Wilson pentru orice informație. De la nouă la şase, urmau să sune la acest număr – şi-i dădu numărul din Wall Street, numărul lui Bernard Brown. După şase, indiferent de oră, dacă aveau ceva de raportat, trebuia să-l sune acasă. Dacă nu-l găseau, trebuia să insiste până îl găsesc.

– În regulă, spuse Lyle Carter.

– Mulțumesc, zise Barney şi închise.

Începuse. Totul mergea spre punctul culminant. Aflase de pe bandă de întâlnirea lui Armin cu Tony Glendo. Oamenii lui Lyle verificaseră dacă întâlnirea avusese loc. Începutul acțiunii. De acum înainte el va fi un singuratic veşnic la pândă: concentrare totală. Fără sex, dragoste, nimic: doar muncă. Fără Kathy, fără Josh, fără Arthur Upton. Fără nimeni. Numai el, el singur. Fericit, voios, acționând pentru realizarea țelului propus.

Capitolul 14

La ora cinci şi jumătate, joi, Jake Orin închidea magazinul Nero Car pentru închirieri de maşină, din Merrick Road în Long Island. Nero era un fel de anagramă a celui de-al doilea nume al său. Când îşi făcuse firma, se hotărâse să-i spună Niro – prenumele lui cu literele inversate. Îi spusese asta avocatului care făcuse actele, dar pe acte apăruse Nero.

Am crezut că te-ai gândit la Nero, împăratul Romei, îi zisese avocatul.

– Împărat. Da, la naiba, de ce nu? Lasă-l aşa.

Acum, la cinci şi jumătate, la magazinul Nero, în baie, Jake se spăla. Jake, omul de afaceri. Pentru asta trebuia să-i mulţumească lui Frank Lander. Acum nouă ani – Jake avea douăzeci şi şase de ani, un tip solid, numai muşchi, adevărat şofer – Frank spusese: „Tu jefuieşti mult, dar n-ai acoperire. Un tip isteţ se apucă de afaceri, şi tu eşti isteţ. Nu mai pierde vremea. Îţi trebuie neapărat o acoperire şi n-o să mai ai probleme cu taxele pe non-profit".

Zâmbi în oglinda băii sale de la firmă – Jake omul de afaceri. Treizeci şi cinci de ani, înalt, brunet şi frumos. Căsătorit de şapte ani, doi copii. Aici la firmă avea o fată la ghişeu, o contabilă frumoasă (cu care se întâlnea câteodată) şi la parter o vânzătoare drăguţă, absolventă

de colegiu. Închidea la şase fix, pentru că la şase şi jumătate Jake Orin lua cina cu soţia şi copiii în frumoasa lui casă din Valley Stream – la zece minute de firmă. O casă cu opt camere, cu o curte mare în spate şi un zid foarte înalt. Avusese probleme cu zidul, pentru că de cealaltă parte a lui, într-o căsuţă amărâtă cu patru camere, trăiau un tânăr şi o tânără şi când zidul fusese înălţat, tipul venise la Orin şi îl întrebase:

– Ce dracu faci? Nu poţi să înalţi un asemenea gard, de unsprezece picioare. Îmi iei tot soarele.

– Îţi acord intimitate, prostule. Şi nu te costă un cent.

– Ia ascultă, deşteptule. Îl dai jos sau te reclam.

Jake îi dăduse un pumn şi îi rupsese nasul, iar după cinci minute fata venise la Orin acasă ţipând.

– Animalule! N-o să-ţi meargă. O să ne ducem la procurorul districtual. O să te închidă. Fratele meu e avocat.

– Să-l ia dracu pe fratele tău.

– Animalule! Se repezise la el. Eşti un *animal.*

O lovise în gură, îi scosese patru dinţi şi după o jumătate de oră veniseră poliţiştii la casa cu pricina. Cuplul cel tânăr făcuse o reclamaţie de atac şi bătaie. În ziua următoare Jake se dusese la ei, intrase în casă şi pusese pe masă un pistol.

– Renunţă la reclamaţie sau te omor. Ai înţeles?

Nimeni nu se prezentase la poliţie pentru audieri şi, după două luni, tânărul cuplu vânduse casa altui cuplu în vârstă care acceptase zidul şi nu se plângea, iar domnul Orin era un vecin plăcut şi paşnic.

Acum, ieşi din baie spălat şi pieptănat, iar la ora şase închise magazinul şi plecă în cadillac-ul lui spre Valley Streeam. Îşi sărută soţia şi copiii, se aşeză cu ei la masă şi sună telefonul:

– Cine dr...? Îşi privi copiii şi zâmbi. Îi spuse soţiei: Întotdeauna când suntem la masă. Trebuie să fie vreo

parteneră de-a ta de bingo. Dacă este pentru mine, nu sunt acasă.

Ea răspunse din bucătărie. Ascultă, dădu afirmativ din cap şi zise:

– Aşteptați un moment.

Puse cu grijă receptorul jos şi se duse la el.

– Este pentru tine.

– Iisuse, doar ți-am, *spus...*

– Este domnul Glendo.

Se ridică.

– Voi vorbi din dormitor, şi fugi pe scări.

În aceeaşi joi, la şase fără un sfert, Frank Lander îşi scotea salopeta. Era proprietar al magazinului Horatio TV Repair din Horatio Street, în Greenwich Village. El termina la ora şase, dar magazinul rămânea deschis până la miezul nopții – în grija lui Harry Manley, directorul din schimbul de noapte. Acum patru ani în locul lui fusese Al Haley – până când Frank descoperise că acesta avea o filială: „TV la Al" pe East 38th Street. Nu îl concediase, dar într-o zi nu venise la lucru. Fusese găsit în camera din spate, la firma lui, vânăt la față, strangulat şi cu gâtul rupt. Asta se întâmplase când Harry Manley fusese promovat în postul de director al schimbului de noapte şi i se încredințaseră nişte informații confidențiale.

– M-a supărat foarte tare – îi spusese Lander lui Manley. M-a înşelat, conducând firma lui de reparații TV de pe Thirty-eight. Am prieteni cărora nu le-a plăcut asta. Aşa că Haley s-a dus în măsa şi tu vei lucra în locul lui. Nu-ți cer decât să nu încerci vreo dată să mă tragi pe sfoară. Te plătesc bine – cel mai bine. Dacă eşti îngrijorat din cauza inflației, poți să ceri o majorare. Ai probleme acasă, vrei un împrumut, orice – spune-mi, sfătuieşte-te

cu mine. Singurul lucru pe care nu-l suport, care mă ucide – nu încerca vreodată să mă înşeli.

Harry Manley nu încercase niciodată să-l înşele pe patronul lui, pentru că ştia câte ceva despre el. Când era tânăr, Lander fusese depanator la New York Telephone. Apoi cei de la companie aflaseră că monta microfoane pentru unii din afară şi îl concediaseră. Plecase în California unde se înhăitase cu oameni foarte duri. Fusese arestat pentru crimă, dar achitat, pentru că la proces probele acuzării fuseseră anihilate. Se întorsese la New York şi deschisese Horatio TV Repair Shoppe. Era un om cu familie, foarte puternic şi locuia într-un apartament frumos pe East 72. Avea doi copii la colegiu şi unul mai mic, pe fiica sa Debbie, care era încă acasă.

Acum, dezbrăcat de salopetă şi îmbrăcat în civil, îl bătu pe spate pe omul lui din schimbul de noapte.

– Nu-i lăsa să nu te păcălească, puştiule.

– Bine, spuse Harry. Ai grijă de tine.

Frank Lander plecă în cadillac-ul său, acasă în 72nd Street. Parcă maşina în garajul din interior, luă liftul până la etajul şaisprezece. Descuie uşa, îşi puse haina şi pălăria în debara, iar fiica lui alergă să-l întâmpine cu un sărut.

– Bună, tăticule.

– Bună, Deb.

– Cum ți-a mers astăzi?

– N-am câştigat nimic.

În living îşi sărută soția şi ea îi întoarse sărutul.

– Ai primit un telefon, trebuie să suni tu.

– Sigur, dar nu acum. Întâi mâncăm că mi-e tare foame.

– Nu, era domnul Glendo.

– Oh! spuse el şi se duse iute în camera de alături închizând uşa.

În aceeaşi joi la cinci şi zece, Joe Stroner în cadillac-ul său mergea în sus pe West Side Highway. Plecase fix la cinci, de la Stroner Construction Corporation de pe Tenth Avenue şi 43rd Street. Nu purta nici haină, nici pălărie, dar caloriferul din maşină funcționa. Era încă în hainele de lucru, murdar şi transpirat, pentru că era joi, una din zilele în care făcea dragoste cu nevasta lui cea nemaipomenită. Ea nu ştia nimic despre afacerile lui colaterale.

Nimeni nu ştia, cu excepția acelora care trebuiau să ştie. Pentru că cei care ştiau puteau deveni periculoşi. Îşi aminti de Johnny Mack, după atâta timp. El, Joe Stroner, în cadillac-ul său costisitor conducea spre căsuța lui minunată la un colț pe Bronx-Throgs Neck. Gândindu-se la Johnny Mack, un băiat bun şi un meseriaş bun, dar, după cum s-a dovedit – tâmpit.

Odată, demult Joe Stroner avusese un partener în modesta lui afacere în construcții, un bărbat inteligent, cinstit şi al naibii de bun om de afaceri. Felix Ginsburg. Avusese un contract suplimentar în alt oraş şi Johnny era ajutorul. Aşa că Joe se dusese la Detroit pentru instrucțiuni finale şi lui Johnny, tâmpitul dracului, îi trecuse prin cap să vorbească cu Felix, partenerul lui Joe, crezând că şi el ştia despre contract. Felix, care era deştept, îl descususe pe Johnny, care era un tâmpit, şi când Stroner venise acasă, Felix îl chemase în birou să stea de vorbă.

– Trebuie să ne despărțim, spusese Felix. Cumperi partea mea sau o cumpăr eu pe a ta.

– Cum îți convine?

– O cumpăr eu pe a ta.

– Bine, spusese Stroner. S-o lăsăm baltă câteva săptămâni.

– O.K., zise Felix şi apoi adăugase: Uite ce e Joe. Aş vrea să mă înțelegi. Ce faci tu în viața particulară nu mă interesează. Nu ştiu nimic despre tine.

– Mulțumesc. Eşti un om deosebit.

În săptămâna aceea se încheiase lucrarea, cu Johnny ca ajutor, iar săptămâna următoare Felix Ginsburg fusese împuşcat în fața casei lui. Johnny Mack fusese găsit pe locul şoferului într-o maşină parcată, cu cinci gloanțe în cap. Ce trebuia să se întâmple, se întâmplase. Felix trebuise înlăturat pentru că era un străin care cunoştea nişte secrete interne. Johnny Mack, un muncitor şi un ajutor bun, la fel, pentru că fusese mult prea tâmpit şi furnizase informații.

Despre toate acestea soția lui, remarcabila Astrid Stroner, nu ştia nimic. Să ştii nişte secrete devine periculos. Ceea ce nu ştii nu-ți poate dăuna şi Joe nu dorea ca soția lui să aibă vreodată de suferit. O iubea, era nebun după ea. Era de vârsta lui, patruzeci şi şase de ani, frumoasă şi bine făcută. Joe Stroner era un bărbat mătăhălos, roşu la față; cântărea peste o sută de kilograme, multe din ele reprezentând oase şi muşchi. Dar soția i se potrivea; depăşea optzeci de kilograme această zeiță suedeză care-şi purta greutatea cu demnitate. Era doar cu câțiva centimetri mai scundă decât el. Şi nu părea deloc grasă; avea o carne tare şi o piele bine întinsă, de un alb strălucitor. Erau căsătoriți de douăzeci şi cinci de ani şi relațiile lor sexuale erau mai bine ca oricând. De trei ori pe săptămână făceau dragoste ca doi nebuni; sâmbăta şi duminica făceau dragoste curați, dar în zilele de joi o făceau murdari, aşa îi plăcea lui, şi o făcuse şi pe ea să-i placă. Joia nu se spăla când se întorcea de la uzină, iar ea făcea curat în casă şi nu se spăla. Joia erau murdari, transpirați, urât mirositori, făceau dragoste ca animalele şi le plăcea amândurora.

Ajuns la Throgs Neck duse maşina în garaj şi se îndreptă spre uşă. Nu folosi cheia. Sună. Vroia s-o vadă

când deschise uşa. Continuă să sune. În sfârşit deschise. Într-o rochie de casă verde deschis. Părul ei lung, blond îi atârna pe umeri. Fața fără fard era transpirată. El trânti uşa, îi băgă o mână sub rochia de casă şi prinse un sfârc mare şi excitat. Ea râse. O sărută, deschizându-i gura cu limba. O duse în dormitor, îi rupse rochia, îşi rupse hainele lui, o aruncă în pat. Ea îl sărută, îl muşcă. O întoarse cu fața în jos, o sărută pe fese, i le desfăcu lăsând să se vadă anusul. Sună telefonul. El îi dădu drumul. Ea se întoarse, stând pe spate culcată; trupul alb strălucea de transpirație. Telefonul suna în continuare.

– La dracu! Ridică receptorul, mormăi. Da? Apoi mai încet. Oh, da. Ascultă. Zise liniştit, cu blândețe: Da, domnule. Voi fi acolo. Închise.

– Cine era? întrebă ea.

– Nimeni, răspunse el, despărțindu-i coapsele pline şi intrând în ea.

Capitolul 15

Vineri veniră separat: Lander la două patruzeci şi cinci, Stroner la două cincizeci, Orin la două cincizeci şi şase: aveau stabilită întâlnirea la ora trei fix. Nicola îi aşeză împreună la o masă pătrată din colţ. Nu era oră de vârf; nu era aglomerat. Le oferi vin alb în pahare mici. Vin, nu whisky. În pahare mici. Trebuie să fie sobri când îi cheamă bătrânul. La trei şi jumătate, Nicola primi semnalul, se duse la ei şi le spuse:

– O.K. şi îi conduse.

– *Grazie,* îi zise bătrânul fiului său.

– *Prego,* răspunse el şi plecă.

Don Antonio stătea în fotoliul lui din capul mesei. Lângă el era o sticlă de vin, un pahar şi o scrumieră. În rest, masa era goală, strălucitoare, Nici un pahar pentru vizitatori, nici măcar scrumiere. Pentru ei, bătrânul nu se ridică.

– *Boun giorno,* spuse el. Staţi jos.

Ei se aşezară. Plini de respect. Nu vorbeau, nu fumau. Erau ucigaşi, crima făcea parte din munca lor, dar fiecare dintre ei era foarte conştient că erau amatori de duzină în comparaţie cu zâmbitorul şi plăcutul bătrân cu mustaţa pleoştită. Acesta era Antonio Glendo, om de onoare, de cuvânt, un om care putea fi amabil, blând, gânditor, dar să nu îndrăznească cineva să-l supere, pentru că el i-ar

putea aduce moartea respectivului, repede şi în mai multe moduri.

– *Signori.* Îşi umezi buzele cu vin. Avem de îndeplinit o sarcină. Bine plătită. Acum, *per favore,* ascultați-mă cu atenție. Vorbea rar. Le vorbi despre întâlnirea pe care o avusese, despre amănuntele afacerii de la Tower Stadium, despre cei patru gardieni şi despre faptul că cel pentru care lucrează era Carleton Armin. Este bancher. Un grozav *galantuomo.* Îl cunosc de când era copil. Acum este Carleton Armin. Demult, era Carlo Arminito, fiul lui Vito Arminito, odihnească-se în pace. A fost un bun prieten al meu, Don Vito. Aşa că luni vă duceți la *il signore.* Armin, în Armin Building din Wall Street, pe la ora unu. *Il signore* este preşedintele consiliului lui Tower Stadium. El are totul, fotocopie, diagramă. O să vă lămurească în detaliu. Vă va da laturile specifice ale acțiunii. Se întoarse spre suportul din spate, luă şi aprinse un trabuc negru. Ochii îi străluceau. Se uita când la unul când la celălalt. Ne-am înțeles?

Lander spuse:

– Ar mai fi o problemă, Don Antonio.

– Care?

– Ați menționat că se pălăteşte bine. Cât?

– Cincizeci de mii de dolari de fiecare.

Ori zâmbi. Stroner dădu din cap afirmativ.

– Destul de bine, adăugă Lander.

– Trebuie să vă reamintesc că paznicii sunt înarmați. V-am spus. Sunt patru, vor fi luați ca din oală. Dar eu îi am pe cei mai buni – Joe, Frank şi Jake – cei mai buni. Ar trebui să fie *facile,* dar când este vorba de pistoale, se poate întâmpla să fie careva uciș. Arătă cu degetul mijlociu al mâinii drepte spre propriu-i piept. Eu sunt Don Antonio Glendo, spuse mândru. I-am ales special pe Joe Stroner, Frankie Lander şi Jake Orin. Aşa că am aranjat

şi cu banii. Luni, la ora unu, în biroul lui Armin, oamenii mei vor primi câte douăzeci de mii de dolari arvună. Trebuie daţi *soţiei.* Este ca un fel de asigurare. Pentru casă. Dacă se întâmplă ceva, ştiţi. Trase din trabuc, chicoti: N-o să se întâmple nimic rău. În noaptea de *martedi.* Vă faceţi treaba, luaţi valizele, le duceţi în apartamentul lui Armin. El vă dă restul de bani. Nouăzeci de mii bani gheaţă. *Finito!*

– La dracu, e destul de corect, spuse Stroner.

– Este corect întru totul.

– Cum adică, Don Antonio?

Bătrânul îşi puse trabucul în scrumieră. Se aplecă în faţă. Ochii îi străluceau diferit. Vocea groasă se îngroşă şi mai mult.

– Ceea ce este în valize, să fie foarte clar, nu vă interesează, nu e treaba voastră. Le luaţi de la Tower Stadium, le duceţi la Armin, în apartamentul lui – asta-i treaba voastră. Nimic mai mult. Nu vă jucaţi cu mine. Nu mă trageţi pe sfoară. Cine încearcă e mort. Şi nu numai el. Arătă spre Stroner. Blonda ta moglie – moartă; apoi spre Orin. La moglie şi cei doi copii – morţi, apoi spre Lander. La moglie băiatul şi fata de la colegiu, fata de la liceu – morţi toţi. Se rezemă din nou de speteaza fotoliului. Îşi luă trabucul. Fumă şi zâmbi. Ochii luminoşi erau paterni, binevoitori. *Scusi, amici. Mi dispiace.* Este necesar să spunem uneori şi lucruri neplăcute. Dar nu cred că e necesar pentru nişte oameni deosebiţi ca voi. Dar oricât de deosebit ar fi cineva, trebuie să fie prevenit *o dată,* să i se reamintească unele lucruri. Se uită direct la Stroner, cel mai în vârstă dintre ei. *Scusi,* Joe. Tu nu vei muri şi nici blonda şi planturoasa ta soţie.

– Poţi fi sigur că nu, spuse Joe.

– Aşa că asta-i tot. *Finito.* Vă duceţi la Armin, luni, la ora unu.

Glendo se ridică. Ceilalţi, de asemenea.

– Mai e un mic amănunt. Don îşi mângâie mustața şi îi zâmbi lui Joe Stroner, arătându-şi dinții galbeni. În noaptea aceea intrați pe la ora unu. Până la trei trebuie să terminați totul.

– Dacă începem la unu, ieşim înainte de trei, zise Lander.

– Aşa că, spuse Don privindu-l pe Stroner, Joe, îmi cunoşti numărul de telefon. Această problemă mă priveşte personal – este făcută în memoria lui Vito Arminito. Vreau să aud veşti bune. După ce v-ați *îndeplinit* misiunea, înainte de a-i duce valizele lui Armin, te opreşti la un telefon şi mă chemi acasă. Îmi spui că totul este în regulă. Apoi voi putea dormi liniştit.

Stroner îşi încordă muşchii lui impresionanți.

– Am să vă sun, Don Antonio. Dacă nu – zâmbi disprețuitor – toți băieții tăi sunt morți.

– Nu vom muri, spuse Orin. Acțiunea este sigură. Dacă ar fi alții în locul nostru poate da – dar nu băieții tăi, Don Antonio.

– Vei primi mesajul înainte de trei, zile Lander.

– *Grazie.*

Cu plăcere.

Don Antonio Glendo se ridică în picioare. Se uită fix la Frank şi expresia ochilor săi îi arătau sentimentele: eşti un ticălos. Voi menționa că nu-mi sunteți prieteni de suflet. Sunteți plătiți să munciți. Trebuie să înțelegeți asta.

– Da, domnule, spuse Lander cu voce slabă.

– *Ciao,* spuse bătrânul.

– *Ciao,* spuse şi Joe Stroner.

– *Ciao,* spuse şi Jake Orin.

– *Ciao,* conchise Frank Lander.

– *Buona fortuna,* adăugă Don Antonio Glendo.

Pe paisprezece noiembrie, vineri dimineața, Ollie Dwyer îl duse pe Simon Dwyer în Connecticut (cu

permisiunea ofițerului de la biroul de eliberări condiționate) să-şi viziteze sora. O vizită scurtă. Doamna Hulett servi ceaiul, apoi se duse la bancă şi îi înapoie lui Simon plicul. Familia Dwyer se întoarse la Queens şi acolo Simon transferă plicul în seiful lui Ollie.

În aceeaşi zi, Barney Wilson, căruia i se trimise dejunul la birou, îşi petrecu toată ziua, de la ora nouă la şase în biroul lui Bernard Brown şi receptorul UHF vorbi aproape tot timpul, dar nu îi dădu nici o informație utilă. Află despre afacerile legale ale lui Armin, despre faptul că Suzy Buford va fi la New York în weekend. Oamenii lui Lyle, nu îi furnizară nici o informație interesantă. Soția lui Simon Dwyer îl dusese pe acesta la sora lui în Darien, Connecticut. Sora îl condusese la bancă. Simon adusese acasă un plic. Întorşi acasă merseseră să pună plicul în seiful de la bancă al doamnei Dwyer. Carleton Armin, cu o geantă diplomat, se dusese şi el la o bancă, jos la seifuri, apoi se întorsese la birou. Asta era tot.

La ora şase, Barney se duse acasă. Îşi pregăti cina: spaghetti şi chifteluțe şi mâncă. La ora zece, se duse în apartamentul lui Bernard Brown. Ascultă banda, o şterse puse aparatul la loc. Când se întoarse acasă, primi u telefon de la unul dintre oamenii lui Lyle. Armin se în tâlnise cu Dolores Warren. Bravo lui! Bău whisky. Urmări un film la televizor. La ora unu se culcă.

Capitolul 16

Cincisprezece noiembrie, sâmbătă, la început de weekend.

Kathryn Braxton Kearney şi Joshua Fitts Kearney, acasă în Chevy Chase, gazde la strălucitoarea petrecere de sfârşit de săptămână la care luau parte figuri politice proeminente. Kathy ar fi preferat să se întoarcă la New York duminică, dar Barney o sfătuise să rămână la Chevy Chase până la noi dispoziții.

În aceeaşi zi, Carleton Armin şi Suzy Buford nu reuşiseră să ia legătura aproape toată ziua. El o sunase, dar nu era nimeni acasă. În sfârşit, la şapte răspunse:

– Unde naiba ai fost? o întrebă el furios.

– Mi-e foame, răspunse ea.

– Şi mie. Unde ai dori să mâncăm?

– Ce zici de Monsignore? Îmi place mâncarea, atmosfera şi muzica de acolo.

– Bine. O să fac rezervarea şi trec să te iau peste jumătate de oră.

– Nu. Vin eu acolo. La şapte şi jumătate, la bar, bine?

– Te simți bine, Suz?

– Da, sigur că da.

– Îmi pari puțin indispusă.

– Femeia are prerogativele ei.

– La şapte şi jumătate la bar, conchise el.

Când ajunse la şapte douăzeci şi cinci, ea era deja acolo. Directorul îi zâmbi cu toată gura.

– Doamna vă aşteaptă. Îi conduse la o masă excelentă. Acesta îl îndrăgea pe domnul Armin, un client vechi, foarte generos. Mai avea un motiv serios să-l îndrăgească, pentru faptul că de-a lungul anilor îl ajutase să-şi investească banii foarte bine.

Comandară cocteiluri, mâncare şi în timp ce beau el o întrebă:

– Unde ai fost toată ziua?

– Acasă.

– Acasă? întrebă el iritat. Am sunat de mi-a venit rău.

– Ştiu.

– *Ştii?*

– N-am vrut să răspund la telefon.

– De ce dracu n-ai vrut?

– O să-ţi spun mai târziu. Când ne întoarcem în apartament.

El era Carleton Armin. Amantul de o viaţă al doamnelor. Le cunoştea foarte bine, de aceea nu insistă. Zâmbi, ridică din sprâncene, dădu din cap, dar nu insistă.

Mâncară şi băură şampanie în loc de vin. Vorbiră, dar toată seara fu, oarecum lipsită de voioşie. Se întoarseră în apartamentul din Central Park West la zece şi douăzeci şi el îşi dădu seama imediat că se întâmplase ceva. Nu trebuia să fie oracol să-şi dea seama. Casa era plină de bagaje.

– Ce naiba se întâmplă?

– Mă mut.

– Unde te muţi?

– Mă mărit.

– *Ce faci?* Încercă să facă vitejeşte faţă situaţiei.

– Carleton, ştii că îţi convine.

– Eu nu ştiu decât că te iubesc.

– Doamne. Te admir, eşti grozav. Îl sărută.

– Cine şi de unde este?

– Este din West Coaşt. Los Angeles.

– Câți ani are?

– Împlineşte treizeci şi cinci în ianuarie.

– Asta-i bine. Măcar, *asta*-i bine. N-ai nevoie de altul bătrân ca mine.

– N-am, nu-i aşa?

– Ce învârteşte?

– Este avocat. Armin ridică din umeri. Dar cu banii cum stă?

– Este foarte bogat.

– Foarte bine că este bogat.

– Prin moştenire şi prin activitatea lui. Are sonde de petrol în familie.

– Asta-i grozav.

– Este un avocat grozav. Are un conac splendid în Beverly Hills. Ne căsătorim cu o zi înainte de ziua Recunoştinței. Mi-am dat demisia. Vom avea o casă de copii.

– Asta depinde doar de Dumnezeu.

– Da, de Dumnezeu. Tot ce e aici îți aparține. Pentru următoarea amantă.

– Următoarea, spuse el, trist. Nu va exista alta multă vreme.

– Sigur că nu, râse ea şi îl sărută. Carleton, am petrecut doi ani împreună – doi ani minunați. Ai fost bun, dulce, fermecător, frumos. Dar ne-a cam trecut vremea, nu-i aşa?

– Nu, insistă el.

– S-a terminat, dragul meu. Urează-mi noroc.

– *Buona fortuna,* spuse el. *Auguri.*

– Îți mulțumesc. Voi pleca mâine. Pentru totdeauna. A fost într-adevăr ceva frumos între noi în aceşti doi ani. Suzy a crescut, a fost instruită. A...

– Mâine este duminică.

– Toată ziua.

– Astăzi este sâmbătă.

– Toată ziua.

– Este o noapte întreagă între ele.

– Nu-ți scapă niciodată nimic, nu-i aşa?

– Te iubesc.

– Ah!

– Hai în pat!

– Da, spuse ea. Pentru ultima oară.

Weekend şi pentru Barney Wilson. De unul singur, plictisit. Nu se duse în Wall Street, ci numai în apartamentul lui Bernard Brown şi ascultă repede banda pe care nu se înregistrase nimic interesant. Dar asta-i treaba lui. Să fie vigilent tot timpul.

Ceva se va întâmpla.

Când? Când naiba?

Capitolul 17

Luni dimineață la ora nouă fix, Barney Wilson se afla în biroul lui Bernard Brown. Jacheta îi era aruncată pe un scaun, cravata îi atârna, era descheiat la guler. Fuma o afurisită de țigară şi asculta problemele financiare ale lui Carleton Armin care îl agasau până la lacrimi. Dar el era Barney Wilson. Fost membru al CIA. Învățase ceva de la ei. Să aştepte. Să nu facă nimic să-şi alunge plictiseala. În aceste aventuri *există* interese majore. Sunt momente de mare pericol, când eşti pur şi simplu supus hazardului. Acestea sunt momentele culminante ale aventurii. Dar, de fapt, ele sunt doar momente. În general, într-o perioadă mai lungă, există momente cumulative care pot dura zile, săptămâni, luni; care se îngrămădesc întocmai ca celulele sălbatice de cancer, în boala fără de leac a plictiselii. Trebuie să fii foarte atent cu această boală. Dacă plictiseala te copleşeşte – renunță. Dacă atenția începe să-ți scadă – găseşte-ți un remediu, pentru că altfel este în detrimentul tău. Uite-l pe Barney Wilson, cel plin de experiență. Fost, şef de birou, director adjunct al serviciului plan. El ştie: virtutea esențială a unui agent eficient este capacitatea sa deosebită şi îndârjită de a avea răbdare. La prânz telefonă după dejun, dar când i se aduse, mâncă fără poftă. Stătea în scaunul rotativ ascultând magnetofonul mergând.

Cei trei sosiră la ora unu şi Ron Seely, după cum fusese instruit, îi conduse imediat în sanctuarul lui Armin. Erau trei domni bine îmbrăcaţi, iar unul dintre ei era chiar foarte prezentabil. Seely deschise uşa şi îi lăsă să intre. Apoi o închise. Armin se ridică şi o încuie.

– Sunt Carleton Armin.

Cel palid se prezentă şi el.

– Frank Lander.

Cel lat în umeri spuse:

– Joe Stroner.

– Jake Orin, adăugă al treilea, cel brunet.

– Vă rog să luaţi loc.

Se aşezară. Armin deschise seiful de culoarea oţelului, scoase dinăuntru o geantă diplomat din piele şi din ea luă trei plicuri şi dădu fiecăruia câte unul.

– Vă rog să-i număraţi, domnilor.

În timp ce ei numărau, Armin se întoarse la scaunul său rotativ şi puse geanta diplomat pe birou. Când aceştia terminară de numărat, îi întrebă:

– Sunteţi mulţumiţi?

– Vă stăm la dispoziţie, răspunse Stroner.

– Aveţi o treabă uşoară. Stadionul Tower. Patru gardieni – care nu păzesc nimic – în camera de gardă. O să vă fie uşor să-i anihilaţi. Vreau să vă spun că vor fi surprinşi să vă vadă.

– Să-i considerăm deja anihilaţi.

– Apoi, în camera de consiliu, va trebui să spargeţi zidul şi să luaţi valizele. Presupun că Don Antonio v-a pus la curent cu asta.

– Da, ne-a pus, răspunse Stroner.

– Presupun că v-a spus şi când o veţi face.

Orin spuse:

– Marţi noaptea, pe douăzeci şi cinci noiembrie, la ora unu.

– Ei, acum, fotocopia. O scoase din geanta diplomat. Cine se va ocupa de ea?

– Eu, răspunse Stroner.

Se ridică şi se duse la birou. Lander îl urmă. Studiară fotocopia în timp ce Armin le explica, arătând cu degetul... şi aici este casa, aici în continuare alte birouri, aici camera de gardă şi aici sala de consiliu. Acum – acest x roşu – aici o să forați. Sub beton – valizele.

– Grozav, spuse Stroner.

– Dar sistemul de alarmă? întrebă Lander.

Armin scoase nişte foi din geanta diplomat, hârtie pergament cu diagrame complicate. Lander le studie cu grijă şi discutară generalități despre sistemul de alarmă, tabloul de comenzi din camera de gardă, butonul alb care putea anunța Holmes Agency şi secția de poliție din cartier. Armin adăugă:

– Există butoane albe identice şi în celelalte birouri.

Kake Orin nu participă la aceste discuții. Şedea tolănit într-un fotoliu şi fuma. Deodată spuse:

– Domnule Armin.

– Da.

– Don ne-a spus că o să ne dați planul stadionului.

– Da, planul stadionului. Ascultați-mă, vă rog. Toate terenurile stadionului Tower sunt înconjurate de garduri din aluminiu rezistent, în formă de lanț, cu vârfuri ascuțite înalte de opt metri. Toate porțile acestor garduri sunt în întregime, dar şi separat, conectate la sistemul de alarmă. Deschiderea forțată a unei porți nu pune în funcțiune sistemul general de alarmă, în acest caz se aude un bâzâit în camera de gardă şi se aprinde becul respectiv de pe tabloul de comandă. Astfel, paznicii pot depista repede unde se învârteşte vreun beţiv sau vreun copil zăpăcit, dar fără sirene zgomotoase. *Porțile* sunt conectate, dar, desigur, întreg gardul acela imens, cu țepi în vârf, nu este.

Armin trase fotocopia mai aproape de ei şi arătă din nou cu degetul.

– Partea vestică a gardului, în spatele stadionului, se întinde pe vreo şase sute de metri şi dă spre nişte grădini părăsite. Este pustiu acolo, iar strada este întunecată. Nu există decât un bec, departe, în capul străzii. Asta poate fi o variantă. Îi privi şi zâmbi. Puteţi să-mi respingeţi propunerea. Voi sunteţi profesionişti, eu nu sunt nici măcar amator.

– Domnule Armin, dumneavoastră plătiţi, spuse Stroner.

Armin se uită din nou la fotocopie.

– Aici. Arătă cu degetul. Tăiaţi o gaură în gard. Suficient să treceţi prin ea. Sigur va trebui să cercetaţi, să vedeţi, la faţa locului.

– Domnule Armin, vorbi Jake Orin din nou, din fotoliul lui. Domnule Armin, zise din nou şi zâmbi cu aroganţă. După cum aţi spus, dumneavoastră, nu ştiţi nimic. Noi suntem profesionişti. Vom verifica totul, ziua.

Carleton Armin se stăpâni. *Erau* ei profesionişti, dar mai mult, erau oamenii lui Don Antonio. Şi acolo, în zid, erau zece milioane.

– Nu te enerva Jake, zise Stroner. El era un om cumpătat, mai în vârstă şi urma să câştige cincizeci de mii de dolari. Nu dorea ca un puţoi ca Jake Orin să-i dea peste cap. Tăcă-ţi gura, puşti fără minte!

– Du-te-n mă-ta, spuse Jake Orin.

– Eu nu-l bag în seamă, rosti Stroner.

– Este cel mai bun şofer, interveni Lander.

– Du-te şi *tu* în mă-ta.

– Ce-ai zice de mama lui Don Antonio? zise Armin.

– Ce ai spus? întrebă Jake.

– Domnule Orin, n-aş dori să mă plâng de dumneata domnului Antonio. Ţi-aş face plăcere s-o fac?

Bine. Bine. Sunt un puşti fără minte care îşi va ţine gura. N-o luaţi drept jignire. Nu mă mai băgaţi în seamă.

– Bine, zise Frank Lander. Nu eşti aici.

Jake nu mai răspunse. Îşi fumă ţigara.

– Domnule Armin, vă rog să continuaţi. Îmi cer eu scuze pentru el. Nu este obişnuit cu o companie selectă, spuse Joe Stroner.

Jake Orin îşi stinse ţigara într-o scrumieră. Era furios, dar tăcu.

Degetul lui Armin era pe fotocopie.

– Aţi tăiat gardul. Sunteţi aici în interiorul terenurilor exterioare. Dar stadionul însuşi era o adevărată fortăreaţă. Sunt multe intrări în stadionul propriu-zis, dar acelea sunt toate uşi imense de oţel cu încuietori sigure. Şi cum a constatat şi domnul Lander, acest sistem de alarmă este diferit. Oricine încearcă să facă ceva vreuneia dintre *aceste* uşi este clar că are în gând un plan bine determinat; nu poate fi vorba de vreun oarecare ce se învârteşte pe acolo. Sirenele se declanşează şi apar semnale pe tabloul de comandă din camera de gardă.

– Mai mult, ca sistem de protecţie suplimentar, această alarmă nu poate fi întreruptă prin tăierea unui singur fir. Fiecare uşă, cu sistem de alarmă separat, este interconectată cu sistemele de alarmă ale celorlalte uşi. Se întrerupe doar din interior. Trebuie să fie acţionate mai multe butoane din camera de gardă.

– Stai puţin, spuse Jake.

– Iar începe.

– Nu, acum vorbesc serios, continuă Orin. Domnule Armin.

– Da, domnule Orin?

– Don ne-a spus că i-aţi vorbit despre schimbarea gărzilor. Trei schimburi de opt ore. Aşa e?

– Da, aşa e.

– Cei din schimbul vechi pleacă şi cei din schimbul nou vin. Trebuie să fie deschise uşile. Şi? Vor trebui să

întrerupă întregul sistem de alarmă pentru asta? Dar dacă vreunul dinăuntru vrea să iasă? Dacă-l aşteaptă vreo puicuţă afară într-o maşină sau aşa ceva? Nu cred eu că ei trebuie să acţioneze o grămadă de butoane pentru asta. Vreau să spun că unul dintre ei poate să iasă afară, să-i sugă puicuţa penisul. Cei care fac alarmele sunt şi ei oameni, nu doar nişte biete marionete din anul 1490 sau aşa ceva. Cei care păzesc acolo ştiu cum să acţioneze fără să declanşeze alarma.

– Are dreptate într-un fel, spuse Lander.

– Are întru totul dreptate, adăugă Armin.

– Cum adică? întrebă Joe Stroner.

– Priviţi aici. Armin arătă pe fotocopie. Există în colţul dinspre nord o uşă. Sistemul de alarmă de la această uşă poate fi acţionat din exterior şi manual. Scoase din geanta diplomat trei chei şi apoi indică din nou uşa pe schiţă. Aici, după colţ, dinspre uşa de la nord se află o cutie metalică în perete. Cutia nu conţine nimic, doar o broască. Arătă cu degetul. Această cheie mică deschide cutia aceea. O răsuceşti la dreapta cât este posibil şi astfel întreruperi sistemul de alarmă al uşiii dinspre nord. Scoţi cheia şi încui cutia. Uşa dinspre nord poate fi acum deschisă fără să se declanşeze alarma. Această cheie mare deschide uşa de oţel. După ce intră, cel ce are cheia, încuie uşa. Apoi foloseşte cheia mică pentru a deschide cutia metalică din interior. Bagă cheia cea lungă şi subţire în broască, o învârteşte spre stânga până la refuz şi sistemul de alarmă este din nou în funcţiune.

– Minunat, spuse Lander.

– Eu nu mă pot lipsi de aceste chei. Având în vedere ceea ce urmează să se întâmple, trebuie să fiu capabil – oricând voi fi solicitat în viitor să prezint cheile celui care va face investigaţia propriu-zisă. Şi având în vedere ce intenţionăm să facem, sigur va fi o anchetă.

– Hei, n-a mințit Don, spuse Jake Orin. Domnul Armin ăsta nu este fiştecine. E deştept foc.

– Mulțumesc, zise Armin.

– Nu vă faceți probleme. Iau eu cheile şi voi face duplicate. Vi le aduc înapoi înainte de ora cinci, spuse Lander.

– Am presupus că aşa vei face.

– Auziți, a presupus. Chiar că începeți să-mi plăceți domnule Armin, zise Jake Orin cu admirație.

Armin îi mulțumi din nou.

– Domnule Armin, spuse Joe Stroner.

– Domnule Stroner? zise Armin.

– Sunt curios. Cum *se efectuează* schimbarea gărzilor?

Armin se aplecă în scaunul său turnant, luă o țigară din pachet. Orin sări şi i-o aprinse.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

– Cum funcționează? reluă Stroner.

– Când vine schimbul cel nou, cel vechi îl aşteaptă. La ore fixe, ştiți? Noii veniți zornăie gardul porții din afară şi apare semnalul pe panoul de comandă din camera de gardă. O simplă răsucire de buton şi alarma este întreruptă în zona respectivă. Apoi unul din schimbul vechi iese pentru noul schimb, pe poarta nordică, după ce a acționat manual uşa de oțel. Îi însoțeşte înăuntru şi apoi unui din cei noi îi însoțeşte pe cei vechi afară. După aceea încuie, şi toate butoanele sunt din nou în funcțiune.

– Grozav, spuse Lander.

– Sunt ai noştri, rosti Stroner. După umila mea părere, totul este extrem de uşor. Dăm lovitura la ora unu. Nu cred să dureze cu totul o oră sau o oră şi jumătate, cel mult. Apoi vă livrăm valizele în apartamentul dumneavoastră. E-n regulă?

– Adresa este: Four Hundred East Sixty-seven. Douăzeci şi trei C. Dar, vă rog. Doar unul dintre voi.

Portarul va fi anunțat. Va aştepta un tip cu două valize. Nu e nimic neobişnuit în asta. Lucrez doar în afaceri cu bani, domnilor. Uneori se fac negocieri sigure la ore neobişnuite. Da, domnule Stroner. Marfă contra marfă. Eu voi avea valizele şi tu – sau altcineva dintre voi – va avea nouăzeci de mii de dolari bani gheață. Armin se ridică. Asta-i tot, domnilor. E totul clar?

– Un singur lucru, spuse Lander.

– Spuneți, domnule Lander.

– Domnule Armin, Don Antonio a garantat pentru dumneavoastră. Sută la sută. Aşa că nu ne mai facem probleme în legătură cu cei nouăzeci de mii. *Eu* îmi fac probleme în legătură cu valizele. Noi nu ştim ce e în ele.

– Desigur că nu.

– Credeți-mă, nu vrem să ştim. Vreau să spun că nu vrem să li se întâmple ceva după ce le predăm, ați înțeles? Precizez că dacă se întâmplă ceva cu afurisitele alea de valize după livrare, Don poate să-şi închipuie că noi *l-am tras pe sfoară.* Dacă şi-ar închipui aşa ceva, ar fi al dracului de rău pentru noi, dacă mă înțelegeți, domnule Armin.

– Te înțeleg. Dar nu se va întîmpla nimic, pentru că nimeni nu ştie de ele în afară de noi. Aşa că Don va fi corect. Dacă *s-ar întâmpla* ceva, ar fi numai dacă vreunul din voi ar încerca *să ne tragă pe sfoară.* Sunt sigur că nu se va întâmpla nimic. În ce mă priveşte, pentru protecția voastră şi a mea intenționez să iau măsuri de prevedere. Îi voi pune în stare de alertă pe mai mulți dintre oamenii mei de pază. De îndată ce valizele vor fi livrate, oamenii mei vor rămâne cu ele tot restul nopții. Abia dimineața se vor deschide.

– Hei, spuse Jake. Acest domn Armin este cu adevărat bărbat. Nu-i creşte iarbă sub tălpi.

– Îți mulțumesc. Mai aveți întrebări, domnilor?

– Cred că nu, răspunse Lander şi luă cheile.

– E ca şi cum le-am avea pe afurisitele alea de valize, adăugă Orin.

– La revedere, domnule Armin, spuse Joe Stroner. Ne vedem în noaptea de douăzeci şi cinci.

Barney Wilson este în biroul lui Bernard Brown. Scoate banda. Nu mai are nevoie de ea. Gata. Avem toate datele. Vor acționa pe douăzeci şi cinci; astăzi este în şaptesprezece. Mai este o groază de timp. Pentru noi pregătiri şi anularea celor vechi. Priveşte ceasul, zâmbeşte. Îşi încheie cămaşa la gât, îşi aranjează cravata, îşi pune jacheta şi pardesiul şi pleacă la bancă. Acolo anulează contul lui Bernard Brown. la zece mii de dolari, iar restul îi pune pe un cec la purtător pe numele de Barnabas F.X. Wilson. Se întoarce la birou, formează numărul agenției *Carter* şi obține legătura cu Lyle.

– Cheamă-ți oamenii. Sarcina lor s-a încheiat.

– Tu eşti şeful.

– Vreau nota de plată.

– Când?

– Acum.

Lyle râse.

– De ce nu mai curând?

– Nu vrei să te plătesc?

– Ba da.

– Vin eu acolo într-o oră.

– Am să-ți fac nota de plată.

– Nimic în scris. Totul verbal.

– Bine. Verbal.

– Mulțumesc foarte mult, spuse Barney.

Descuie sertarul, luă geanta din debara şi puse în ea toate lucrurile din bioru. Curăță cabinetul: nu avea prea

mult de curățat. Își puse pardesiul, luă geanta, coborî după un taxi și își luă rămas bun de la cabinetul din Wal Street.

La Agenția Carter de la 57th Street discută scurt cu Lyle, plăti în bani gheață și se duse acasă. Deșartă geanta și o luă cu el în apartamentul lui Bernand Brown. Aici puse magnetofonul UHF în geantă, făcu curat (nu prea avea de ce), înșfăcă geanta, chemă un taxi și își luă rămas bun de la apartamentul din 67th Street.

Acasă, semnă cecul, completă un formular de depozit, le puse pe amândouă într-un plic, lipi un timbru, se duse pe coridor și puse plicul la cutia poștală. Se terminase cu Bernard Brown. Întors în apartament, îl sună pe doctorul Michael Boysen la biroul său din 900 Fifth Avenue. Răspunse o secretară, sau o soră. Normal. Doctorii nu răspund la telefon.

– Pot vorbi cu domnul doctor?

– Este ocupat.

Normal. Doctorii sunt întodeauna ocupați.

– Vreți vă rog să-i spunți că e Barney Wilson?

– Vreți să vă sune el, domnule Wilson?

– Da, vreau.

– Ce număr aveți?

– Îl știe.

– Mulțumesc, domnule Wilson.

– Un moment, vă rog.

– Spuneți...

– Când?

– Poftim?

– Când o să mă sune?

– Oh, nu pot să vă spun sigur, domnule. Aș spune cam într-o oră.

– Vreți să-i spuneți dumneavoastră sau altcineva, acum, că l-am căutat?

– Da, domnule. Aşa voi face.

– Mulțumesc.

Închise, îşi pregăti un whisky cu sifon şi se gândi la doctorul Michael Boysen, cu plăcere. Bun băiat, doctorul Mike: un nebun al naibii de valabi. Fiecare cu ale lui; ajungem cu toții în acelaşi loc, în final: subconştientul lucrează pentru noi. Michael Boysen era un internist care pe vremea lui făcuse o treabă a dracului de bună pentru cei din CIA, nevoiți să apeleze la el pentru operații urgente. Se potrivea scopului urmărit de el. Era un tip foarte curajos, un profesionist excelent şi absolut loial. Dar cel mai important motiv era că îi plăceau banii, în special cei pe care nu trebuia să-i raporteze la I.R.S. Era foarte potrivit. Telefonul sună după zece minute.

– Barney, ce mai faci?

– Rău. Mă doare aici.

– Pe tine? Nu te doare nimic niciodată. Cu pacienți ca tine ar muri doctorii de foame.

– Vreau să-ți vorbesc, Mike.

– Dar vorbim, Barney.

– Personal.

Stai puțin. Ia să văd. Ultima programare – la cinci. Ce zici de ora şase?

– Unde?

– Aici.

– Voi veni, doctore.

La ora şase, Barney Wilson, burduşit cu dolari, sună la soneria de la 900 Fifth, aşteaptă câteva minute bune, sună din nou, şi doctorul Michael Boysen deschise uşa.

– Trăgeai un pui de somn, Doc?

– Eram în baie. Tocmai făceam pipi.

– Cred că ai reuşit să termini.

– N-am terminat. Boysen zâmbi. Iată un pacient care suferă.

– Ceea ce-ți voi spune, doare. Vei vedea.

– Pe aici, domnule Wilson.

Doctorul avea cincizeci de ani, dar arăta de patruzeci. Era înalt şi slab, cu stomacul supt. Blond, cu ochi jucăuşi şi un ten bronzat. Viril. Pacientele trebuie să fie moarte după el.

Barney îl urmă în cabinet. Acolo, doctorul deschise un dulap şi scoase nişte medicamente: o sticlă de whisky, una de votcă şi două pahare.

– N-ai gheață? întrebă Barney.

– Te rog frumos. Ăsta e un cabinet medical.

Barney puse o mie de dolari pe birou şi spuse:

– Marți noaptea, pe data de douăzei şi cinci, poți fi disponibil?

– La ce oră, marțea viitoare?

– După ora unu.

– Voi fi acasă. În pat, împreună cu nevasta mea.

– Poți fi disponibil?

– Pentru ea?

– Nu, pentru mine. Zâmbi cu subînțeles.

Ochii vioi ai doctorului luciră.

– Ce pui la cale, domnule?

– O afacere personală. Poate voi încasa vreun glonț sau chiar mai multe. Dacă e aşa, nu vreau să ajung la spital. Bate la ochi şi nu e bine.

– Da, am auzit.

– Dacă se întâmplă ceva, te sun, dacă pot. Dacă nu sunt eu în stare o va face altcineva. Dacă mor, n-o să te sun. Dar, poate o va face altcineva.

Doctorul îşi turnă puțină votcă.

– Bine, beau în sănătatea ta, spuse el şi bău.

– Dacă nu încasez nici un glonț, spuse Barney arătând spre bani, sunt ai tăi pentru deranj. Crezi că poți fi disponibil?

– Voi fi.

– Mulțumesc, doctore Boysen.

– Pentru puțin, domnule Wilson. Serviți-vă cu băutură.

Domnul Wilson bău.

– Sper să câştigi aceşti bani doar pentru că stai în pat cu nevasta.

– Asta ar însemna că ai murit.

– Nu neapărat. S-ar putea să n-am nevoie de tine.

– M-aş bucura să fie aşa. Mi-ar plăcea să iau o mie de dolari doar pentru a dormi cu nevasta. Pe de altă parte, mi-ar părea îngrozitor de rău să-mi pierd pacientul favorit.

– Eu n-am de gând să-ți produc asemenea necaz.

– Sunt perfect de acord cu intențiile tale.

Barney turnă în pahare: o votcă mică pentru Doc şi un whisky mare pentru el.

– Să bem pentru ca nimeni să nu te deranjeze pe douăzeci şi cinci şi să câştigi o mie fără nici un fel de efort.

– Rectific. Să sperăm că nu mă sună nimeni, pentru că nu a încasat nici un fel de glonț.

– Ai dreptate, doctore. Să bem pentru asta!

Luă o friptură la Moriarity. Cu salată, un cartof fiert şi mazăre verde. Apoi bău o cafea şi mâncă o plăcintă cu nucă de cocos. Plăti, se urcă într-un taxi şi se duse acasă. O sună pe Kathy la Chevy Chase.

– Iubitule! exclamă ea.

– OMUL e pe-acolo?

– Glumeşti?

– Unde e?

– La o cină, în exclusivitate pentru bărbați, dată în cinstea senatorului din Oregon.

– Ce program are mâine după-amiază?

– Nu ştiu.

– Să contramandeze totul. Spune-i când vine acasă. Avem o întâlnire importantă, mâine la prânz. Toți patru.

– Unde?

– La noi în Chevy Chase.

– Voi fi bucuroasă să te văd. Doamne, totul durează atât de mult.

– Da. Nu mai pot vorbi, am de rezolvat ceva. Pe mâine.

Închise şi începu să împacheteze. N-avea prea multe. Doar cele două magnetofoane şi şperaclele. Erau singurele care aveau legătură cu pregătirile preliminare. Îşi îmbrăcă pardesiul şi se duse la bar. Umplu o sticlă cu whisky şi o puse într-un buzunar al pardesiului. Luă geanta, încuie şi luă liftul până în subsol la garaj. Maşina lui era un Mercedes negru, o limuzină cu patru uşi. Deschise portbagajul, puse geanta înăuntru şi-l încuie. Descuie uşa de la şofer, urcă şi porni motorul. Conduse maşina până la uşa garajului. Din torpedo scoase comanda automată şi apăsă pe buton. Uşa garajului se deschise şi Mercedes-ul ieşi.

Conduse fără să se oprească să mănânce sau să bea o cafea. Trăgea câte o duşcă din sticlă. Se opri doar la o stație de benzină. Ajunse la casa lui din Georgetown când se întunecase. Descuie, băgă maşina în garaj, îşi luă geanta cu el în casă şi duse conținutul ei în pod. Mai erau obiecte de acelaşi fel acolo, cum să nu? Doar Barney Wilson lucrase odată cu CIA.

Jos, în dormitor se dezbrăcă şi făcu duş. Se duse la culcare. Îşi puse ceasul să sune şi se vârî în pat. Dormi ca un nou născut, drăgălaş şi liniştit. Fără vise, fără coşmaruri. Dormi dus.

Capitolul 18

La prânz erau adunați din nou în casa din Chevy Chase: cei patru mari. Barney le povesti şi ei îl ascultară concentrați. Le spuse totul fără întreruperi şi când termină, Kathy spuse:

– Doamne, Dumnezeule!

– Voi rezolva totul acum, zise Barney.

– Tu şi cu mai cine? întrebă Upton.

– Eu singur.

– Ia stai puțin.

– Stau cât vrei tu, profesore.

– Asaltul stadionului Tower, cu trei profesionişti. Şi tu spui că eşti singur. Îți respect buna părere despre tine, dar *tu* trebuie să respecți miza care este pusă în joc.

– O respect, răspunse Barney.

– Cum poți s-o faci de unul singur!

– Ştiu precis cum o voi face.

– Te-am întrebat cum.

– Dacă nu te superi, aş prefera să nu discut despre asta.

– De ce dracu nu vrei să discuți?

Din jachetă, Barney îşi scoase o tabacheră de argint (un dar de la Kathy), şi dintr-un buzunar lateral o brichetă de aur, (tot de la ea) după care îşi aprinse un trabuc lung şi subțire.

– Maestre, i se adresă lui Upton. Domnule Preşedinte, îi spuse lui Kearney. Domnilor, sunteți amândoi avocați.

Anumite acte criminale pot fi implicate în salvarea benzii. Cred – vă rog să mă corectați dacă greşesc – că dacă vă dezvălui aceste acte criminale, puteți fi acuzați de complicitate. E adevărat sau nu?

Kearney zâmbi.

– Din punct de vedere tehnic, ai dreptate.

– O asemenea discuție v-ar furniza date înainte de începerea acțiunii. Barney zâmbi spre Kathy. Ei, cum sună *asta,* doamnă? E suficient de pompos şi legal?

– Scuteşte-mă de asta!

– Nu, n-o să te scutesc.

– Ia stați puțin, spuse Upton.

– Profesore, ai cuvântul.

– Îți vine bine aroganța, domnule Wilson. Tu eşti aventurierul nostru; *eşti* băiatul nostru încrezut. Noi nu ne-am amestecat niciodată în problemele tale; te-am lăsat să te descurci singur. Dar, de data asta, este cu totul altceva. Este o problemă de viață şi de moarte. Dacă dai greş, *nu mai există nici o şansă.*

– Sunt conştient de asta, recunosc. Asta înseamnă că nu trebuie să existe nici cea mai slabă pistă. J.F. Kearney *nu trebuie* să fie implicat. Nici tu. Pur şi simplu, nu vreau să fiți implicați, chiar dacă există doar o aluzie la crimă.

– Ai spus că sunt trei profesionişti de o parte, iar de cealaltă doar tu.

– O să mă descurc.

– Dar dacă nu...

– Atunci mă retrag, spuse Kearney.

– N-o să te retragi, OMULE!

– Trei contra unu, zise bătrânul. Este ciudat. Barney, tu ai lucrat la CIA. Ştii în cine trebuie să ai încredere.

– Nu există aşa ceva. Cel puțin nu, într-o afacere ca asta.

– Oameni care pot da o mână de ajutor, oameni care...

– Maestre, nu există astfel de oameni. Christoase, iar trebuie s-o iau de la început. Sarcina mea este să pun mâna pe banda aia. Motivul este de a preveni şantajul. Dacă implic nişte oameni, ei îmi vor afla planul şi aflându-l vor putea ei să şantajeze. Acesta este jocul amatorului – să se joace cu focul.

– Dar ce-i cu profesioniştii? Trei contra unul?

– În ceea ce intenționez să fac, totul este în favoarea *mea.*

– Şi de fapt ce intenționezi?

– Ne învârtim ca pisica în jurul cozii.

– Mi-e teamă că trebuie să insist. Cel puțin în această problemă de importanță majoră.

– Nu dau nimic pe ce crezi.

– Uite ce este...

– la mai terminați. Kearney îşi ridică mâinile. Hai să stabilim odată pentru totdeauna, te rog, Arthur. Tu îmi cunoşti instinctele, stilul şi direcția în care mă îndrept. Eu crèd în investirea cu autoritate, cu condiția ca cel investit să aibă deplină încredere în investitorul său. Suntem o echipă, dar fiecare are rolul său şi noi *trebuie* să avem încredere unul în celălalt. Arătă spre Barney. Spuse răspicat: Vreau banda aceea. Nu-mi pasă cum o obții, dar o vreau neapărat.

– O vei avea.

– Crezi că poți face totul singur?

– Da, practic, singur.

– Practic? întrebă Upton surprins. Ce vrei să spui cu asta?

– Procedează cum vrea, spuse Kearney.

– Mulțumesc.

Kearney oftă.

– Indiferent cine este conducătorul şi indiferent de cauză, investirea cu autoritate este un principiu major.

– A vorbit soțul meu, spuse Kathy aplaudând. Iată-l. Divinul, alesul. Cine altul pe lume poate să condenseze un discurs politic într-o singură frază?

– Îți mulțumesc, draga mea.

– O să mă ajute ea, spuse Barney.

– Cine? întrebă Upton.

– Kathy.

– Eşti beat? Ai băut ceva?

– Sunt perfect treaz, răspunse el.

– Atunci ce dracu e asta? Tocmai ai spus că vei lucra singur. Fără prieteni din CIA, fără complici, fără cohorte. Atunci ce e cu *Kathy?*

– Ea nu e complice. Dar am nevoie de cineva în apropiere – unul dintre *noi* – în caz de nevoie. Dar nu de tine şi nici de tine, spuse el arătând cu trabucul spre Upton apoi spre Kearney. Doresc ca mâine Kathy să plece la New York, în Sutton Place şi să stea acolo până după douăzeci şi cinci noiembrie. Voi doi trebuie să părăsiți Statele Unite pe durata întregii acțiuni, să plecați foarte departe, în Australia sau aşa ceva. Poți aranja asta, Maestre?

Arthur Upton se duse la bar. Primul dintre ei, bătrânul, îşi turnă un gin şi bău. Apoi zâmbi.

– În decembrie, spuse el rar, secretarul afacerilor externe al Angliei vine în Statele Unite, într-o vizită neoficială, ca oaspete al lui J.F. Kearney. Vizita este deja stabilită. Zâmbi spre Kearney. Putem aranja asta – *eu* pot s-o rezolv – şi ziariştii vor face speculații. Zâmbi spre Barney. Să presupunem că senatorul Kearney şi cu mine plecăm cu avionul la Londra, joi. Într-o scurtă vizită în Anglia, pentru a discuta personal cu secretarul afacerilor externe al Marii Britanii.

– Regele Arthur, creatorul de imagini. Barney se înclină.

Kearney spuse:

– Ne vom întoarce în dimineața zilei de douăzeci şi şase.

– La Sutton Place, reşedința ta din New York, spuse Barney.

Din casa lui, din Georgetown, Barney îi telefonă lui Nate Hanna Lingle din Baltimore, Maryland.

– Am nevoie de ceva, Nate.

– În regulă. Vino mâine la ora patru.

– Cât mă costă?

– Trei mii.

Barney fluieră.

– Parcă era o mie cinci sute.

– Ei, s-au dus vremurile alea. Ai auzit vreodată de inflație?

– Cred că da.

– Vii sau nu?

– Pe mâine la patru, spuse Barney.

Aşa că miercuri, Barney se duse cu maşina la Lingle's Sporting Goods Store, din Baltimore, Maryland. Acolo, într-o clădire cu trei etaje, puteai găsi orice, de la minge de baschet, puck de hochei, undiță, puşcă de vânătoare, până la echipament pentru safari în Africa. Vocația patronului era negustoria, dar nu numai asta. Era un armurier priceput, un artizan grozav care realiza pentru clienții săi arme deosebite, pentru cei bogați, desigur, care îşi puteau permite un asemenea hobby costisitor. Dar capodopera sa, deşi era pentru cei bogați, era doar pentru unii dintre ei. Îi spunea Hanna Special şi el o livra celor din pătura superioară a clasei de jos şi acelora din înalta societate ca Barnabas F.X. Wilson. Era cel mai eficient instrument fatal pe care Barney îl văzuse vreodată şi arma preferată a celor de la CIA. Hanna Special era o puşcă mitralieră cu țeava scurtă, construită după modelul unei M-16, dar avea propriul amortizor care se afla în interiorul armăturii. Apăsarea pe trăgaciul său declanşa o succesiune de gloanțe de calibru mare, dar cu

un zgomot extraordinar de redus. Era o armă absolut minunată.

La patru fără cinci, Barney lăsă maşina în parcare, intră la Lingle's, dădu mâna cu Nate şi îl însoţi la etajul trei în biroul său. Acolo încheiară tranzacţia şi Barney ieşi de la el cu o Hanna Special încărcată şi împachetată într-o hârtie groasă maro.

În New York, joi dimineaţă, vizită magazinul Bloomingdale pentru mărfuri mai puţin periculoase: o pătură gri, un costum gros din lână neagră, un pulover pe gât, o pereche de tenişi negri, nişte mănuşi bine mulate, negre, un costum întreg de corp, indispensabili şi bluză. Se întâlni cu Kathy pentru dejun, apoi se duse acasă cu pachetele, le desfăcu şi puse lucrurile bine. La unu şi jumătate părăsi apartamentul, luă liftul până jos în garaj, se urcă în maşină şi porni spre poarta garajului. Luă telecomanda, apăsă pe buton şi uşa garajului se deschise. Ieşi, iar în urma lui uşa se închise şi se încuie automat.

Cronometrându-se, merse până în 59th Street Bridge, traversă spre motelul Deaver în Jackson Heights, Queens. Deaver se întindea pe o suprafaţă de doi acri şi era format dintr-o succesiune de căsuţe. Cunoştea locul, dar nu mai trecuse pe acolo de multă vreme; de când era cu Kathy. Era un motel bun, solid, curat, bine întreţinut şi, de îndată ce te înregistrai acolo, şi ţi se dădea cheia, nu mai trreceai prin holul recepţiei şi nu-l mai vedeai pe recepţioner. Te duceai cu cheia la căsuţa ce-ţi era repartizată, parcai lângă ea şi puteai face ce pofteai.

Ajunse acolo în treizeci şi cinci de minute. Nu se opri, doar intră cu maşina pe potecile şerpuitoare pe o parte şi ieşi pe cealaltă, cronometră din nou şi porni spre Tower Stadium în viteză. Parcurse distanţa dintre ele în treizeci de minute.

Merse în recunoaştere, cu viteză redusă de-a lungul străzii mărginaşe a stadionului pe lângă gardul de vest, înalt şi metalic: o zonă pustie. Întoarse spre dreapta şi merse până la cealaltă stradă, unde era un depozit cu o rampă lungă şi îngustă asfaltată: acesta avea să fie locul de parcare al maşinii. O parcă acum pentru a face repetiție. Opri motorul şi se duse pe jos până la capătul străzii unde începea gardul metalic. Pustiu. Era o zi frumoasă şi însorită de noiembrie, dar nu se zărea nimeni prin apropiere. Singur. Cine şi-ar fi putut dori *să fie* acolo? Nu era nimic de văzut. Într-o parte un gard înalt cu vârfurile ascuțite, iar în cealaltă nişte clădiri vechi, dărăpănate, părăsite; bântuite de şobolani şi insecte de tot felul. Se plimbă, zâmbind. Putea vedea zidurile exterioare ale stadionului, departe, poate la un sfert de milă de locul unde se afla. Se plimba zâmbind, observând totul cu mare atenție. Becul de pe stradă era în celălalt capăt, la o distanță apreciabilă – deci oamenii lui Armin vor începe acțiunea de aici. Traversă şi începu să inspecteze clădirile părăsite. Un şobolan îi trecu peste picior. Îl lovi şi şobolanul fugi. Christoase, uită-te la nemernicul ăsta mare, gras cu coada groasă. De unde dracu găsesc de mâncare, de sunt aşa de graşi? Apoi – ia să vedem ce-i aici. O casă dărăpănată, dar cu o intrare întunecoasă, înfundată, murdară şi laterală. E perfectă. Ştia acum, exact cum îşi va îndeplini sarcina *lui*. Şi şobolanul ăla stătea acolo şi-l privea. Doamne, eşti într-adevăr un nemernic umflat, nu-i aşa? Găsi o piatră şi o aruncă spre el; şobolanul dispăru. Stătu nemişcat câteva minute, aşteptând curios. Şobolanul nu mai apăru. La dracu, toți trebuie să trăim. În marea schemă a naturii toți avem locul nostru bine determinat. Dar care este rolul *tău* în această schemă? Şobolanul nu mai apăru pentru a-i răspunde la întrebare şi Barney ridică din umeri, oftă, apoi se îndreptă spre colțul unde îşi parcase maşina şi urcă. Conduse spre casă liniştit.

Capitolul 19

Vineri dimineață, Carleton Armin dădu un telefon lui Simon Dwyer.

– Ai vrea să luăm cina împreună, Simon? Am veşti. Ştii? N-am telefonat să mă interesez. Doream doar să... De fapt, mai e puțin, prietene. Aş vrea să ne vedem.

– Aşteaptă un moment, Carleton. Linişte. Apoi Dwyer spuse: De ce nu vii tu la noi la cină, Carleton? Ollie s-ar bucura să prepare o masă pentru un oaspete. Ştii tu cum – *italiano.*

– Da, accept, râse Armin. Este o idee foarte bună. Doar îl cunoşti pe Carlo, gurmandul. Râse din nou. *Porto. Porcello.* Întreab-o pe Ollie ce înseamnă asta.

– E bine la ora şase, Carleton?

– Foarte bine.

– Ne vedem la şase, atunci?

– Grozav, prietene.

Carleton Armin veni cu un coş din nuiele cu şase sticle de şampanie în el, din care se bău doar una la masă – o cină abundentă, costisitoare, suculentă, de modă veche, italiană (cu multe feluri şi pâine de casă) şi după aceea, discret, Ollie plecă, lăsându-i pe cei doi bărbați să stea de vorbă. Carleton deschise a doua sticlă de şampanie şi bău, informându-l pe Dwyer amănunțit despre procedeele folosite

pentru a scoate la lumină cele zece milioane şi a le aduce pe data de douăzeci şi cinci noiembrie în apartamentul lui.

– Vei fi acolo cu mine, spuse el. Vii să mă iei de la birou, luăm cina împreună, apoi mergem la mine. Vom fi singuri. Marion este în Europa. Îi vei spune lui Ollie că dormi la New York, că ai o afacere importantă de rezolvat cu mine dis-de-dimineață.

Armin îşi aprinse o țigară, bău şampanie.

– Vom primi valizele, şi eu le voi da nouăzece de mii de dolari, bani gheață, pregătiți dinainte pentru ei. Deodată îşi lăsă capul pe spate şi râse. Închipuie-ți că deschidem valizele şi nu găsim nimic în ele. Doamne, ce *glumă!* Tot planul făcut, plus cei o sută cincizeci de mii duşi pe apa sâmbetei...

– Glumeşti. Ştiu sigur că banii sunt acolo.

– Am stabilit mijloacele de siguranță. Atunci noaptea, vor fi patru gardieni înarmați, profesioniști, dar în civil. În apartamentul secretarului meu personal. Ne luăm marfa. Vom împărți banii conform dorinței tatălui meu. Apoi îl sun pe Seely – el este secretarul meu – şi garda va sta cu noi toată noaptea. Dimineață, doi merg cu tine la bancă şi doi cu mine. Aşa se va încheie afacerea. *Finito.*

Douăzeci şi doi noiembrie, Londra, sâmbătă seara. Joshua Kearney îşi aşteaptă prostituatele într-o cameră de hotel slab luminată. Bea whisky şi râde pe înfundate. Într-un sertar al toaletei se află peruca şi mustața: o perucă neagră cu tunsoare modernă şi o mustață la fel de neagră, pleoştită. Arthur insistă ca în timpul acestor plecări şi veniri anonime, Josh să poarte perucă şi mustață. Arthur ar prefera să le poarte şi în timpul programului distractiv – da' cine dracu poate purta mustață şi perucă în timp ce face dragoste? Desigur, el îi înțelege dorințele lui Arthur. El este Joshua Fitts Kearney, tânărul senator, viitorul preşedinte al Statelor Unite; nu distrugi totul numai pentru că perversiunea

necesită prezența a două (două!) prostituate plătite. Dar, de fapt, așa cum bine știu amândoi, nu există nici un risc. Când vine și pleacă, *poartă* perucă și mustață, daci este incognito, dar odată ajuns în cameră unde lumina este slabă – ce importanță mai are? Să presupunem că *ar fi recunoscut* de vreuna dintre prostituate. Și ce dacă? Ce rău pot face prostituatele? În cerșurile politice au existat întotdeauna zvonuri indecente – care ajung chiar până la domnul George Washington, un reputat afemeiat, proprietar de sclavi care și-a continuat viața imorală, chiar și după căsătoria de conveniență pe care a încheiat-o cu o văduvă, pe nume Martha, care avea mai mulți bani decât ar fi putut strânge vreodată domnul George, în tot restul vieții lui. În privința problemelor sexuale – când nu există vreun scandal de mari proporții – politicienii sunt în siguranță. Opoziția nu pune preț pe probleme sexuale. De ambele părți există pesoane cu dereglări sexuale. Deci, zicala *Quid pro quo* – dacă nu mă calci pe coadă, nu te calc nici eu. Și apucăturile lui Joshua Fitts Kearney erau *cel mai puțin* criticate – nici un fel de probleme de respectabilitate. Nu avea relații cu femei măritate sau nemăritate din înalta societate – nici un fel de *relații.* Numai aventuri cu prostituate plătite și ele – oricât de trist ar fi acest adevăr – n-au nici un statut în societatea civilizată. Sărmanele de ele, deși bogate și frumoase, sunt totuși la periferia societății: folosite de cei mai buni și disprețuite de cei mai mulți. Așa că, dacă l-ar fi recunoscut vreodată, ce putea el risca? Cine ia în seamă o târfă, care încearcă să parvină prin cea mai veche meserie practicată vreodată, încercând să pară deosebită, declarând că a făcut dragoste cu acest membru al Parlamentului englez sau cu acel armator grec sau cu acest american, care urmează să fie președintele S.U.A.? Nimeni n-ar crede-o. Fără o dovadă absolută, *o dovadă palpabilă,* nimeni nu crede nimic. Este o

lege universal valabilă: credibilitatea unei târfe este practic nulă. Trist, dar adevărat, nimeni nu crede ce spune o târfă.

Se auzi un ciocănit slab.

În camera slab luminată, Josh puse jos paharul, se uită repede în oglindă şi se îndreptă spre uşă.

Douăzeci şi doi noiembrie, sâmbătă seara, la New York. Carleton Armin împreună cu Dolores Warren, au fost la o vizionare în cerc restrâns a celui mai nou film finanțat de unul dintre clienții corporației lui Armin. După film au cinat la „21" şi el a continuat s-o tachineze în legătură cu surpriza pe care i-o pregătise.

– Spune-mi odată, te rog. Mor de curiozitate.

– Ai puțină răbdare.

– Până când?

– Până după desert.

– Ştiu ce e. Un cadou. Ai un alt cadou pentru mine. Carleton, iubitul meu. Ai un cadou nemaipomenit în buzunar.

– Acest cadou este mult prea voluminos pentru buzunarul meu.

Aşa că, după desert, o duse la apartamentul din Central Park West. O conduse înăuntru, îi arătă totul şi ea privi cu mirare, admiră, îi plăcu, apoi, în living, îl privi lung cu ochii ei migdalați şi negri de vrăjitoare şi spuse:

– Şi care-i cadoul? Că te desparți de soția ta? Te muți aici?

– *Tu* te muți aici.

– *Ce* fac eu?

– la loc.

Ea se aşeză. El se duse la bucătărie, la frigider, unde era şampanie. Deschise o sticlă şi se întoarse la ea cu sticla şi două cupe. Turnă pentru el şi pentru ea. Bău. Ea nu bău.

– Ne-a venit vremea.

– Pentru ce dracu ne-a venit?

– Ascultă-mă, te rog. El sorbi şampanie, puse cupa jos. Se plimbă prin cameră. Vocea lui era gravă, serioasă. Te iubesc. Una la mână. Bine, să lăsăm asta. Să mă las pe mine la o parte, dar nu pe tine. Tu eşti copil, dar ai un talent surprinzător. Ştiu, pentru că m-am interesat. O să reuşeşti, chiar foarte bine. Singurul lucru care te împiedică *cu adevărat* sunt mijloacele de subzistenţă. Trebuie să mănânci, să te îmbraci, să plăteşti chiria – asta te împiedică să faci ceea ce îţi doreşti cu adevărat. O.K. De acum înainte, gata cu problemele astea. Vei putea, în sfârşit, să te dedici în întregime talentului tău, carierei tale – nu mai ai probleme cu banii. Vei trăi ca o doamnă. Adio Perry Street. Acesta este apartamentul *tău* – chiria o plăteşte compania mea. Şi tot ea va face chiar mai mult. Începând de luni eşti pe statul de plată al lui Carleton Armin Limited. Cercetător, consilier – cui îi pasă? Contabilii mei vor găsi încadrarea potrivită. Cinci sute pe săptămână. Să fie clar. Apoi te dedici trup şi suflet carierei tale.

Se opri în faţa ei şi îi zâmbi.

– Unele talente au noroc. Eu sunt norocul tău. Carleton Armin patronul artelor. Eu sunt bătrân, tu eşti tânără. O să-mi obţin recunoaşterea după ce voi muri. Într-o zi, când vei fi mare îţi vei scrie biografia, vei pomeni şi de Carleton Armin, care a crezut în tine, care ţi-a netezit calea, care te-a ajutat să nu ai grija zilei de mâine, cu un devotament total, pentru ca talentul tău să se poată împlini.

– Pentru cât timp?

– Până vei fi complet pe picioarele tale. Îţi promit, Dumnezeu mi-e martor că o voi face. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Te implor să mă crezi.

– Te cred.

– Îţi mulţumesc din suflet.

Ea zâmbea printre lacrimi.

– Aminteşte-ți de mama, spuse ea.
– Îmi amintesc.
– Eu nu mă vând.
– Nu te poți vinde, pentru că eu nu vreau să te cumpăr. Eu îți dăruiesc.

Ea se ridică şi ieşi din cameră. O aşteptă, dar nu se întoarse. O găsi în dormitor în vârful patului, goală.

– Seara premierei, spuse ea.
– Poftim?
– Sunt de la teatru?
– Eşti de la teatru.
– Da. Mica vrăjitoare surâse. Seara premierei.
– Premiera...
– Păsărica, domnule Armin. Dragul meu, mi-ai posedat toate orificiile în afară de unul, cel sfânt. În seara asta, Dolores Warren îşi pierde fecioria, renunță la ea.
– Cine vrea asta?
– Eu. Eu o vreau. Vino, Carleton. Hai vino la mine în pat.

Douăzeci şi doi noiembrie, sâmbătă seara. New York. Barney Wilson împreună cu Kathy Kearney. O piesă pe Broadway, apoi cotlet de miel la Russian Tea Room, după aceea acasă în Sutton Place, unde ea îl conduse în camera de oaspeți. Îl sărută.

– Somn uşor, dragul meu.
– Unde te duci?
– Nu prea mă simt bine. Sunt în ultima zi de ciclu.
– Şi cui îi pasă?
– Vreau să mă aranjez puțin. Vin imediat.

El se dezbrăcă, se vârî în pat. Lumina era aprinsă, dar el adormi. Dormi şi avu un vis deosebit, parțial un coşmar. Visă că avionul lui Kearney, înainte de a sosi la Kennedy, se balansă brusc, explodă şi luă foc. Văzu flăcările, auzi exploziile; în vis putu chiar să simtă miros de carne arsă.

Erau toți morți: Josh, Upton, echipajul, toți. Şi apoi, după perioada de doliu, Kathy Kearney se mărită cu Barney Wilson, în cadrul unei ceremonii solemne. O nuntă la biserică.

Ea îl atinse pe umăr şi el se trezi.

– Doamne, scoteai nişte sunete foarte ciudate.

– Am avut un vis nebun. Ei erau în avion...

– Stai puțin. Îşi scoase rochia şi se băgă lângă el. Da, acuma spune.

El îi spuse. Ea îl privi.

O întrerupere a vocii ei.

– Ai vrea să fie aşa?

– Nu, nu prima parte. Nu-i doresc moartea. Dar, partea a doua... Zâmbetul lui fu nesincer. Fața oacheşă păru tânără; fața aceea puternică, oarecum vulnerabilă. Tu ce *ai face?*

– Exact ce ai visat. Ce altceva?

O luă în brațe, o sărută, o strânse cu putere. Vorbiră multă vreme înainte de a face dragoste.

Capitolul 20

Nu-l văzu în duminica aceea.

La îndemnul lui vizită nişte prieteni. Luni rămase acasă pentru a-şi îndeplini sarcinile de stăpână a casei. El îi promisese s-o sune la ora patru.

Luni, Barney se duse la motelul Deaver. Parcă, intră şi fu întâmpinat de zâmbetul unui tânăr cu părul lins.

– Ce doriţi, domnule?

– Aş dori cea mai bună căsuţă disponibilă.

– Bine, domnule, o veţi avea.

– Pentru patru zile: azi, mâine, miercuri şi joi.

Două zile în plus, în cazul în care ar primi niscaiva gloanţe.

– Da, domnule, patru zile. Costă două sute patruzeci de dolari.

Şaizeci de dolari pe zi în motelul ăsta prăpădit. Tânărul cu părul lins urcase preţul şi probabil încasa el o parte din bani. Ce fraier închiriază o cameră pentru patru zile în motelul Deaver, care este un loc specific de gustare pe fugă, un ascunziş bun pentru întâlniri pe ascuns? Dar Barney nu este în situaţia de a obiecta sau protesta. Plăteşte, semnează cu numele de John Gross şi ia cheia.

– Căsuţa şaptezeci şi patru, zise tânărul. Cum ieşiţi pe dreapta. Când ajungeţi la răscruce, faceţi la stânga. Apoi drept înainte.

– Bine, spuse Barney. Mulțumesc.

Urmă instrucțiunile, parcă în dreptul căsuței cu numărul 74, intră pentru a face o inspecție şi fu plăcut impresionat. Băiatul cu părul lins nu-l păcălise. Era o cameră potrivită ca suprafață, dotată cu tot confortul: televizor color, radio, un pat mare cu o saltea bună, două fotolii, un frigider mic cu cuburi de gheață, un scrin, două fotolii din lemn, o măsuță cu o carafă şi pahare, veioze şi scrumiere pe ambele noptiere. Baia strălucea. O cadă curată şi un duş.

Ieşi şi umblă până găsi un magazin de băuturi şi se întoarse cu două sticle de whisky, una pentru Kathy şi alta pentru el. Apoi trase jaluzelele, încuie, puse cheia în buzunar şi se duse acasă.

O sună pe Kathy la patru fix, aşa cum promisese. S-ar fi putut duce în Sutton Place foarte bine, dar îşi alungă acest gând, pentru că nu dorea ca vreun martor să facă vreo legătură între ei în această perioadă. Ea răspunse la al doilea apel.

– Bună. Ghici cine e?

– Habar n-am. Râse.

– Ascultă. Ne întâlnim la ora opt. Într-un restaurant din Chinatown. Vii cu taxiul până la Hong Gung din Thirty Pell Street. Te aştept într-un separeu. Dacă nu mă vezi, întreabă-l pe tipul de la uşă de John Gross. O să-i spun că aştept pe cineva. O.K.?

– Cum spui tu, dragul meu.

– Ne vedem acolo.

El fu acolo la opt fără un sfert. Îi spuse ospătarului că are întâlnire cu o blondă frumoasă. Acesta zâmbi, dădu din cap şi îl conduse la un separeu. Comandă un Manhattan, apoi la opt fără cinci veni şi ea. Ea comandă un Martini şi amândoi studiară meniul.

– La aperitiv luăm ce doreşti tu, dar apoi eu îți sugerez să luăm friptură de vită cu sos de stridie.

Comandară şi mâncară.

– Mâine, spuse el. Mâine este ziua noastră. Vom lupta pentru preşedintele nostru.

Ei i se răciră mâinile.

– Da, ştiu, spuse ea.

Îi vorbi despre motelul Deaver din Jackson Heights.

– Mâine seară la ora zece ne întâlnim la colțul sud-vestic al străzii Thirtieth and First. Te voi aştepta în maşină. Vino cu taxiul. Îmbracă-te gros, pune-ți mânuşi. Este foarte important să porți mănuşi.

– Barney, te rog. Nu înțeleg nimic din aventura asta. De ce naiba suntem aici în Chinatown? De ce a trebuit să fac vizite duminică? De ce a trebuit să stau toată ziua astăzi în casă? De ce trebuie să ne întâlnim pe stradă mâine? Şi ce-i cu motelul ăla din Jackson Heights?

– Pot fi ucis.

– Nu trebuie să se întâmple aşa ceva.

– Nu vreau să ai vreun amestec în toate astea. Dacă mă vor ucide, tu nu ştii nimic. Ultima oară când m-ai văzut a fost sâmbătă noaptea. Chiar acum – cine ştie? Tu ai fost acasă. Cine poate spune altceva? Părinții tăi, cei care te veghează se retrag devreme. Şi pentru mâine – aceeaşi înțelegere. Dacă mi se întâmplă ceva, dacă vreodată ți se vor pune întrebări, nu ştii nimic – erai acasă în pat.

– N-o să ți se întâmple nimic, te rog din suflet, ai grijă de tine.

– Voi avea. Zâmbi în stilul lui personal şi pe față i se citea fericirea pentru grija ei.

– Pentru orice eventualitate – trebuie să fim pregătiți pentru orice. Deci motelul Deaver. Pentru această acțiune, acolo va fi baza. Voi pleca de acolo şi sper să mă întorc tot acolo. Şi tot acolo, la Deaver, tu vei fi omul de legătură.

– Om de legătură, pentru ce?

– Mă pot întoarce sângerând. Gloanțele fac răni. Nu te poți duce la spital cu răni de gloanțe, pentru că așa atragi polițiștii. Şi eu n-am nevoie de ei, nici OMUL, nici tu. Deci, nu la spital. Dacă sunt în stare, mă întorc la Deaver. Voi veni acolo la tine.

– La mine. Ce pot *eu* să fac? întrebă ea frecându-şi mâinile care îi înghețaseră.

– Tu chemi doctorul.

– Pe cine? Care doctor?

– Pe Michael Boysen. El a lucrat şi înainte în acest domeniu. Am stat de vorbă cu el şi ştie despre ce este vorba. Nu ştie nimic despre afacerea noastră; ştie doar că mă pot alege cu câteva gloanțe. Dacă mă întorc rănit, tu îl chemi şi el va veni. Îi spuse numărul de telefon. Vreau să-l reții, nu-l scrie. Acum repetă-l.

Ea îl repetă.

– Repetă-l încă o dată.

Ea îl spuse din nou.

– Îl vei ține minte?

– Nu-l voi uita toată viața.

El râse.

– O.K. Destul pentru astăzi. Pe mâine la ora zece. Mai bei ceva?

– Categoric, răspunse ea.

El îi făcu semn ospătarului şi comandă încă un rând.

Capitolul 21

Marți douăzeci și cinci noiembrie. Ziua cea mare sosi. Exact o lună până la nașterea lui Iisus Christos fiul Domnului, propovăduitorul păcii, apostolul izbăvirii.

Această zi, cu o lună înainte de nașterea Domnului Iisus, este urâtă, umedă, friguroasă și ploioasă. Cerul este acoperit de nori. Buletinul meteo anunță lapoviță pe timpul nopții.

Ora nouă și treizeci și cinci. În apartamentul său, Barney Wilson este gol. Își pune costumul de corp. Șosetele negre de lână. Puloverul negru și pantalonii costumului de lână neagră. Bascheții negri. Jacheta de la costum și mănușile negre. Începe deja să transpire. Înfășoară pistolul în pătura gri și se duce în garaj. Descuie portbagajul mașinii, pune pătura strânsă, trântește capacul portbagajului. Se urcă în mașină. Pornește, iese din parcare, apasă pe telecomandă. Ușa garajului se deschide. Mercedes-ul pleacă.

Ora zece fără cinci.

Parchează lângă o mașină, lăsând motorul să meargă. Este în colțul de sud-vest al străzilor First Avenue și 30th Street. Vede taxiul oprind. Kathy coboară și taxiul pleacă. Se apleacă și-i deschide ușa. Ea se urcă și închide ușa. Poartă o haină de stofă, pantaloni și mănuși.

El zâmbeşte.

– Bună.

– Bună. Arăți foarte bine.

– M-am şi bărbierit cu ocazia asta.

Porneşte. Merg pe First Avenue înspre 59th Street Budge.

Ora zece.

Carleton Armin şi Simon Dwyer sunt în salonul duplexului din 67th Street. În mijlocul unei mese de cocteil se află un plic cu nouăzeci de mii de dolari. În colțul mesei se află o sticlă deschisă de şampanie.

Armin pune pe masă un pahar cu picior lung şi zâmbeşte.

Cum te simți, prietene?

Dwyer nu bea. Zâmbetul lui este şters.

– Aşa ca atunci când eşti cu sufletul la gură.

– N-ai de ce să-ți faci probleme, Simon. Afacerea noastră este pe mâini bune.

Traversează salonul spre telefon şi îl cheamă pe Ron Seely.

– Ei, cum merge?

– Au venit, dar n-ai să ghiceşti niciodată ce fac.

– Dar ce fac?

– Joacă monopol. Toți patru. Şi eu din afară, sunt arbitru sau aşa ceva.

– Bine. Vorbim mai târziu. Armin închise. Gardienii noştri joacă monopol acolo.

– Ai monopol?

– N-am.

– Ce zici de un Gin Rummy?

– Mai întrebi?

Armin scoase cărțile, carnetele şi două creioane. Se aşezară la masă.

– Care-i miza?
– Spune tu.
– Cinci cenți punctul.
– Eşti nebun?
– Ba sunt perfect normal.
– Cinci cenți *punctul.* Se încruntă, dar zâmbetul lui slab avea multă intensitate. Nu sunt unul dintre prietenii tăi, bancheri.
– Eşti chiar mai bogat decât ei.
– *Eu?*
– Eşti pe cale să te îmbogățeşti, nu?
– Ce-ai spus?
– Mâine dimineață vei fi milionar.

Ora zece şi treizeci şi opt.

Mercedes-ul parchează lângă căsuța cu numărul 74. Barney încuie maşina şi intră înăuntru. Aprinde lumina, încuie uşa, pune cheia pe scrin.

– O s-o las aici. Nu e bine s-o am la mine. Dacă se întâmplă ceva, polițiştii o pot găsi asupra mea. Ar veni aici şi ai fi implicată. Nu ne putem permite riscul, nu-i aşa?

Ea nu-i răspunse. Îşi scoase mănuşile, haina şi-o atârnă în cuier.

– E prea cald aici? Sau...
– Da, e al naibii de cald.
– Sunt... sunt nervoasă. Era palidă.
– Sigur că eşti. Este normal.

Îşi scoase şi el mănuşile şi jacheta. Îi pregăti ei o băutură: whisky cu apă şi cuburi din frigider, apoi îşi turnă şi lui o porție bună şi o dădu pe gât. Va avea timp să bea *după* ce termină treaba. Se uită la ceas – mai era destul timp. Alesese special acest ceas cu fosfor: limbi şi cifre albe pe un cadran negru. Se plimbă prin cameră, discutară nimicuri, despre vreme, de exemplu. Ea stătea

într-un fotoliu şi băuse aproape totul din pahar. Culoarea îi revenise în obraji, iar ochii albaştri îi străluceau.

– Te simți mai bine?

– Da, răspunse ea.

– Am încredere în tine. Te cunosc bine. Eşti tare ca o stâncă la nevoie. În *caz de nevoie* ştiu că pot conta pe tine.

– Îți mulțumesc, spuse ea.

Se uită la ceas.

– Bine. Ultimele instrucțiuni. Ar trebui să mă întorc pe la trei, poate înainte. Voi suna la uşă. Te uiți pe vizor înainte de a deschide. Dacă sunt rănit, îl vei chema pe Boysen. Va veni să mă panseze. Dacă voi fi rănit mai serios, mă va lua el în maşina lui. Tu vei lua maşina mea, o vei duce la garaj, o vei lăsa acolo şi te vei întoarce acasă. Ține minte – ai stat acasă toată noaptea. E clar?

– Da.

– Telecomanda care acționează uşa garajului meu este în torpedo. Nu uita să porți mănuşi; nu vreau nici un fel de amprete pe telecomandă sau pe volan şi mai ştiu eu unde. Îşi luă jacheta, şi-o puse pe el şi se întoarse spre ea: vocea îi era blândă. Dacă voi muri aici, spune-i doctorului să mă ia cu maşina lui şi să mă ducă unde o ştii el. Asta este dorința mea. Ştie el să se descurce în astfel de situații. Pe vremuri a mai scăpat de nişte cadavre din maşina lui, noaptea. În ceea ce te priveşte, rămâne valabil ce-am discutat. Pleci cu maşina mea şi nu ştii nimic. Îşi puse mănuşile cele negre. Mai e ceva. Dacă nu mă întorc până la ora cinci, cheamă un taxi şi du-te acasă. Apoi râse cu toată gura. Părea fericit. Ochii lui negri străluceau.

– Hai iubito, curaj. N-o să se întâmple nimic din toate astea. Mă întorc cu două valize viu şi nevătămat. Urează-mi noroc.

Ea fugi spre el. Se îmbrățişară.

– Noroc, şopti ea.

– Încuie după mine.

Afară, în noaptea umedă, deschise portbagajul, luă pistolul înfăşurat în pătură şi închise portbagajul la loc. În maşină, puse pachetul pe bancheta din spate, porni motorul, dădu înapoi şi demară. În drum spre Tower Stadium dădu drumul radioului pentru a asculta ştirile. Ascultă ştiri politice, o ştire despre urmărirea unui suspect pentru crimă şi buletinul meteo. Sunt treizeci şi cinci grade şi este lapoviță şi ninsoare. Stinse radioul. Se uită prin parbriz, printre ştergătoare. Nu erau stele pe cer, nici lună. Era o noapte întunecoasă cu un cer înnorat, amenințător, care nu prevestea nimic bun. O noapte rece, umedă, groaznică – parcă pregătită special pentru băieții lui Tony Glendo. Dar şi pentru Barney Wilson.

Ora unsprezece şi treizeci şi şapte.

Barney Wilson. Ajunge la rampa de lângă depozitul părăsit. Opreşte motorul, stinge luminile. Întuneric beznă. Stă, aşteaptă. încearcă să se obişnuiască cu întunericul. Se dă jos din maşină, deschide o uşă din spate. Intră în maşină, despachetează Hanna Special din pătura gri. Închide uşa, se furişează în linişte după colț, o figură întunecată în întuneric. Îşi găseşte refugiul ales şi intră în el. Îşi pune puşca mitralieră la o oarecare distanță în spatele său şi se aşează jos. Dacă vine vreun polițist din vreo patrulă se va arunca pe burtă, să creadă că e vreun vagabond adormit. Dar cine dracu ar putea să-l vadă? Îmbrăcat tot în negru, în noaptea asta neagră ca smoala. Dar ce polițist ar veni într-o zonă pustie, într-o noapte rece şi umedă ca asta? E frig, dar lui nu-i este. E bine îmbrăcat. Stă simțindu-şi sângele pulsându-i. Este fericit şi abia îşi stăpâneşte emoția. Asta este finalul. Doamne, ce-mi place! Pericolul. Extazul destinului. Starea atavică. Animalul față în față cu vânătorul. Vânătoarea vânătorilor. Dacă câştigi, ai ce mânca. Dacă pierzi *tu* eşti vânatul. Este o întrecere, o luptă pe viață şi pe

moarte. Christoase, ce poate fi mai frumos, mai incitant? Încă o dată, atât de rar, atingi punctul culminant: viața sau moartea – un extaz rafinat.

Barney Wilson în noapte stând şi aşteptând.

Ora douăsprezece şi douăzeci şi cinci.

Camera de gardă din Tower Stadium. Patru gardieni. Unul dintre ei a avut o zi foarte proastă: o ceartă cu nevasta, o după-amiază nefastă la motelul Deaver cu o prietenă şi apoi o ceartă zdravănă cu ea. Fără haină, cu pistolul la brâu, moțăie pe o canapea. Ceilalți, ca şi el, fără haine, dar cu pistoalele la ei, joacă pinacle la masă. Nu se întâmplă niciodată nimic, dar ei trebuie să fie întotdeauna acolo, la datorie. Ce dracu poți să faci altceva decât să joci cărți, ori să te uiți la televizor, ori să moțăi – şi tot timpul să umbli prin frigider după mâncare timp de opt ore lungi şi apăsătoare? Mănânci tot timpul şi te îngraşi. Plictiseala îți creşte apetitul. Sunt toți graşi, dar unul dintre ei peste măsură. Şi acum grasul țipă.

– Doamne, Freddie, strigă el la un jucător. Eşti un prost. Vreau să spun că n-ai pereche în lume de prost ce eşti. Vreau să spun...

Un mormăit de pe canapea.

– Nu poți să-ți ții gura?

– Du-te dracului! replică grasul.

– Cum poți deveni din ce în ce mai josnic? îi zice Freddie grăsanului. Să zicem că ai vrea să tragi un pui de somn. Vrei să te dăm în gât? Cum fac alții? Ai auzit vreodată de regula de aur?

– Sigur că da. Dacă ai bani, joci. Haide lasă, împarte cărțile astea nenorocite.

Ora douăsprezece şi treizeci şi patru.

Strada care dă spre gardul vestic al Stadionului Tower. Un camion negru, lung, intră pe stradă, rulând uşor spre

cea mai întunecată zonă, cea mai depărtată de lumina de pe stradă. Barney Wilson se ridică şi priveşte afară. Se uită la ceas. Au venit devreme nemernicii. Desigur. Sunt isteți, vor să profite de noaptea asta rece şi umedă.

Ora douăsprezece şi treizeci şi şase.

Jake Orin la volanul camionului. Parchează în colț, opreşte motorul şi stinge farurile. Poartă un costum negru şi o căciulă groasă, împletită, trasă pe urechi. În stânga lui se află o carabină. În dreapta, Joe Stroner, care poartă mănuşi, salopetă şi pantofi cu talpă de crep. Frank Lander e îmbrăcat la fel şi stă în dreapta lui Joe.

– Am sosit, domnilor. Vocea lui Orin era placidă, lipsită de entuziasm. A sosit clipa.

Din marile buzunare ale salopetelor apar măşti. Stroner şi-o puse şi rămase pe loc. Lander şi-o puse pe-a lui, deschise uşa, se duse în spate, lăsă jos platforma, se urcă şi scoase o imensă foarfecă de tăiat sârmă. Şi-o puse pe umăr, ca un soldat puşca, şi se duse spre gard. Era acoperit din camion de Orin, cu carabina, şi de Stroner, cu un pistol automat.

Lander lucră repede, făcând o gaură verticală de aproximativ cinci picioare. După aceea întoarse foarfeca şi îndoi sârmele tăiate pentru a nu prezenta pericol. Se întoarse la camion, puse foarfeca înăuntru şi scoase la iveală o valiză.

Orin spuse:

– E-n regulă, Joe. Mişcă-ți fundul şi tu.

Stroner părăsi locul din față şi merse în spatele camionului. Se urcă în el şi ieşi cu un sac marinăresc imens.

Deodată începu să plouă. Ploaia anunțată se revărsa asupra lor; o ploaie torențială cu lapoviță. Mascații îşi târşâiau picioarele prin ploaie. Lander cu valiza, Stroner cu sacul de marinar. Se strecurară prin gaura din gard şi dis-

părură în întuneric, iar Orin rămase singur pe scaunul şoferului, în camion, cu carabina pe genunchi. Asta nu-i plăcea deloc. Nu avea nimic de făcut decât să stea şi să aştepte.

În liniştea nopţii apăru o siluetă, furişându-se prin ploaia deasă. Aplecată, imposibil de zărit în ploaie, se târî pe partea stângă a camionului. Apoi o armă automată apăru şi lansă o ploaie de gloanţe prin fereastra închisă şi Orin nu se mai văzu. Barney alergă de partea cealaltă, dechise uşa din dreapta şi mai trase câteva gloanţe pentru siguranţă. Îl trase pe Orin afară, îl târî în spate, îl aruncă în camion şi îi scoase masca.

Acum, Barney Wilson, mascat, era cel ce stătea pe scaunul şoferului cu Hanna Special în poală. Carabina lui Orin era pe scaunul de lângă el; Christoase, îţi vine să şi râzi! *Două* puşti mitraliere. Un adevărat arsenal. Stătea gândindu-se la ce o fi crezut Orin. Au fost poliţişti, cine altcineva? Altă explicaţie plauzibilă nu exista. Care poliţişti ar fi nebuni să cerceteze această zonă pustie pe vremea asta? Nu numai că e probabil, e realmente imposibil. Realmente. Un cuvânt ambiguu, Lasă deschisă o mică portiţă. Christoase, ar fi prea rău pentru poliţişti. Problema este mult prea serioasă. Din punct de vedere atavic eşti un animal şi prima regulă pe care o înveţi când te naşti este instinctul de conservare. Va trebui să ucizi pentru a supravieţui. Vor fi mal multe cadavre în spatele camionului. Nevinovaţi. Se roagă la Dumnezeu să nu vină poliţiştii. El ştie că nu vor mai veni. Stă şi aşteaptă pe scaunul şoferului.

Afară ploaia se dezlănţuie şi mai tare.

Ora douăsprezece şi cincizeci şi unu.

Lander şi Stroner. În faţa uşii de oţel de ia peretele nordic. După colţ, la trei picioare se află o cutie mică, pătrată, din metal gri, cu o broască mică. Lander foloseşte o lanternă în formă de creion pentru a o lumina. Descuie placa

metalică, apoi introduce cheia cea lungă şi subțire şi o răsuceşte spre dreapta până la refuz. Scoate cheia, închide cutia, se întoarce la Stroner care aşteaptă cu genţile în afara uşii de oțel. Acum, Lander foloseşte cea de-a treia cheie, cea mare pentru a descuia uşa aceea. Pune cheile şi lanterna în buzunare separate ale salopetei; separat să nu facă zgomot. Iau genţile, intră, închid uşa, dar nu o încuie.

Stroner are o lanternă normală, dar n-au nevoie de ea. Pe coridoarele stadionului sunt lumini galbene de veghe, pentru noapte. Merg tiptil, cu pantofii lor cu talpă de crep, de-a lungul coridoarelor, apoi coboară două rânduri de scări. O iau la stânga, apoi la dreapta şi ajung într-un coridor cu multe uşi. Ştiu precis care le e ținta. În fața uşii gardienilor, pun jos genţile, îşi desfac fermoarele de la salopete şi scot pistoalele din tocurile lor.

Ora-douăsprezece şi cincizeci şi şase.

În camera gardienilor trei bărbați la o masă joacă între ei cărți. Al patrulea moțăie pe o canapea. Uşa sare în lături. Doi bărbați cu măşti de schiori, groteşti, uzi fleaşcă – îndreaptă spre ei pistoale negre uriaşe.

– Stați aşa! Să nu dea dracu să mişcați!

Jucătorii de cărți rămân perplecşi. Dar cel care dormea, trezit brusc, automat îşi caută pistolul.

Stroner îl împuşcă în cap.

Acesta se rostogoleşte de pe canapea.

– Ridicați-vă! Cu mâna liberă, Stroner le arătă. Acolo. Nenorociților, la perete. Mâinile sus pe perete. Şi nu care cumva să încercați vreo şmecherie, că sunteți morți.

Gardienii se conformează. În timp ce Stroner îl acoperă, Lander le ia pistoalele. Le aruncă la o parte, se apleacă spre omul de pe podea, îl examinează. Se ridică şi îl priveşte pe Stroner.

– Ăsta-i mort de-a binelea.

– Auziți, voi de-acolo? Prietenul vostru a fost un prost şi acum e mort. Aşa că aveți grijă ce faceți. N-o căutați cu lumânarea. E-n regulă? Acum întindeți-vă pe podea, cu fața-n jos.

Gardienii se întind pe podea. Lander iese afară, se întoarce cu valiza şi o deschide. Îi leagă pe toți cu mâinile la spate. Le leagă genunchii şi gleznele. Le lipeşte bandă adezivă pe ochi şi pe gură, pe tot capul, lăsându-le doar spațiu pentru respirație. Închide valiza.

Joe Stroner şi Frank Lander îşi bagă pistoalele la loc. Îi târăsc pe gardieni de-a lungul coridorului, în capătul opus, lângă camera de consiliu. Uşa este descuiată. Lander se întoarce după valiză. Scoate şperaclul şi descuie uşa. Îndreaptă lanterna spre o cameră cu lambriuri din lemn, care are o masă imensă, groasă, dreptunghiulară, din lemn de nuc, înconjurată de scaune din acelaşi lemn. Iese afară după valiză. Stroner se duce după sacul lui şi se întoarce cu el. Târăsc gardienii în camera de consiliu. Din valiză, Lander mai scoate nişte lanțuri şi îi leagă pe fiecare gardian de câte unul din picioarele mesei. Dacă vor să se smucească vor trage în direcții diferite. Scoate din valiză un dispozitiv pentru tăiat firele telefonice şi nişte instrumente delicate pentru deconectatea firelor de la alarma silențioasă. Lander şi-a încheiat misiunea. Îşi trage un scaun, se aşează, zâmbeşte sub mască, se uită în sus la Stroner,

– E rândul tău, băiete.

Joe Stroner deschide sacul şi scoate perforatorul electric, îl bagă într-o priză. Studiase fotocopia şi ştia exact unde să foreze. În cincisprezece minute a făcut o gaură, vede valizele, le scoate afară. Gata. S-a terminat.

Ei lasă totul acolo în afară de valizele după care veniseră. Doar sunt profesionişti; nu lasă nici un fel de urme. Sting luminile, închid uşa camerei de consiliu. Gardienii nu pot face nici o mişcare. Nu pot să comunice;

au gurile lipite cu bandă adezivă. Chiar dacă le-ar da prin cap să tragă toți deodată, n-ar reuși decât să târâie masa cea grea la ușă și atât. Nimic mai mult. Sunt complet anihilați. Vor rămâne acolo, orbi, legați, înlănțuiți până dimineață, când vor fi salvați de cei care vor veni să-i schimbe.

Ora unu și treizei și două de minute.

Barney Wilson este în camion, cu motorul pornit. Ștergătoarele de parbriz funcționează, așa că poate vedea. Cei doi bărbați mascați sunt încă în curtea stadionului, fiecare cu o valiză în mână, venind spre gaura din gardul metalic. Aruncă o privire scurtă spre ceas și fluieră admirativ. Christoase, trebuie să-i răsplătești: afurisita asta de treabă a fost făcută doar într-o oră. Se lasă pe lângă scaun și deschide ușa dinspre locul mortului. Tipii trec prin gard, se apropie și arma automată scuipă o grindină de gloanțe. Cad amândoi și scapă valizele din mână. Ploaia spală sângele.

Barney pune pușca mitralieră în mașină, pe locul de lângă carabina lui Orin. Apoi iese, îi târăște pe cei doi, unul câte unul spre spatele camionului și-i aruncă pe rând sus, lângă Jake Orin. Își scoate masca, închide platforma camionului, își ia arma lui și închide ușa cu putere. la valizele. Își pune arma sub braț și se îndreaptă spre colțul unde este parcat mercedes-ul. Pune valizele și arma sub pătura gri din spate, se urcă la volan, pornește motorul, dă înapoi și pleacă.

Câteva minute conduce încet, cu farurile stinse. Apoi după o bucată de drum aprinde farurile. Conduce cu grijă, ștergătoarele șterg parbrizul ritmic. Gata. S-a făcut. OMUL este salvat. Păcatele tatălui nu-i vor dăuna fiului.

Capitolul 22

La început Kathy nu se simțise prea bine, apoi – probabil datorită băuturii – începuse să se liniştească oarecum. Chiar faptul că se afla într-un motel, îi crease o stare de neliniște; nu mai fusese niciodată într-un motel. Nici chiar înainte de a-l cunoaşte pe Barney, niciodată. Fusese în apartamente, *în pieds-à-terre,* case de la țară, cabane din apropierea şoselei, chiar camere frumoase din hoteluri luxoase – dar niciodată într-un motel. Într-un fel, chiar cuvântul motel îi inspirase ceva ieftin, banal, urât.

Dar nu era aşa. Cel puțin nu aici. Era o cameră destul de drăguță şi destul de frumos mobilată. Doar căldura! Căldura o făcea să se simtă în largul ei. Erau mult *prea* amabili cu oaspeții lor. Afurisita de căldură emana fără încetare din calorifere şi nu exista nici un mijloc de oprire. Încercase. Se aşezase pe podea şi se uitase sub radiator pentru a găsi vreun buton de întrerupere, dar aşa ceva *nu exista.* O apucase râsul, deoarece, dacă nu exista un buton de oprire, nu exista nici unul de pornire. Oh, Doamne, ai grijă de noi, cei buni. Este o zi friguroasă de noiembrie şi tu ne dai căldură, aşa că de ce ne plângem? Doamne, eu îmi cer drepturile, acordă-mi privilegiile pe care le merit. Râse din nou. Drepturi, privilegii. Făcea filozofie într-o cameră din motelul Deaver, camera 74.

Într-un microcosmos. Critica dictaturii milostive din Jackson Heights. Vreau să-mi fie respectate drepturile civile şi libertăţile. Eu reprezint poporul. Vreau să pot să închid sau să deschid căldura după bunul meu plac.

Făcând experinţe, învăţase – ca şi alţii din locuri foarte îndepărtate, în probleme cu mult mai importante – să colaboreze cu Domnul. Deschisese ferestrele; erau nişte ferestre ale naibii de bune, contra furtunilor, cu un strat de protecţie securizat. Şi o vreme fusese plăcut – aerul proaspăt pătrundea în cameră şi-i făcea bine. Dar apoi se făcuse frig, în ciuda căldurii emanate de radiator – frig şi umezeală. Închisese ferestrele, dar se făcuse din nou cald, aşa că îşi scosese hainele şi deschisese fereastra parţial, făcând astfel un compromis cu cel ce patrona Jackson Heights. Fără haine şi cu fereastra parţial deschisă, ajunsese la o temperatură satisfăcătoare. Nu-şi scosese chiar toate hainele. În chiloţi şi sutien se simţea în sfârşit bine în camera cu numărul 74, din punct de vedere fizic. Din punct de vedere mintal, desigur, nu. Dar băutura o ajutase. La urma urmei el *era* Barney Wilson, fost şef în cadrul CIA. Încerca să nu-şi facă griji pentru el. El era Barney formidabilul, invincibilul, care ştia ce face, care *trebuia* să ştie. El făcuse pronosticuri pentru situaţii limită, dar asta nu însemna că se aştepta la ele. În orice aventură trebuie să-ţi iei toate măsurile de siguranţă...

Se uitase la un interviu la TV şi acum, stând întinsă pe pat, urmărea un film vechi cu Gabie şi Lombard, când sună soneria. Se uită la ceas: două şi douăzeci. Sări din pat, fugi la uşă, se uită pe vizor şi-l zări acolo în carne şi oase, cu faţa bronzată plină de picături de ploaie, dar zâmbind cu zâmbetul lui de zile mari, un zâmbet de triumf. Descuie şi deschise uşa, iar el intră – ducând două valize. Le puse jos, încuie uşa, o trase spre el şi o sărută.

– Doamne, eşti ud leoarcă.

– Ura, spuse el, şi-i dădu drumul din îmbrăţişare. S-a făcut, dragostea mea. N-am primit nici un glonţ, n-am nevoie de doctorul Boysen. Sunt al tău, viu şi nevătămat. Salută-l pe Barney.

– Bună, Barney.

Îşi smulse mănuşile şi le aruncă. Se duse după whisky cu pantofii îmbibaţi de apă. Îşi turnă şi bău totul dintr-o înghiţitură, apoi repetă figura încă de două ori. Îşi dezbrăcă jacheta şi o atârnă pe spatele unui fotoliu, stinse televizorul, apoi îşi scoase puloverul, aruncându-l pe radiator. Procedă la fel cu pantofii şi şosetele de lână îmbibate de apă. Deschise fermoarul de la pantaloni, îi scoase şi îi puse pe radiator. Se duse în baie şi se întoarse cu un prosop. O prinse în braţe, o sărută şi o îmbrăţişă. Ea râse.

– Ce dracu? întrebă el.

– Priveşte. Acolo. În oglindă.

El se uită şi râse. Amanţii în poziţie perpendiculară se îmbrăţişau. Bărbatul, în izmene lungi ridicole, femeia în bikini şi sutien. O împinse, puţin cam brusc. Arătă spre valize.

– Am reuşit, iubito. Nu mai are motiv de teamă.

– Cum? Cum ai...

– Nu te priveşte. Nu e treaba ta.

Se depărtă de ea, luă prosopul, se lăsă pe vine lângă valize, le şterse şi aruncă prosopul. Stând încă în aceeaşi poziţie, se uită spre ea.

– Ai văzut vreodată zece milioane de dolari, bani gheaţă? I-ai privit vreodată?

– Nu.

– Să sperăm că sunt aici. Şi să sperăm că banda este tot aici.

Valizele erau foarte bine închise, dar nu încuiate. Le deschise. Erau bani, pachete cu bani. În bancnote de o

mie de dolari. Erau legate cu banderola băncii în pachete de câte cincizeci. Pe banderolă scria *50000 de dolari.* Erau două sute de pachete. Zece milioane.

– Doamne! exclamă ea.

– Iisuse! spuse el.

– Dumnezeule! zise ea, şi curios lucru, simți că este excitată sexual.

El şedea pe podea, cu picioarele încrucişate.

– Vrei să-ți spun ceva?

– Ce? întrebă ea.

– Vreau să facem dragoste, chiar acum.

– Şi eu.

El îi zâmbi. Nebunul, frumosul de Barney zâmbi cu toată gura, arătându-şi dinții albi strălucitori.

– Uite-o acolo. Arătă spre colțul unei valize, unde era banda de magnetofon. Uite ce putea să distrugă un om nevinovat – putea să ne lipsească pe noi toți, poporul – de omul potrivit, de cel mai bun pentru postul de preşedinte al Statelor Unite. Stătea acum în genunchi, într-o poziție evlavioasă în timp ce scoatea uşor banda din valiză.

Se ridică cu ea în mână, o puse cu blândețe pe măsuță, se aşeză din nou pe podea şi o privi.

– E marcă japoneză. A fost o afacere costisitoare, dar de cea mai bună calitate, spuse el şi râse. Japonezii au făcut întotdeauna aparate de cea mai bună calitate şi continuă să facă. Se aplecă asupra magnetofonului, îl examină. Totul este în ordine, inclusiv banda. Poate să funcționeze cu baterii, dar şi la sursă de curent. Era deştept bătrânul Don Vito.

– De ce spui asta?

– A scos bateriile.

– Şi ce legătură are asta cu el?

– S-a gândit că se pot scurge şi pot distruge banda. Se ridică în picioare. Ai vrea s-o asculţi? o întrebă. Păcatele părinţilor.

– Da.

– Să asculţi cum tatăl OMULUI – ilustrul Earl Kearney – a pus la cale o afacere pe bază de mită?

– Da, vreau. Se aşeză într-un fotoliu şi îşi puse picior peste picior.

Barney deschise magnetofonul, derulă banda până la începutul ei şi o lăsă să meargă. Se aşeză pe un scaun şi ascultă. Nu auzise niciodată vocea domnului Justice Otto Yoder, nici a lui Don Mafiotul sau a lui Earl Kearney (căruia i se adresau respectuos cu domnule Kearney). Dar în timp ce asculta îi îngheţă sângele în vene şi simţi o durere surdă în tot corpul. Nu auzise niciodată vreuna dintre aceste voci, dar *o auzise* pe una. Stătea pe scaun şi asculta înmărmurit, până când nu mai avu nici o umbră de îndoială. Era absolut sigur că nu se înşală.

Indiferent cine fusese afurisitul de tată; acolo pe bandă nu era tatăl. Acolo era fiul pe care Barney Wilson îl cunoştea mult prea bine. Acela nu era Earl Kearney, indiferent cine fusese el. Era Joshua Fitts Kearney pe bandă, înregistrat cum încheia afacerea aceea pe bază de mită.

– Ticălosul!

Era în picioare, aplecat asupra femeii de pe fotoliu. În spatele lor banda mergea în continuare.

– Ăla-i Josh, spuse el.

Ea nu zise nimic.

– L-ai cunoscut pe Earl Kearney?

– Da.

– Ăla nu e el. E Josh.

Ea tăcu din nou. Buzele i se albiseră.

– Kathy, Doamne, te rog, spune-mi. Sunt nebun?

Ea ridică privirea spre el şi văzu pentru prima oară lacrimi în ochii lui. În ochii acestui bărbat puternic, atât de puternic, erau lacrimi.

– Nu, nu eşti.

– E Josh, nu-i aşa?

– Da, el este.

– Spune-o. Fă-o pentru mine. Spune-mi cine vorbeşte acolo. Rosteşte, te rog, numele întreg al nemericului.

– Joshua Fitts Kearney, spuse ea.

Fugi de lângă ea. Se duse la magnetofon, îl închise, se întoarse spre ea şi atunci ea văzu o față total diferită, nu cea frumoasă pe care o cunoştea, ci o față schimonosită de mânie.

– Nemernicul!

– Barney, potoleşte-te.

– Oh, nemernicul!

– Doamne, te rog. Tu îl cunoşti bine, mai bine ca oricine dintre noi. Este ciudat, este ascuns.

– Dar nu şi cu mine. N-am crezut că e şi cu mine aşa. Christoase, putea să-mi spună. Putea să-mi spună *mie* acest adevăr crud.

– Cum ai fi reacționat? Ai mai fi...?

– Nu ştiu. Chiar că nu ştiu. Dădu din cap, uluit. Tot ce pot să-ți spun este...

Dar nu-i spuse. Se duse spre pat, se aşeză pe marginea lui, cu picioarele depărtate. Îşi prinse capul în mâini şi rămase aşa câteva minute. Apoi îşi ridică privirea spre ea; fața îi revenise la normal, iar ochii negri nu mai aveau lacrimi. Vocea îi era blândă.

– Dacă doreşti să-ți fie cineva loial, trebuie să fii şi tu la rândul tău loial față de el.

– Te înțeleg.

– Nu, nu mă înțelegi. Vocea i se înăspri. Am crezut în omul ăsta. Am ucis pentru el, în noaptea asta, trei oameni.

– Nu-mi spune nimic, te rog.

– Toți putem ucide. Depinde de ce punem în balanță și în ce credem. Oftă. Suntem toți capabili de crimă. Arătă cu degetul spre ea. Și *tu* poți ucide – depinde de ce e în joc.

Ea se cutremură, în fotoliu.

– Ucidem animale pentru a le mânca. Într-o formă mai evoluată, oamenii se ucid între ei – râse – pentru binele obștii. La dracu, dacă cineva l-ar fi ucis mai demult pe Hitler, ar fi fost mult mai bine pentru omenire. Să-l luăm ca exemplu pe Iisus Christos. El *a trebuit* să fie omorât, deoarece fără această moarte nu ar mai exista înviere. După cum a spus Sfântul Paul – fără înviere nu poate exista creștinism. Își trecu mâna peste gură. Eu am ucis pentru că am avut încredere într-un om. Am ucis – râse amar – pentru binele umanității. S-a dovedit că m-am înșelat. Am ucis pentru un mincinos nenorocit, de cea mai joasă speță. Unul care-i minte pe ai lui...

Se ridică și o privi intens.

– *Tu* știai adevărul despre bandă. Ți l-a spus? Ți-a...

– Ești nebun? Dacă nu ți l-a spus *ție,* cum era să mi-l spună mie.

– Da, ai dreptate. Ochii i se micșorară până deveniră o linie. Clătină din cap. Îmi pare rău. Uite ce se întâmplă când apare îndoiala. Se întinde repede, al dracului de repede. Ca o plagă. Îmi pare rău, zise, încleștându-și mâinile și începu să se plimbe nervos, cu pumnii strânși. De acum încolo, nu voi mai lucra pentru nemernicul ăsta. Dacă nu este loial, nu sunt nici eu – simplu ca bună ziua. Ba mai mult, el poate deveni periculos pentru mine. În stilul meu de lucru am un principiu: dacă afli că nu poți avea încredere în șeful tău, atunci îți vezi de treabă, dar nu înainte de a te asigura. Și asta voi face eu acum. Este neapărat necesar.

Se opri cu spatele la ea. Îi văzu pumnii desfăcându-se. Apoi se întoarse, se duse spre ea şi o privi.

– Şi-a bătut joc de noi. O să ne-o plătească. Mă iubeşti?

– Da.

Se aplecă, o luă în braţe şi o duse în pat. Îi smulse bichinii de pe ea, îi introduse penisul în vagin şi făcură dragoste cu furie, şi sălbăticie, ea cu sutienul pe sâni, el cu indispensabili. Apoi, cum stăteau alături, el vorbi încet, dar nu cu vocea cunoscută ei de atâta vreme, ci cu una schimbată: plată, rece, aspră.

– Problema noastră o constituiau banii. Nu mai avem această problemă. Avem o avere – zece milioane de dolari. E a noastră şi el nu poate face nimic. Pentru că-l am la mână. Mâine dimineaţă voi copia banda. Şi o voi pune, împreună cu banii, în seiful meu. Apoi îi duc originalul – eu singur. Tu nu vii. Vei sta la mine acasă. Îi dau banda şi îi spun ce am de spus. Domnul şi doamna J.F. Kearney – vor avea un divorţ civilizat şi discret. Apoi, cu timpul, Kathhy Kearney şi Barney Wilson se vor căsători. Chiar dacă nu-i convine, trebuie să se împace cu situaţia. Nu-i rămâne decât să ne ureze noroc. Pentru că este legat de mâini şi de picioare. Nu se poate răzbuna, nu mă poate pedepsi, nu poate folosi represalii contra unui angajat al său care a ucis pentru că a avut încredere în patronul său. Scumpul nostru OM se va sfătui cu regele Arthur şi va ajunge curând la o concluzie potrivită. Decizia va fi cu siguranţă în favoarea noastră – ne va da binecuvântarea. Pentru că nemernicul ştie foarte bine că, în cazul în care scot la iveală banda, este terminat. S-ar putea să ne roage să amânăm...

Se sculă din pat.

– Este norocos că nu sunt răzbunător, că nu o folosesc contra lui. Ura este o emoţie sfântă, spuse el. Ca

şi religia. Nimic nu este mai religios decât un convertit. Ei bine – pentru un prieten – nu există un duşman mai aprig decât prietenul acestuia transformat în duşman.

Se duse în picioarele goale la magnetofon, îl scoase din priză, îl puse în valiză încet, o închise. Privi în sus şi vocea îi era din nou cea bine cunoscută: caldă, sonoră, sardonică, plină de viaţă.

– Bine, dragostea mea. Hai să ne îmbrăcăm!

Lăsară cheia şi băuturile acolo şi ieşiră în noaptea întunecoasă, prin ploaia deasă. El descuie maşina şi ea se aşeză pe locul din faţă. Îi dădu ei Hanna Special, puse valizele jos, în spate, şi le acoperi cu pătura. Se sui la volan, închise uşa şi se aplecă s-o sărute. Mângâie arma.

– Ţine-o pe genunchi, sub haină.

– Bine.

– Când ai atâţia bani asupra ta, trebuie să ai şi o armă. În zilele noastre există şi pungaşi cu maşină. Te opreşti la un stop şi te trezeşti că ai companie. Ţine geamul închis. Dacă e vreun pericol, mă descurc eu. Dacă mă nimereşte, îl foloseşţti *tu*. Nu e greu. Fixezi ţinta şi apeşi pe trăgaci. Nu vei auzi nici un zgomot, n-o să te sperii. Este o armă silenţioasă. Ocheşti şi tragi. Gloanţele pornesc şi ei cad.

El conducea în noaptea umedă. Ea şedea deprimată, ţinând o puşcă mitralieră în mâinile înmănuşate. Traversară podul, o luară la stânga, merseră pe străzile pustii. Când ajunseră, el îşi privi ceasul. Patruzeci de minute de la căsuţa din motelul Deaver până la garajul apartamentului din Kips Bay. Parcă maşina la locul ei, opri motorul şi deschise uşile.

– Te simţi bine?

– Da.

– Înfăşoară arma în pătură, când mergem cu liftul. Eu voi duce valizele. Tu vei duce copilul în pătură – în cazul în care ne-am putea întâlni cu cineva în lift. O.K.?

– Da.

Ochii iui negri radiau de fericire.

– Vreau să spun că n-ar fi prea plăcut pentru cineva să meargă în lift cu o armă la vedere. Dacă întâlnim pe cineva, poate face infarct, nu-i aşa? Hai, vino odată cu arma aia, iubito. Trezeşte-te. Mişcă-ți fundul ăla minunat.

Ea veni cu arma pe care o ținea cu destulă pricepere. El scoase valizele, le puse jos şi se întoarse după pătură.

– Bine, zâmbi el. Dă-mi-o s-o împachetez.

Ea o îndreptă spre fața lui şi zâmbetul lui dispăru. Dinții îi zburară, nasul păru că se dizolvă, iar ochii deveniră două găuri oribile. El căzu, iar ea îndreptă arma în jos şi mai trase de câteva ori în corpul inert.

Îl târî cu pătura într-un colț, puse arma peste el şi acoperi totul cu pătura. Paralizată de frică se întoarse la maşină. Trase valizele înăuntru, porni motorul, dădu înapoi, merse înainte şi se găsi în fața uşii încuiate a garajului. Pentru un moment intră în panică. Stătea cu piciorul întepenit pe frână şi îi venea să urle. Apoi îşi aminti. Torpedoul. Scoase telecomanda, o acționă şi uşa închisorii ucigaşe i se deschise spre libertatea ploii torențiale.

Kathy conducea, ştergătoarele izbeau în geam, inima ei bătea cu putere. Degetele de la picioare erau reci ca gheața. La fel şi mâinile în mănuşi. I se uscă gura. Deschise geamul şi respiră cu lăcomie aerul proaspăt. Conduse până la Sutton Place şi parcă lângă casă. Ploua cu găleata şi nu era nimeni pe stradă, întuneric peste tot. Fugi din maşină spre poarta laterală. Scotoci după portofelul din haină şi găsi cheile. Descuie poarta şi acolo în fața scărilor de la intrare îşi scoase o mănuşă, găsi broasca de la uşa pivniței şi o deschise. Fugi din nou spre maşină punându-şi din nou mănuşa. Ajunse, apucă valizele, le scoase afară şi le duse – arau atât de *grele* acum – în micul foyer de după uşa pivniței. Le puse pe

podea, încuie uşa şi poarta, fugi înapoi la maşină. Trebuia să scape de ea. S-o ducă undeva departe de casa ei.

Se urcă la volan şi o porni spre vest. Inima continua să-i bată, iar mâinile şi picioarele îi erau reci ca gheaţa. La Third Avenue o luă la dreapta şi apoi înainte. Trecu pe străzile 60 şi 70. Nu era nimeni, dar se oprea la semafor de fiecare dată la lumina roşie. Strada 75 apoi 80. Până aici. Era destul de departe. Lângă strada 86 era un spaţiu liber lângă un hidrant. Parcă, stinse farurile, opri motorul, aruncă cheile de contact pe scaun, ieşi, trânti uşa. Acolo, în colţul străzii 86, era o cafenea deschisă non stop. Ploaia continua să cadă cu picături strălucitoare. Lângă cafenea – se găsea arcada unui birou de pompe funebre. Alergă prin ploaie acolo, aşteptă sub el şi când, în sfârşit, zări un taxi cu luminile aprinse, ieşi în stradă şi îi făcu semn cu mâna. Taxiul opri şi ea urcă.

– Unde mergeţi, doamnă?

– Stai puţin. Doar un minut.

– Bine doamnă. Liniştiţi-vă puţin.

Îl putea vedea vag prin despărţitura din plastic antiglonţ, murdară. Purta ochelari mari cu ramă metalică; avea barbă şi părul lung.

Ea se aşeză cu genunchii strânşi, cu umerii lăsaţi, udă, înfrigurată, gândindu-se cu disperare ce să facă. Nu trebuia să-i dea adresa de acasă; ei o trec în carnetul de bord. Scriu acolo de unde îl iau pe pasager şi unde îl duc. Barney va fi găsit în garajul apartamentului din Kips Bay, maşina lui pe Third Avenue lângă strada 86. N-ar fi bine să scrie că a luat-o din Third Avenue colţ cu strada 86 şi a dus-o în Sutton Place – mai ales că ea îl cunoştea atât de bine pe Barney Wilson. Nu, nu merge.

– La hotelul Plaza, spuse ea.

– Ce aţi spus? Unde?

Nu-l putea auzi clar.

– La hotelul Plaza, strigă ea.

– Bine.

Conducea de parcă era beat sau nebun. Ea nu spunea nimic, nici măcar un cuvânt. El trecu peste stopuri, făcu viraje bruşte şi în sfârşit ajunse la hotelul Plaza. Plăti, coborî şi taxiul plecă în grabă.

Era pustiu. Nu era nimeni s-o salute, nici măcar portarul, slavă Domnului. Acesta era undeva înăuntru, la adăpost de ploaie. Merse repede, pe Fifth Avenue. Singură. Înfrigurată. Udă. Înspăimântată. Merse până la strada 57 şi coti la stânga. Travesă Fifth Avenue. Merse. Madison. Park. Lexington. Singură sub picăturile de ploaie. Pe Third Avenue văzu un bărbat. Pe trotuarul pe care mergea ea, înaintând spre ea, venind dinspre Second Avenue. Era un bărbat solid în trenci, cu mâneca stângă atârnând goală şi cu cea dreaptă în buzunar. Vreun pungaş? Oh, nu, te rog, Doamne! Dar ce poate ea face? Sunt singuri pe stradă. Dacă fuge, el o să fugă după ea. Şi unde poate fugi? Nu fugi. Stăpâneşte-te. Mergi, dar nu prea repede. Şi când se apropie, zâmbeşte-i seducător, ca o prostituată. Dar ce prostituată nebună s-ar plimba pe strada pustie, la ora asta, într-o noapte ploioasă? N-are importanță; tu eşti o prostituată nebună. Dacă-i zâmbeşti, cel puțin veți fi față în față. Doar n-o să te strângă de gât, acolo, pe stradă. Zâmbeşte-i şi vezi ce vrea. Bani? Ai bani în portmoneu, porți un ceas valoros şi un inel de căsătorie cu diamant? Dar dacă vrea mai mult? Dacă te vrea pe tine? Dacă te violează? Să-ți facă ce-o vrea, numai să nu-ți facă vreun rău.

Când ajunse în dreptul ei, ea îi zâmbi, dar el trecu de ea fără să se uite măcar, absorbit de propriile dileme. Ea suspina, încercând să meargă mai repede în ploaia rece care cădea fără încetare. Second Avenue. First Avenue. Se clătina. Gâfâia. Şi, în sfârşit, Sutton Place, şi poarta

casei ei. O descuie, intră şi o încuie la loc. Stătu acolo minute în şir, cu fruntea lipită de fierul rece al porţii. Apoi îşi scoase mănuşile şi le aruncă. Căută, cu degete tremurătoare, broasca de la pivniţă. Introduse cheia, deschise, intră, apoi închise, aprinse lumina şi era acasă. Acasă! N-a fost nicăieri în noaptea asta. Barney îi spusese, o pregătise, o apărase şi cei doi îngrijitori ai casei, care dorm liniştiţi în apartamentul lor nu vor putea spune altceva. Kathy Kearney, a dormit dusă toată noaptea.

Apăsă butonul liftului şi liftul veni. Lumina din interior era suficientă. Stinse lumina în pivniţă, puse valizele în lift. Ajunsă în dormitor, cu toate că hainele erau îmbibate de apă – mai întâi de toate – puse valizele în debara. Se dezbrăcă şi îşi puse hainele la uscat. Era goală şi tremura. Intră în baie şi făcu un duş fierbinte. Apoi, în pijama, se duse la bar şi-şi turnă un whisky. Îl bău ca şi Barney. Cu înghiţituri mici, dar una după alta. Dar, cum nu obişnuia Barney să facă, se strâmbă când băutura îi ajunse în gât. După aceea se duse în bucătărie să bea o cafea. Mâncă o felie de şuncă cu pâine prăjită şi bău cafea. Se întoarse în dormitor, îşi scoase pijamaua şi se băgă în pat. Îşi puse ceasul la nouă şi jumătate, stinse lumina, se întinse în întuneric, dar nu putu să doarmă. Mintea îi era răvăşită, dar ea vrea să se adune. Sistemul ei de a adormi este de a se concentra asupra culorii negre, de a se gândi la absenţa luminii, la nimicnicie. Era o şmecherie învăţată de la un psiholog renumit şi excentric, o formă de autohipnoză. Dar în seara asta este greu. Sigur că este. Se zvârcoleşte, se răsuceşte, se luptă cu pernele. Va adormi cu vremea. Ştie că va adormi...

În apartamentul lui Armin, jocul de gin-rummy fusese de mult uitat. Cărţile erau încă pe masă, şi carnetele cu scorul. Mai erau farfurii, ceşti, farfurioare. Armin adusese sandvişuri cu pui şi cafea. Simon Dwyer câştigase la cărţi

– trei sute patruzeci şi doi de dolari – şi Armin îi spusese, zâmbind, că este un orfn norocos. Acum norocosul se odihnea pe o canapea. Se uita din când în când la Armin care fuma într-un fotoliu. Lui Armin îi crescuse o barbă țepoasă şi avea un rid între sprâncene. Armin îl privea din când în când pe omul de pe canapea, dar nu-şi vorbeau. Multă vreme nu avură nimic să-şi spună.

Apoi sună telefonul. Armin se repezi la el. Dwyer se uită la ceas. Era patru şi şaptesprezece minute.

– Alo? spuse Armin.

– N-am reuşit, *figlio mio.*

– Ce? Poftim?

– Sunt acasă. Aştept. Le-am spus să mă sune când termină, până la ora trei. N-am primit nici un telefon. Aşa că l-am chemat pe Nicola. I-am spus să se ducă până acolo şi să vadă ce s-a întâmplat. A fost şi acum ştiu totul. Este o tăietură în gard spre vest. Tot acolo, pe stradă, este camionul, iar în el sunt Jake Orin, Joe Stroner şi Frank Lander, împuşcați. Toți oamenii mei sunt morți – toți *tre.* Nu le putem lua banii înapoi nevestelor lor. Ei şi-au făcut datoria, dar n-au avut succes – *successo.* Au lucrat şi şi-au pierdut viața pentru asta. Trebuie să le lăsăm banii nevestelor lor. Dacă vrei îți dau eu banii înapoi.

– Nu, nu vreau.

– Atunci, i-ai pierdut.

– Da.

– Eşti un băiat bun. Un om de onoare.

– Îți mulțumesc.

– În *la vita* mai şi pierzi. S-a întâmplat de data asta. *Finito.* S-a sfârşit de acum. Mă duc la culcare. Mâine o să încerc să aflu de ce nu au avut *successo.* Poate aflu. Poate nu. Sunt tare amărât. *Buona notte, figlio mio.*

– *Adio. Grazie.*

Închise şi îl sună pe Ron Seely.

– Spune-le oamenilor să plece acasă, zise şi închise întorcându-se spre Simon Dwyer, care şedea cu mâinile încleştate pe genunchi, cu faţa ridicată spre el, clipind întrebător. Îi răspunse la întrebări repede, pe scurt. Îi spuse tot ce-i spusese Don Antonio. Apoi îşi desfăcu braţele şi făcu o plecăciune graţioasă, curtenitoare.

– Am dat greş prietene, iar eu sunt în pagubă cu şaizeci de mii de dolari. Îşi zâmbi în barbă. Cel puţin am încercat.

– Crezi că Don Antonio..,? Vechiul joc? S-a prefăcut că te ajută şi te-a tras pe sfoară? Tu-l cunoşti mai bine decât mine. Crezi că e posibil?

– Nu. Este imposibil. În nici un caz el.

– Atunci cine?

Armin îşi aprinse o ţigară.

– Unul dintre tipii ăia a vorbit. Poate a băut prea mult într-o noapte – cine ştie? Sau poate unul dintre ei i-a spus nevestei şi ea i-a spus amantului. Ei aveau să ia mulţi bani, deci valizele alea erau foarte voluminoase. Cineva i-a omorât şi le-a luat. Noi suntem, total neputincioşi.

– Dar Don Antonio...

– El va face cercetări, poate va afla ceva. În cazul ăsta vor fi şi mai mulţi morţi. Va fi o revanşă. Un fel de satisfacţie. Dar această satisfacţie n-are nici un farmec dacă nu găsim banii. Ar fi fost cu totul altceva dacă erau nişte *lucruri* în valize. Lucrurile trebuie vândute. Din momentul în care vreunul vorbea, nimeni nu ar mai fi vândut; de fapt, Don va afla repede cine a încercat să ne vândă. Dar marfa era de zece milioane, nu erau nişte lucruri lipsite de valoare. Erau bani gheaţă acolo, care vor dispărea, se vor împrăştia, vor fi cheltuiţi de cine ştie cine. *Finito.* Am încercat, dar am pierdut. Nu poţi ieşi mereu câştigător.

– Doamne! Capul lui Dwyer se aplecă. Îşi frângea mâinile. Am stat zece ani în închisoare, aşteptând, sperând. Ce mă fac acum?

– O să ne revenim noi. Ne apucăm de treabă.

– Sunt prea bătrân pentru asta.

– La dracu cu bătrânețea. Eşti în formă, eşti sănătos. Vei lucra pentru mine. Şi nu de pomană. Nu-i arunc un os prietenului tatălui meu. Creierul tău valorează foarte mult. O să-l folosim cum trebuie şi îl voi aprecia la justa lui valoare. Vei avea un salariu al naibii de mare. O mie de dolari pe săptămână şi ăsta-i doar începutul. Vei lua mult mai mult, pentru că sunt sigur că meriți mult mai mult. Aşa că ce spui, domnule Dwyer? Nu este timpul prea potrivit pentru o propunere de afacere, dar asta este. Deci, ce spui, domnule?

Bătrânul ridică ochii spre el, recunoscător, dar nu putu articula nici un cuvânt. Plângea.

Capitolul 23

Kathy se trezi dintr-un coşmar din cauza ceasului deşteptător. Întinse mâna după el, întâi nu-l găsi, apoi în sfârşit dădu peste el, îl opri şi se întinse la loc. Nu dormea, dar nici nu se trezise. Stătea cufundată cu capul într-o pernă, cu ochii închişi, trezindu-se treptat şi amintindu-şi. Îşi încrucişă braţele pe piept şi începu să tremure. Se ridică, apăsă pe butonul de la radio să asculte ştirile şi auzi o succesiune de rapoarte privitoare la o altă noapte de groază din New York City. Doi poliţişti au fost atacaţi la întretăierea străzii 134 cu Seventh Avenue: unul, mort, celălalt, rănit. O femeie de şaptezeci şi şase de ani a fost violată, jefuită şi strangulată în apartamentul ei din Bedford – Stuyvesant. Un bărbat a fost găsit împuşcat în garajul său din 333 East 30th Street. Un altul a fost găsit ucis în bătaie în holul unei case închiriate din 221 East Fift Street. Un gardian de la Tower Stadium a fost ucis în timpul unui jaf. Un şofer de taxi a fost găsit împuşcat în taxiul său în Brook Avenue în South Bronx. Trei bărbaţi au fost găsiţi împuşcaţi într-un camion în Flushing, Queens. Un broker, de asemenea, împuşcat la intersecţia lui 57th Street cu Third Avenue, cu un pistol în mână, sinucidere în aparenţă.

Închise radioul, copleşită. Privi valizele din debara. Îşi puse hainele din ziua anterioară într-un coş pentru a fi trimise la spălat. După aceea, se îmbrăcă în pantaloni albi, cu pulover pe gât şi coborî la micul dejun.

Telefonul sună la unsprezece şi patruzeci. Crezu că sună Josh de la aeroport, dar era inspectorul Harold V. Grover de la Cartierul general al poliției. Era un vechi prieten al lor; îl cunoştea de când se măritase. Era pe atunci căpitanul Grover, un protejat al lui Earl Kearney, dar devenise inspector fiind susținut de senatorul Joshua Fitts Kearney; era omul lui din poliție. În funcțiile publice – oricând în New York, când Josh avea nevoie de protecție – inspectorul Grover i-o asigura cu promptitudine. Îi plăcuse acest om întotdeauna, aşa gras cum era. Cu ochi ageri, albaştri şi o voce groasă, de om bun.

– Ce mai faci, Kathryn?

– Destul de bine, dar tu?

– Bine. Senatorul e acasă?

– Nu. De fapt...

– L-am sunat la biroul din Washington. Mi-au spus că se întoarce din Anglia astăzi – şi vine la New York, în dimineața asta.

– Aşa este, Harold, dar n-a sosit încă.

El chicoti.

– Da, când zbori peste ocean, nu ştii niciodată cum va fi vremea. Când vine – de îndată ce vine – vrei, te rog, să-i spui să-mi telefoneze? Este o problemă destul de importantă. Aştept să mă sune. Îți mulțumesc Kathryn.

Sosiră acasă la ora douăsprezece şi jumătate, Joshua Fitts Kearney şi Arthur Upton. Kathy îi aştepta în salonul de jos.

– Bună, băieți!

– Bună!

– Cum a fost călătoria?

– Agitată, răspunse Upton.

Kearney întrebă:

– Cum a fost azi-noapte?

– Sună-l pe Harold Gover. A sunat acum – aproximativ o oră. A spus să-l suni cum vii. Este ceva important. Aşteaptă telefonul tău.

– Te-am întrebat...

– A spus să-l suni de *îndată ce* vii.

Nerăbdător, se îndepărtă de ea. Se duse la telefon, formă numărul, obținu legătura.

– Harold? Josh Kearney la telefon.

– Ce mai faci, senatorule?

– Kathy mi-a spus că mă cauți.

– Am veşti proaste.

– Spune, despre ce este vorba?

– Despre Barney Wilson.

– Ce-i cu el?

– E mort.

– Ce-ai spus?

– L-au găsit de dimineață. În garajul casei. Totul e cam ciudat. Aş vrea să ne întâlnim, Josh.

– Când?

– Aş pleca spre tine acum, dacă nu te deranjează.

– Bine, te aştept.

Puse receptorul în furcă, încet, încruntându-se, palid ca un mort.

Upton întrebă!

– Ce s-a întâmplat?

– Barney Wilson e mort.

– Oh, Doamne!

Kearney se îndreptă spre Kathy, o apucă brusc de mână:

– Te-am întrebat. Ce...

– Prețioasa ta bandă – ea îşi smulse mâna – este în siguranță. Mai sunt două valize de la Tower Stadium. În debaraua mea, sus.

– Doamne, îți mulțumesc.

– Barney Wilson, rosti Upton. Ce ți-a spus Grover despre împrejurările în care a fost găsit?
– Mort în garajul său.
– Cum... Ce...
– Vine el imediat şi o să ne lămurească. Este pe drum.
– Dar ce s-a întâmplat?
– E mort în garaj, atât mi-a spus. Fir-ar a dracului.
– Domnilor, spuse Kathy.
– *Tu* ştii ce s-a întâmplat? întrebă Upton.
– Cum naiba poate să ştie *ea?*
– Bei ceva, Arthur? Pari că ai avea nevoie.
– Te rog, puțin gin.
– Josh?
– Whisky.
Ea merse la bar, turnă gin pentru Arthur, whisky pentru Josh şi sherry pentru ea.

Inspectorul Harold V. Grover, solid, cu ochi albaştri, pătrunzători, veni în compania unui tip înalt şi tânăr.
– Locotenentul Powell. Lou Powell de la omucideri. Wilson este cazul lui.
Kearney întrebă:
– Beți ceva, domnilor?
– Eu nu, răspunse Grover.
– Nu, mulțumesc, zise Powell.
– Spune-le, Lou.
– Da, domnule.
Tânărul îşi scoase un carnet din buzunar.
– Garaj. Three – thirty – three East Thirty. Cadavrul descoperit de către un locatar la ora şapte şi patruzeci în această dimineață. Maşina poliției a venit la şapte şi cincizeci. Ofițerii Garth şi Lopez. Lopez a anunțat la omucideri – South pe detectivul Paul Donovan care era de serviciu.

Powell îşi ridică privirea din carnet şi ochii îi întâlniră pe cei ai lui Kathy. Ea zâmbi. Zâmbi şi el timid, politicos, de complezenţă. Era un tânăr serios, cu ochi căprui şi tunsoare clasică. Îşi umezi buzele şi continuă să citească din carnet.

– Corpul a fost găsit sub o pătură. Cauza morţii: împuşcare. Opt gloanţe în cap, unsprezece în bust. Arma crimei, o puşcă mitralieră, găsită lângă cadavru. Nu am descoperit pe nimeni care ar fi putut s-o facă. Paznicul l-a indentificat ca fiind Barnabas Xavier Wilson, chiriaş a mai multor camere, apartament Elven F. În apartament, Donovan a verificat indentitatea şi a descoperit că domnul Wilson era vicepreşedinte la Kearney Computers. Când a descoperit asta, Donovan a sunat la omucideri şi a solicitat un ofiţer superior.

Upton întrebă:

– De ce?

Tânărul cel serios îşi închise carnetul şi zâmbi timid.

– Departamentul poliţiei nu este diferit de alte departamente. Donovan şi-a dat seama că subiectul era o persoană importantă. Când e vorba de aşa ceva, trebuie să fii foarte atent. Altfel, poţi s-o păţeşti. Deci, pentru protecţia dumneavoastră, a trebuit să se apeleze la o persoană de rang superior şi acela sunt eu.

Kearney se încruntă.

– Dacă eşti o persoană de rang superior, atunci de ce se mai află şi inspectorul Grover aici?

– Domnule senator, spuse Grover, lăsaţi-l să spună ce are de spus.

– Da, vă rog să mă scuzaţi, spuse Kearney.

Tânărul se duse la bar, la Kathy, şi îi privi paharul.

– Beţi sherry, doamnă Kearney?

– Sherry, răspunse ea.

– Puteţi, vreţi, vă rog...

– Desigur.

Ea îi turnă sherry şi el bău un pic, abia îl atinse cu buzele.

– Noi ne-am făcut datoria de polițişti, spuse el, examen medical, fotografii – tot ce era necesar. Apoi cadavrul a fost dus la morgă şi la ora nouă şi jumătate ne-am dus la Kearney Computers. Am vorbit cu preşedintele, domnul Dwight Hickey. El a verificat dacă Barney Wilson era vicepreşedinte – salariul era de şaptezeci şi cinci de mii pe an. Dar el mi-a spus că Wilson fusese detaşat temporar de la Kearney Computers. Era susținătorul politic al senatorului Kearney. Atunci l-am sunat pe inspectorul Grover.

– De ce? întrebă Upton.

Acum, pentru prima dată, zâmbetul tânărului fu deschis.

– Din acelaşi motiv cu al detectivului Donovan, răspunse el. Fuga de responsabilitate, dorința de predare a cazului. Cine are nevoie de încurcături? Cine le caută cu lumânarea? Vicepreşedintele de la Kearney Computers era mult prea important pentru Donovan. Susținătorul politic al senatorului Kearney era mult prea important pentru *mine*. Inspectorul Grover – după cum este cunoscut în departament – este bun prieten cu senatorul, prieten bun şi drag. Aşa cum Donovan mi-a predat mie cazul, eu îl predau mai departe inspectorului Grover.

– Frumos lucrat, râse Grover. Lou Powell, pe care îl vedeți aici, nou în meserie, un polițist bine educat. Apropo, cine este Bernard Brown?

– Cine? întrebă Kathy.

– Bernard Brown. Cine-l cunoaşte?

Ochii lui pătrunzători se plimbau de la Kearney la Upton şi de la el la Kathy.

Toți îi spuseră că n-au auzit niciodată de el.

– Cine este Bernard Brown? întrebă Kearney.

– Să revenim la Lou Powell, spuse Grover – cazul este încă al tău, Louie.

– Este un caz deosebit, ciudat – zise Powell. Iar dezvăluirile domnului Hickey l-au făcut cu mult mai deosebit.

Senatorul Kearney întrebă iritat:

– Dezvăluiri? Ce fel de dezvăluiri?

– Vara trecută, în iulie, domnul Wilson a venit la domnul Hickey, la Kearney Computers. L-a rugat să-i facă rost de un birou în Wall Street – dar sub nume fals – de Bernard Brown, cu o profesie falsă – agent de turism, şi o adresă falsă – a domnului Hickey în Scarsdale. L-a mai rugat pe domnul Hickey să-i facă rost de un apartament în East Sixty – Seventh Street – sub acelaşi nume de împrumut. În august, Bernard Brown s-a mutat într-un birou din Wall Street, iar în octombrie a închiriat un apartament în partea centrală pe East Side. Astăzi o echipă de experţi – de la poliţie – a făcut cercetări la birou şi în apartament, dar n-a găsit nimic. N-a putut face nici o legătură între Bernard Brown şi Barnabas Wilson. Şi acum, vă rog... Şi sobrul tînăr bău, în sfârşit, serios. Luă paharul şi-l dădu peste cap. Dacă sunteţi amabili, poate cineva dintre dumneavoastră să ne ajute? De ce Barnabas Wilson a devenit Bernard Brown? De ce şi-a luat un birou în centru şi un apartament în East Side? Ştie careva ceva în legătură cu asta? Aveţi vreo idee?

– Nu avem absolut nici o idee, răspunse senatorul.

– Staţi puţin, spuse Upton. Nu ştiu dacă aţi aflat că Barney Wilson a lucrat la CIA.

– Ajungem noi şi acolo.

– Ştim, spuse Powell. Din hârtiile pe care le-am găsit în apartamentul său. Este unul dintre motivele pentru care ne aflăm aici.

– Este rândul meu acum, spuse Grover. Du-te şi mai toarnă-ți un sherry, Louie. Ceea ce urmează să vă spun, doamnă şi domnilor, complică şi mai mult acest caz. Arătă spre Upton.

– Cred că ai spus-o deja, Arthur.

– Ce-am spus?

– Ascultați, vă rog. Toți. Ascultați ceea ce este curios şi deosebit. Îşi trecu mâna prin păr. Noaptea trecută, pe la ora unu, a fost un jaf la Tower Stadium. Şi acest jaf a fost foarte interesant. Doi tipi mascați au năvălit în camera gardienilor – erau în număr de patru. Au ucis unul; i-au legat de mâini şi de picioare şi la ochi pe ceilalți. După aceea au forat în zid în camera de consiliu, până au dat de o ascunzătoare. Nu avem nici o idee ce-ar fi putut fi ascuns acolo. Dar, suntem siguri că era ceva foarte valoros, din moment ce hoții, după toate urmele lăsate, erau nişte profesionişti dotați. Mă urmăriți?

– Nu prea, spuse Upton.

Grover zâmbi.

– Azi-dimineață, pe la ora opt, au fost găsiți trei bărbați împuşcați, în partea din spate a stadionului Tower, într-un camion. Doi purtau mască, al treilea nu. Cei cu mască purtau salopete şi gardienii i-au identificat după înălțime, statură şi trăsături ca fiind jefuitorii din Tower Stadium. Probabil trebuiau să fugă cu camionul şi cel fără mască era şoferul. Dar n-a fost găsită nici o captură în camion. Prespunem, din nou, că au fost traşi pe sfoară. S-au jefuit hoții între ei.

Senatorul Kearney zise:

– Harold, ia spune-mi ce legătură au toate astea cu...

– E vorba de balistică, răspunse Grover. Arma automată care l-a ucis pe Barney Wilson este aceeaşi care i-a ucis pe hoții din camion.

– Ce eşti nebun? întrebă Upton.

– Încerci să ne spui că Barney era un hoț amestecat în escrocherie?

– Nu, nu Barney Wilson. Nu, nu vicepreşedintele care câştiga şaptezeci şi cinci de mii de dolari pe an. Nu susținătorul politic al senatorului Kearney. Nu un om de calibrul lui Barney Wilson. Nu cel care a fost şeful detectivilor din CIA. Cred că acesta este răspunsul nostru, Arthur, şi deci, nu vom da niciodată un răspuns real la această întrebare.

Kearney spuse:

– Vorbiți încă în şarade.

– Nu-i vorba de şarade. I-am sunat pe cei de la CIA, le-am povestit totul. Au negat că ar avea vreun amestec. Ne-au spus – ca şi când n-am fi ştiut – că Barney şi-a dat demisia acum cinci ani. Dar ştim cu toții că cei de la CIA dau înapoi când vreun fost angajat al lor are probleme. Ştim, de asemenea, că CIA nu le va face niciodată confesiuni polițiştilor locali.

– Da, asta aşa este, murmură Upton.

– Poliția locală o să-i caute pe ucigaşii celor trei din camion şi, dacă dau de ei, atunci îi vom avea şi pe ucigaşii lui Barney. Astfel, Wilson este doar o altă crimă din New York City şi până mâine asta va fi ştirea.

– Ne-am interesat de el, spuse Powell. Părinții sunt în Lincoln, Nebraska. Tatăl lui e bolnav. Mama lui ne-a întrebat dacă putem să-i trimitem cadavrul.

– Voi aranja eu totul, spuse Kearney.

Conversația deveni confuză pentru Kathy care era la bar şi bea sherry. Era liberă şi curată, ca şi Josh sau Arthur: erau toți curați. În felul în care se lucrase totul, nu exista nici cea mai mică posibilitate de complicitate. Poliția căuta hoți profesionişti care omorâseră alți hoți profesionişti (şi îl omorâseră şi pe Barney Wilson). Va rămâne o altă crimă nerezolvată în dosarele poliției.

Ea îl auzi pe Grover spunând:

– La revedere, Kathryn. Îmi pare rău că te-am deranjat.

– Nu face nimic.

– La revedere, domnule Kearney, spuse Powell.

Polițiștii plecară, iar ei rămaseră singuri în liniștea tulburătoare. După o vreme Kearney spuse:

– Sper – vreau să spun – eşti sigură că ai valizele acolo sus?

– Doamne, eşti un nemernic.

Kearney se uită la Upton.

– Ce dracu se întâmplă cu *ea?*

– la-o încet. spuse Upton. Bătrâne patriarh. Suntem toți într-o oală. Zâmbi.

Kearney se întoarse spre ea.

– Te rog, dacă sunt acolo, vrei să...

– Acolo sus, începu ea să cânte. Valizele, valizele, două valize pline. Una pentru stăpânul meu...

– Vrei să le aduci, te rog?

– Imediat, stăpâne.

Ea se urcă în lift. Upton era cu fața la Kearney şi cu spatele spre ea.

– Barney Wilson, spuse el. Vocea îi tremura. Nu înțeleg nimic. Tu poți? Vreau să spun, dacă a adus valizele – dacă ea are valizele – atunci a reuşit. Atunci cum... de ce... mort? Care este motivul? Cine...

– Eu l-am omorât, spuse ea.

Apăsă pe butonul liftului şi acesta se închise.

Joshua Fitts şi Arthur Upton sunt la bar. Joshua bea whisky, Arthur, gin.

– E nebună, spuse Joshua. Întreaga ei atitudine de când ne-am întors o dovedeşte.

– Poți s-o învinuieşti? Noi am fost departe de toate astea. Poate că a fost un caz de forță majoră şi a trebuit să ia o hotărâre pe loc. Ea şi Barney...

– Ai auzit? Ai auzit ce-a spus?

– A fost o glumă. Când eşti încordat, faci glume, uneori glume macabre. Asta o *pot* înţelege. Este şocată, fără îndoială. Şi eu sunt, şi tu. Şi noi n-am participat la acţiune, dar ea, *da*.

– Da, desigur, spuse Kearney.

Josh îşi bău paharul; la fel şi Upton.

Kathy se întoarse, târând valizele. Le puse pe podea, le desfăcu. Upton se uită înăuntru la pachetele cu bani şi fluieră admirativ. Ea luă în mână banda şi, cum Kearney se întinse să i-o ia, ea se îndepărtă de el, brusc.

– Dă-mi-o, imediat.

– Sigur că o vrei, nemernicule.

– Ce dracu se întâmplă? întrebă Upton.

Ea puse magnetofonul pe o masă. Vocea îi era şireată.

– Nu vrei s-o asculţi, iubitul meu soţ?

– Aş... aş prefera s-o ascult singur.

– Mă tem că nu-ţi pot face acest hatâr. Pentru că eu am ascultat-o deja. Şi Barney. Acum trebuie s-o asculte şi regele Arthur. Să-şi dea şi el seama cu cine are de-a face.

– Ce dracu vrei să spui? întrebă Upton.

Ea îi dădu drumul. Derulă banda de la capăt, apoi o lăsă să meargă. În timp ce banda mergea, ea îl privea pe Arthur Upton. Văzu uimirea transfigurându-i chipul, paloarea feţei sale şi avu impresia că acesta îmbătrânise în câteva clipe.

– Recunoşti vocile?

– Destul, la dracu, e destul! Kearney fugi spre magnetofon şi-l închise. Se uită la Upton, apoi la ea, şi din nou la Upton.

– Am sperat ca niciodată să nu fiu obligat să recunosc...

Upton se uită chiorâş la el şi deveni palid. Îl privi printre ridurile ochilor lui de om bătrân.

– De ce tu? De ce ai făcut asta? De ce să pui tu la cale o afacere de mituire? De ce tocmai tu?

– Da, el a fost. Ea țipa, ochii îi scânteiau de mânie, luptându-se cu isteria. Da, el, mincinosul ăsta nenorocit. Nu tatăl, ci fiul. Nu a fost Earl Kearney, ci Joshua Fitts Kearney.

– Asta a fost acum zece ani, spuse Kearney.

– El, el a fost, nenorocitul ăsta.

– Zece...

– Da, el, chiar el.

– Lasă-l să vorbească, spuse Upton.

– Hai vorbeşte, nemernicule, spune tot.

Joshua Fitts Kearney începu să povestească. Acum zece ani începuse să se gândească serios la politică. Era ambițios. Numirea sa drept congresman reprezenta o perspectivă frumoasă. Dacă ar fi putut obține numirea, alegerea lui în funcția de preşedinte n-ar mai fi constituit o problemă. Dar Vito Arminito era cel care deținea puterea; el avea controlul asupra politicii. Dacă l-ar fi avut de partea lui, ar fi putut fi ales. Dacă dimpotrivă, Vito ar fi fost împotriva lui, n-ar fi avut nici o şansă. I s-a ivit ocazia, o ocazie unică. Atunci a acceptat să fie alături de el în afacerea cu mita, pentru că Vito, chiar din închisoare, putea controla totul în materie de politică. Vito – sub cuvânt de onoare – îi promisese numirea. Dar el nici nu visa că Vito Arminito îşi asigura succesul acțiunii prin înregistrarea discuției dintre ei şi procurorul districtual.

– Minți, nenorocitule, strigă ea. El nu spune *niciodată* adevărul. Sigur că şi acum minte. Dar, e un prost. Îți spun eu – e un prost. Pentru că vine o vreme, şi asta e sigur, când *trebuie* să spui adevărul. El urmărea să pună mâna pe banda aia afurisită care putea să-l nenorocească. N-a

fost *acela* momentul adevărului pentru noi? Cei patru giganți? Dar el a ținut-o una şi bună, nu-i aşa? Doamne, monstrul ăsta l-ar minți şi pe preotul venit să-l împărtăşească pe patul de moarte. Dar, de data asta, minciunile lui şi-au căutat adăpost acasă. Iar eu l-am salvat. I-am salvat imaginea în fața lumii. De această dată minciunile lui l-ar fi putut distruge. Cum l-au distrus pe Barney Wilson.

– Cum? întrebă Upton. Ce-ai spus? Cum adică?.

Făcu o criză de isterie, se ridică în picioare şi mărturisi totul fără să se jeneze. Barney fusese amantul ei, un amant minunat – ea l-a iubit. Era conştientă că Josh ştia de ei la fel ca şi Arthur, după cum ştia şi că Joshua Fitts, nu-şi făcea datoria de soț față de ea, ci era amantul prostituatelor. Trecu peste toate acestea şi le povesti despre activitatea lui Barney pentru binele lui Joshua Fitts Kearney. Le spuse despre toate mijloacele de prevedere pe care Barney şi le luase, despre doctorul cu care aranjase în caz că ar fi fost rănit, cu instrucțiunile date ei în caz că ar fi murit, despre camera de la motelul Deaver din Jackson Heights. Apoi, despre întoarcerea lui de la Tower Stadium şi despre controlul valizelor, despre curiozitatea normală în legătură cu banda. În final, le spuse ce reacție avusese Barney după ce ascultase banda: şoc, dezamăgire, dezgust şi furie.

– Ai greşit, îi spuse ea soțului ei. Nu te joci cu un om ca Barney. Pentru unele jocuri există anumite reguli, OMULE, şi când jocul e pe viață şi pe moarte, prima regulă a lui este onestitatea. Barney a fost onest, dar tu nu. I-ai ascuns adevărul şi ți-ai creat un dușman implacabil. Îmi amintesc cu exactitate cuvintele lui. *Dacă ceri loialitate trebuie să fii şi tu loial la rândul tău.* Tu n-ai fost loial, deci el nu mai avea nici o datorie față de tine şi chiar acolo, în motelul Deaver s-a sfârşit totul. Te considera un pericol potențial pentru *el.* De aici totul s-a schimbat. A părăsit echipa. Dorea să acționeze pe cont propriu.

Le spuse despre propunerea lui Barney: însuşirea banilor, copierea benzii, divorțul lor şi eventuala căsătorie a lui Kathy cu el.

– N-ai fi putut face nimic. Ai fi fost legat de mâini şi de picioare. Pentru că el ar fi avut în seif copia benzii. Am fost de acord cu totul planul lui. Te-aş fi părăsit şi m-aş fi măritat cu el. Am acceptat. M-am prefăcut că accept.

– Te-ai prefăcut? întrebă Upton.

Atunci, şovăind, le povesti despre crimă şi le spuse şi motivul: ambiția. Dorea să devină prima doamnă a lumii: soția preşedintelui Statelor Unite. Pentru acest scop, pentru această perspectivă, nimic nu mai conta, totul trebuia sacrificat.

– Am fost de acord. M-am prefăcut că sunt – altfel ar fi fost *de două ori* înşelat. Furia lui ar fi fost şi mai mare şi totul s-ar fi sfârşit pentru noi. S-ar fi folosit de banda aceea imediat, nu există nici o umbră de îndoială în această privință. Îl cunoşteam mai bine decât oricare dintre voi, mai bine decât oricare pe lumea asta. El nu era politician, nu Barney. El era deschis şi natural. Prietenul tău, domnule Kearney, devenise duşmanul tău – şi era mai presus decât compromisul. Pentru el nu existau două căi. Trebuia sau să-ți iei adio de la cariera politică, sau să moară el. Tremura, stând cu mâinile înțepenite pe lângă corp. Ceea ce am făcut, am făcut cu risc minim – sau practic cu nici un risc. El aranjase să nu fiu implicată, m-a ținut departe de toate planurile sale. Mi-a aranjat protecție totală.

Bătrânul o privea fix pe femeia din fața lui, într-un fel, o figură plină de demnitate, înaltă, neclintită, palidă, dar ochii ei îi reflectau desperarea şi disprețul față de ei şi față de ea însăşi.

– Deci, iată-ne ajunşi aici, continuă ea. Lipsiți de glorie dar neatinşi. Iată-ne împuținați, dar intacți. Cei trei giganți, domnule preşedinte.

Arthur Upton se îndreptă spre magnetofon. Îl porni din nou, apăsă pe butonul de ŞTERGERE şi privi cum aparatul ştergea motivul unui eventual dezastru. Era vizibil şocat de tot ceea ce auzise: complicitate, înşelătorie, mită, falsitate, adulter, jaf armat şi crimă multiplă. Dar de-a lungul vieţii sale auzise despre toate acestea mult mai înainte, experienţa lui de viaţă îl învăţase imensitatea maşinaţiilor puse în funcţiune pentru a crea o personalitate publică. Şi acest bărbat, destul de pur, această figură publică, J.F. Kearney, evoluase ca cel mai bun pentru cea mai înaltă funcţie. În tinereţe, fusese implicat într-un act de corupţie şi reuşise să facă să nu se afle nimic despre asta. Toţi greşim; doar oameni suntem. Dar apoi, evoluând în viaţa publică şi-a spălat păcatul tinereţii cu vârf şi îndesat. Desigur că avea slăbiciuni – Doamne, cine nu are? Dar în acelaşi timp avea o adevărată fervoare şi o pornire deosebită spre bine. Acum, pe marginea catastrofei, femeia îl salvase de la distrugere printr-un *ultim* act de corupţie: crima! Şi n-o făcuse pentru el, ci pentru ea. Pentru ambiţia *ei.* Dar soarta are legile ei. Din punct de vedere politic el era neatins, şi ca preşedinte va continua să evolueze. A fost de mult demonstrat că omul potrivit este acela care se formează lucrând la birou, şi el era cel potrivit.

Arthur Upton se înfioră şi se îndepărtă de magnetofonul care înlăturase dezastrul. Se apropie de ei, un om bătrân care-şi arăta vârsta, încruntat, obosit, copleşit.

– Nu te invidiez, Kathy. Eu n-aş putea trăi cu ceea ce va trebui *tu* să trăieşti în suflet toată viaţa. Pe de o parte, pot să-ţi dau o lecţie de filozofie? Zâmbi răutăcios. Ceea ce ai făcut, ai făcut pentru tine. Nu mai face pe martira. Ai făcut-o pentru mărire, din sete pentru putere. Dar uneori o greşeală se poate transforma în bine, poate face bine. Zâmbetul îi dispăru. Ridurile din jurul ochilor i se

accentuară. Nebănuite sunt căile Domnului. Şi atunci, înainte de a i se adresă lui Kearney, făcu ceea ce ea nu-l mai văzuse făcând niciodată. Uşor, cu evlavie, se închină. Apoi spuse:

– Erai terminat Josh. Distrus. Demolat. Dar ai fost salvat. Oftă, vocea îi tremura. Trebuie să-i mulțumeşti soției tale pentru această minune.

– Da. Îți mulțumesc, spuse Kearney, simplu.

Ea stătea parcă împietrită. Nu spunea nimic.

După aceea se întoarse şi ieşi din cameră.

BESTSELLER

mondial

Un roman senzațional, mistuitor care dezvăluie aspectele morbide ale vieții unui om ce vrea să ajungă în vârful piramidei sociale, recurgând la cele mai abjecte mijloace pentru a-și atinge scopul.

Romanul nu lasă nici un dubiu asupra identității personajului.

VIAȚĂ INTIMĂ

HENRY KANE

ISBN 973-96258-5-1

Lei 1600